Scrierea Johanei Gustawsson e atât de vie; este electrizantă. Extrem de convingătoare!
Peter James

JOHANA GUSTAWSSON

Al doilea thriller din seria **Emily Roy** și **Alexis Castells**

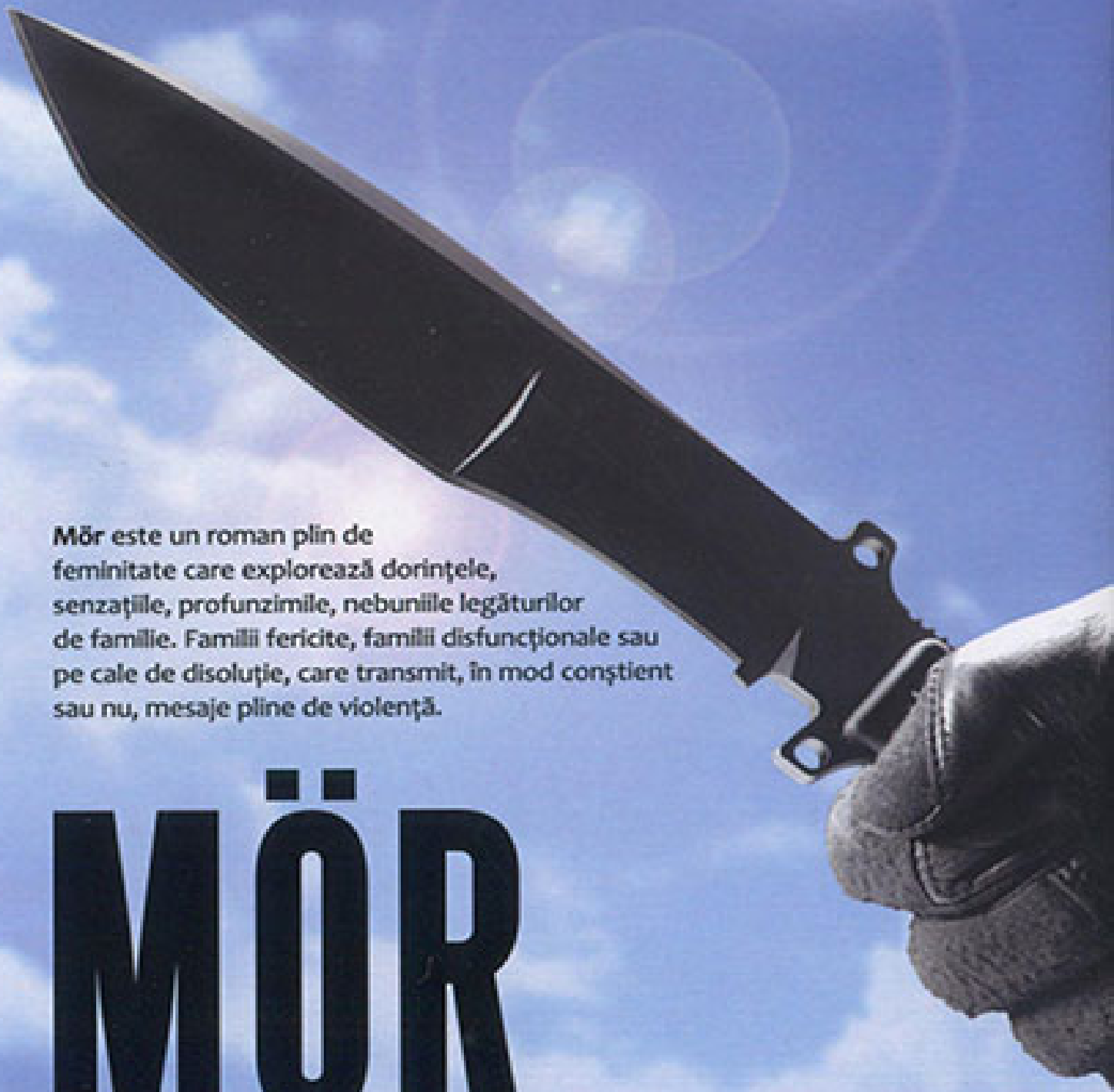

Mör este un roman plin de feminitate care explorează dorințele, senzațiile, profunzimile, nebuniile legăturilor de familie. Familii fericite, familii disfuncționale sau pe cale de disoluție, care transmit, în mod conștient sau nu, mesaje pline de violență.

MÖR

virtual project

JOHANA GUSTAWSSON

MÖR

Al doilea thriller din seria:
Emily Roy şi Alexis Castells

Original: *Mör* (2017)

Traducere din limba franceză:
ÉDITH NEGULICI

virtual-project.eu

TRITONIC

— 2021 —

Johana Gustawsson locuieşte la Londra împreună cu familia sa. Bunicul ei, Simon Lagunas, deportat de nazişti la Buchenwald, a contribuit la eliberarea acestui lagăr de concentrare. Lăudat de cititori şi apreciat de critici, ***Block 46,*** romanul de debut al autoarei, reprezintă o incursiune în inima măcelului nebunesc şi reînvie trista amintire a Holocaustului. ***Block 46*** a fost distins cu Premiul *Nouvelle Plume d Argent.*

Block 46 a apărut la Tritonic în 2019 şi a fost lansat în prezenţa autoarei.

Mör, cea de-a doua anchetă întreprinsă de Emily Roy şi Alexis Castells, se inspiră din tenebrele altui flagel petrecut în secolul al XIX-lea, la Londra, pe străduţele bântuite de Jack Spintecătorul.

Lui Mattias,
JUMĂTATEA mea mai bună

„Te-au cam futut, mămica şi tăticu' tău,
Poate n-au vrut-o, dar ţi-au tras-o bine,
Te-au otrăvit cu ce-aveau ei mai rău
În doză dublă, special pentru tine."

Philip Larkin

[MÖR]: adj. fem.

În suedeză, înseamnă „fraged” şi se referă la carne.

Vineri 30 octombrie 2015, ora 11:00

Inculpatul îşi descheie cu îndemânare vesta costumului de culoare gris perle, *îşi lărgi nodul prea strâns al cravatei şi se aşeză în faţa judecătorului. Pardon. A judecătoarei.*

Privirea îi fu atrasă de perlele masive care-i atârnau de lobii întinşi, mari cât degetul. Avocatul său îl sfătuise să poarte un costum întunecat şi sobru. O cravată mai clasică. Un nod mai puţin strâns la cravată. Doar „îi recomandase”.

Puţin îi păsa lui de costumul de mătase. Alegerea era cea care-i dădea fiori. Acest micron de putere, o sursă de inspiraţie numai bună de exploatat la maxim. De înfulecat până în măduva oaselor.

Judecătoarea începu să vorbească. Clătină din cap şi cerceii se legănară încetişor. Lobii urechilor i se alungiră ca nişte limbi.

Lobi pe gustul meu.

Se înmoaie lobii în două gălbenuşuri de ou bătute.

Se ung cu pesmet din pâine albă.

Se prăjesc în unt cu pătrunjel şi usturoi.

Se servesc cu piure amestecat cu ulei de măsline.

Lobi pe gustul meu.

Îşi apropie gura de microfon pentru a-i răspunde doamnei judecător. Îşi pronunţă numele. Se întrerupse pentru a-şi şterge de praf, cu dosul mâinii, umărul stâng. Continuă cu prenumele, data naşterii şi profesia, în timp ce se tot gândea la acel tic vestimentar de a-şi descheia întotdeauna vesta de la costum în timp ce se aşeza pe scaun. O modă inventată de studenţii de la Colegiul Eton, mai exact de membrii clubului lor „Pop”. Cu excepţia cazului în care acea ciudăţenie nu cumva data de pe vremea regelui Eduard al VII-lea, a cărui robusteţe impozantă reclama un spaţiu pe măsură, atunci când Majestatea Sa se odihnea pe tron.

Judecătoarea tocmai îi acordase cuvântul. Ea îşi aranjă gulerul de dantelă al robei şi mută câteva dosare pe masă.

Lobi pe gustul meu.

Tuşi în pumn. Aprecia absenţa cătuşelor. Se gândi că în curând aveau să fie înlocuite cu o celulă de închisoare. Această imagine interveni între el şi judecătoarea cu lobi vineţii. Se agăţă de gratiile celulei ca o maimuţă. Îmbrăcat, ca întotdeauna, la patru ace.

— Nu e vina mea, murmură ca pentru sine. Nu este vina mea.

Râse.

În tribunal se auzi ecoul unui murmur scandalizat.

Râse şi totuşi o peliculă subţire de transpiraţie rece i se prelinse pe ceafă.

Nu e vina mea, murmură ca pentru sine. Nu este vina mea.

Judecătoarea îl întrerupse. Nu mai distingea cuvintele; doar muzicalitatea frazei; elanul, apoi saltul. Era o întrebare.

— Nu este vina mea, continuă el. Hilda a început… Cu Hilda a-nceput totul…

Suedia, Halmstad, Torvsjön, joi 16 iulie 2015, ora 04:35

Karla Hansen îşi strecură telefonul mobil în buzunarul din spatele blugilor, îşi închise vesta şi-şi încălţă cizmele de cauciuc. Îşi aruncă perechea de tenişi Converse în portbagajul break-ului şi intră în pădure.

Soarele se înălţa deja sus, pe cer, cu o indiferenţă totală. În iulie, strălucea mândru timp de şaptesprezece ore – atât de delicioase – şi părea să se bucure de domnia sa estivală la fel de mult precum suedezii. Anul ăsta, iarna nu se predase decât la începutul lunii mai. Glacială, ea se impusese ca o soacră băgăcioasă şi încărcase atât de mult atmosfera cu lâncezeala ei încât primăvara nici nu mai îndrăznise să se arate. Apoi, o mână divină extrem de binevenită trăsese brusc draperiile peste frig, iar cerul mohorât se înseninase. Aleluiaaa!

Karla înaintă însoţită la fiecare pas de trosnetul crenguţelor frânte şi de clipocitului băltoacelor pline de noroi, lăsate de aversele din ajun.

Ca în fiecare dimineaţă când se trezea, ea îşi setase creierul pe modul „uzina de post-it-uri”, după expresia lui Dan, soţul ei care-o tachina. Iar lista ei cu lucruri de făcut era lungă ca o zi de post; vara de-abia deschisese ochii şi deja trebuia să se gândească la toamnă. Trebuia să înscrie fetele lor la activităţi extraşcolare pentru începerea şcolii: judo şi fotbal pentru Pia, cea mare; dans contemporan şi teatru pentru Ada, mezina; spaniolă pentru amândouă. Fetele se plângeau din cauza cursurilor de limbi străine, dar n-aveau de ales. Dan ar fi preferat ca ele să înveţe franceză, dar fetele refuzaseră (aveau dreptul la un veto pe lună, îl foloseau şi chiar abuzau). Motivul invocat: profesorul era un tiran. Adevăratul motiv al refuzului: exclusă trezirea sâmbăta dimineaţa, la 8.

De asemenea, Karla trebuia să-l cheme iar pe electrician şi să treacă pe la Ica să cumpere fripturi,

făină, căpşuni şi *vaniljvisp*[1] pentru cină… Ba nu, îi va cere lui Dan să se ocupe de cumpărături. Şi tot el se va ocupa şi de lecţiile de spaniolă ale fetelor; îi va trimite un sms spre sfârşitul dimineţii.

Dan era autor de romane pentru adolescenţi. Sau, mai degrabă, pentru *adolescente* şi pentru adolescenţi, deopotrivă. Povestiri despre vrăjitorii străvechi, regine ucigaşe, războinici neobosiţi şi dragoni monstruoşi ce luptau pentru înrobirea popoarelor, cu nume imposibile. Karla îl aducea înapoi pe pământ cu micile ei liste zilnice, amintindu-i simultan ce soţ şi tată grozav era. Cum ar fi putut altfel să concureze cu tipele înnebunite de admiraţie, care salivau după el? Metoda ei: mângâierea ego-ului masculin, în timp ce-l ţinea ancorat cu picioarele în realitate. O manipulare care stârnea rânjetele colegilor ei. Manipulare? Ba nu, se numea căsătorie, se apăra ea râzând, fără a îndrăzni să recunoască faptul că nu glumea deloc.

Karla îşi încetini pasul. Printre şirurile de mesteceni tremurând, văzu malul lacului Torvsjön, scăldat în lumina roz a zorilor.

— Îmi pare rău, dar în această dimineaţă, accesul spre lac este interzis.

Un poliţist îmbrăcat în uniformă, tulburător de palid, îi stătea în cale.

— Văd…

— Trebuie să vă rog să vă întoarceţi.

Răsuflarea tânărului recrut duhnea a vomă.

— Tocmai aţi vomat micul dejun.

Tânărul înghiţi şi aruncă o privire jenată spre cizmele murdare. Apoi îşi redobândi sângele rece şi-şi bombă pieptul firav.

— Doamnă, am să vă rog să…

— Sper că nu mi-ai vomitat la scena crimei?

— Cum? Dar…

— Detectiv Hansen.

Agentul de poliţie deschise şi închise gura jenat.

— A… îmi cer scuze… credeam că… se bâlbâi încurcat, simţindu-şi obrajii arzând de ruşine.

— Nu, n-am perechea de biluţe la care te gândeşti. A mea, situată mai sus, e mult mai sexy. Bine, deci, tinere, unde se petrec festivităţile?

Anglia, Londra, Whitechapel, Buck's Row, vineri 31 august 1888, ora 03:25

Freda Wallin fu trezită de un amestec acru de ţipete, lătrături, fluierături şi râsete. Cunoştea scena desfăşurată la câteva străzi distanţă de magherniţa ei: oile conduse către abatoarele Spitafields, aflate la o sută cincizeci de metri, behăiau a moarte, de parcă-şi presimţeau tristul sfârşit; râsetele răutăcioase care răsunau ca tobele, liota de gură-cască la fel de excitaţi de vederea sângelui ca de un picior de curvă.

În curând n-avea să mai rămână nimic din bietele animale, doar măruntaiele lor împrăştiate pe trotuarele din Whitechapel, sângele lor scurgându-se pe străzi ca ploaia şi mirosul morţii care te-ar înhăţa de gât, ca şi cum Cositoarea te-ar strivi între fălcile ei.

Freda căscă, trecându-şi mâna prin păr.

— *Helvete!*[2]

Ajunsese acasă la miezul nopţii şi uitase să-şi dea pe faţă cu pudră Keating. Îşi băgă nasul în saltea şi adulmecă fiecare centimetru pătrat. Mirosea mai curând a unt rânced, decât a zmeură putredă. Freda îşi inspectă cearşaful, îl scutură, dar, slavă Domnului, nu găsi nicio ploşniţă în pat.

Se întorsese acasă prea târziu: în vecii vecilor n-ar fi trebuit să se ducă să vadă incendiul care cuprinsese docul Shadwell. Focul se declanşase în timp ce ea consuma ceva la *Ten Bells,* cot la cot cu Liz Stride. Chiar la ora zece noaptea, Liz câştigase destui bani ca să-şi poată permite o cameră pe *Flower and Dean Street* şi atunci o târâse şi pe Freda la docuri. Un spectacol pe cât de sinistru, pe atât de hipnotizant. Flăcările luaseră cu asalt cerul întunecat, devorând dintr-odată atât norii cât şi noaptea, iluminând Londra la ceasul când capitala era cea mai frumoasă: atunci când tăcea. Zgomotele neîncetate ale zilei o desfigurau: nechezatul cailor,

tropotul potcoavelor pe caldarâm, zornăitul hamurilor, strigătele entuziaste ale zarzavagiilor, ale vânzătorilor de brioşe şi cafea, urletele exasperate ale doamnelor stropite cu bălegar de trăsuri, plânsetele şi tusea răguşită a copiilor, tot vacarmul înghiţit brusc de muzica unei flaşnete. La lumina zilei, Londra era o fată frumoasă cu ten trandafiriu şi gât opulent, care-ţi oferea un zâmbet ştirb.

— Freda!

Vecina îi bătu la uşă. Primise de la fostul ei patron un ceas deşteptător, astfel încât Freda avusese şansa de a nu mai trebui să plătească un *knocker-up.* Vecina ei locuia într-o cameră la fel de mică, dar cu şase copii. Când soţul îi murise zdrobit de-o ladă pe docuri, era iar însărcinată, cu al şaptelea copil. Se rugase atât de mult ca bebeluşul să piară, încât diavolul o ascultase: bietul micuţ se născuse mort.

Freda se ridică din pat, strânse doi gândaci înecaţi în oala de noapte, îi aruncă în sobă, apoi se spălă pe faţă, cu puţină apă. Îşi trase peste chiloţii de flanel ciorapii de lână şi două jupoane de bumbac, îşi strânse corsetul cât putu de bine, îmbrăcă rochia de in şi-şi împături cămaşa de noapte punând-o sub pernă.

Pregăti patru bucăţi de ziar şi le strecură în buzunarul stâng al pardesiului. Hârtia aspră îi zgâria fesele, dar, aşa cum spunea Liz, mai bine să îndure asta, decât să se plimbe toată ziua cu rahatul la cur. Din buzunarul drept scoase batista înnegrită de praf şi luă una curată de pe spătarul scaunului. Îşi scutură botinele pentru a fi sigură că nicio ploşniţă nu intrase acolo în timpul nopţii şi se încălţă.

— *Murder!*

Freda se repezi la fereastră. O mulţime de oameni se adunase în apropiere, pe Buck’s Row.

— *Murder! Murder!*

Un băiat striga, ţinând mâinile pâlnie la gură.

Freda îşi îmbrăcă repede pardesiul, îşi puse pălăria de paie şi alergă în stradă.

Halmstad, Torvsjön,
joi 16 iulie 2015, ora 8:00

Hector Nyman se strecură pe sub banda alb-albastră care dansa printre trunchiurile filiforme ale mestecenilor şi-şi croi drum printre cei peste douăzeci de poliţişti în salopete, ce mişunau la liziera pădurii.

Björn Holm, şeful SKL, Laboratorul naţional de medicină legală, îşi ridică masca şi se întinse, aşa cum îţi întinzi picioarele după o lungă călătorie.

— Să fie detectivul Hutch cel ce vine?! îi aruncă el lui Nyman. Bine, dar atunci tu, blondino, nu eşti în concediu?

— Încă nu, în august. O să mă rumenesc în Grecia.

Nyman luă un plic sigilat de pe o măsuţă laterală, îl tăie şi scoase dinăuntru o salopetă cu glugă, cipici, o pereche de mănuşi şi o mască.

— Dar ce-i cu oamenii ăştia? E zi de târg, sau ce mă-sa? întrebă el, îmbrăcând ţinuta adecvată.

— Aveam nevoie de întăriri. Hansen îţi va explica.

— Apropo, unde-i draga mea Starsky?

— Acolo, se bălăceşte puţin, îi arătă Holm, făcând semn cu bărbia spre lacul din spatele detectivului.

— Miroase a mort sau nu?

— A trandafiri nu miroase sigur. Nyman, îţi poţi scoate sărurile.

Hector Nyman rânji înainte de a străbate mulţimea de oameni îmbrăcaţi în salopete albe ce revenea dinspre apă.

După câteva minute de mers, malul lacului Torvsjön apăru din spatele cortinei de mesteceni. Hector îşi văzu partenera, Karla Hansen. Îşi scosese salopeta, îşi cufundase picioarele lungi, interminabile, într-o pereche de cizme de cauciuc şi vorbea cu un tip sfrijit, simultan cu o discuţie aprinsă la telefon.

Karla flutură mâna spre el. Hector grăbi pasul, apropiindu-se de ea.

— Dacă am înţeles bine, Holm şi-a bătut joc de mine din nou: nu mai am nevoie de salopetă? se plânse el colegei sale, după ce aceasta îşi termină convorbirea telefonică.

— Nyman, ai ajuns prea târziu: SKL tocmai a terminat. Te aşteptam doar să ridicam cadavrul. Tocmai d-aia, poţi să te schimbi.

Karla Hansen îşi termină fraza făcându-i cu ochiul, complice.

— Hansen, da' ce puii mei, chiar, 'neaţa la 8?… Şi ce înghite soţul tău, de e aşa competent?

— La buci!

Hector Nyman clătină din cap, aruncându-i o privire aparent înfierbântată.

— Isteţ! Acum, mi te imaginez într-o chestie mulată de vinilin…

— Nyman, trimite-ţi sângele înapoi în creier! Acolo sus, la mansardă, e toată distracţia, îl corectă partenera sa, ciocănind cu degetul în tâmplă. Apropo, ţi-l prezint pe noul nostru legist, Nicholas Nordin.

Medicul urmărea schimbul de replici cu gura căscată.

— Nicholas o va înlocui pe Birgit pentru un an, continuă ea.

— A, da? Da' ce-a păţit Birgit?

— Concediu de maternitate.

— Iar? Da' cu ce viteză îşi toarnă plozii?

— Nyman, şi tu ar trebui să torni câţiva. N-ai mai arde-o degeaba, ceea ce n-ar fi chiar aşa de rău.

— Stai bine la promovare, Hansen. Puii mei, abia aştept!

— Bine, salută-l pe domnul Nordin, vom merge să-ţi arătăm chestia.

— Chestia… Super. De-abia aştept.

Legistul îi oferi detectivului un zâmbet şi o strângere de mână ezitantă; Nyman îi strânse palma osoasă, mănuşile lor din latex scârţâind în contact una cu cealaltă.

— La drum, începu Hansen conducându-i.

Merseră în şir indian de-a lungul malului, înconjuraţi pe o parte de copaci deşi, iar pe cealaltă parte de prundiş alunecos scăldat de lac, până ajunseră la un trunchi plutitor, care stătea ridicat ca prin minune. Un copac decapitat, ale cărui rădăcini noduroase se agăţaseră ca degetele unui muribund de fusta verde de buruieni sălbatice. Acela era locul unde criminalul îşi abandonase victima.

— Nyman, eşti ok? se îngrijoră colega sa.

Hector, atent, încuviinţă din cap, fără să scape cadavrul din ochi.

O fată dezbrăcată era aşezată pe pământ, rezemată de trunchiul mort, cu picioarele desfăcute, cu braţele de-o parte şi de alta a corpului şi cu palmele spre cer. Capul îi era aplecat în faţă şi bărbia, îndoită din cauza poziţiei, aproape-i atingea pieptul. Părul ei lung şi blond, murdar de noroi, pieptănat cu cărare pe mijloc, era dat pe spate, dezgolindu-i astfel bustul unde două cratere roşu-închis îi înlocuiau sânii. Criminalul decupase, de asemenea, bucăţi mari de carne de pe şolduri şi coapse.

Hector înghiţi de mai multe ori pentru a-şi reprima senzaţia de vomă pe care-o simţea urcându-i-se în gât.

— Aşteaptă, asta nu-i tot, explică Hansen, ghemuindu-se lângă cadavru.

Detectiva îi făcu semn lui Nordin, aşezat de cealaltă parte a victimei, să ţină corpul de cap şi de un braţ, apoi răsuci cadavrul spre medicul legist.

Un blestem se strecură printre fălcile încleştate ale lui Nyman.

Karla avusese dreptate, nu era totul: în locul feselor se căscau două crevase însângerate.

Suedia, Falkenberg, Arvidstorpsvägen
joi 16 iulie 2015, ora 8:00

Aliénor Lindbergh înghiţi încă un gât de cafea. Venise de la 7 dimineaţa, îşi rezemase bicicleta de zidul scund de piatră şi se aşezase pe treptele pavate din faţa clădirii din Arvidstorpsvägen, 14. Îşi savurase banana şi cele trei sandvişuri cu *tunnbröd* şi *prästost,* singura brânză suedeză demnă de renumele ei, în timp ce rememora diferitele etape ale planului său. Din nou. Din nou.

O lună întreagă se plimbase cu bicicleta, de la Skrea Strand până pe Arvidstorpsvägen nr. 14. În fiecare zi, la aceeaşi oră, pentru a fi sigură că poate ţine cont de orice problemă: fluenţa traficului, tipul de haine adaptat la condiţiile meteo, greutatea rucsacului. După mai multe încercări, şi ştiind că în acea joi erau deja 17 grade Celsius la ora 6:30 dimineaţa, Aliénor alesese să poarte o pereche de pantaloni plisaţi, o bluză şi o vestă de bumbac, precum şi balerini de pânză. Îşi prinsese părul în cozi, pentru a evita să fie incomodată în timpul călătoriei, iar din când în când simţea cum şuviţele i se revărsau pe ceafă. De asemenea, îşi mai adusese provizii şi câteva articole de toaletă strict necesare.

În douăzeci şi două de minute urma să-şi pună termosul în rucsac, între rola de hârtie igienică şi cutia de *pepparkakor*[3] de la Anna – singurele prăjituri care aveau într-adevăr gust de turtă dulce – şi apoi să intre în clădire.

Doar douăzeci şi două de minute.

Inima îi bătea nebuneşte. Aliénor închise ochii, inspiră încet pe nas, expiră zgomotos pe gură şi repetă exerciţiul de respiraţie până când palpitaţiile încetară. Îşi deschise ochii şi îşi rememoră lista care, de obicei, funcţiona eficient ca un scut împotriva stării de anxietate. Văzu foaia de hârtie împrăştiată în cele patru zări, plutind printre nori. Citi regulile scrise cu majuscule, până când auzi

clinchetul plăcut al clopoţeilor de vânt. Ora 08:27. Era timpul să-şi strângă gândurile şi să intre.

Împinse uşa de sticlă. Sala de la intrare era pustie; doar un creştet pleşuv se iţea deasupra blatului înalt de lemn, de culoarea chihlimbarului, de la recepţie.

Asta trebuia să-i uşureze misiunea.

— Bună ziua. Sunt Aliénor Lindbergh. Am întâlnire cu Lennart Bergström.

Tânărul poliţist îşi ridică chipul impenetrabil şi-i aruncă o privire rece. Fără s-o scape din ochi, duse receptorul la ureche şi anunţă sosirea ei comisarului Bergström.

Bărbatul puse receptorul în furcă, oferindu-i lui Aliénor o nouă perspectivă a creştetului său pleşuv, strălucitor. Cu atât mai bine: nu trebuia să facă conversaţie cu el. Aliénor se retrase câţiva paşi, pentru a evita orice alt contact verbal, în caz că tipul s-ar fi răzgândit şi ar fi început să-i vorbească despre vreme. Nu putea înţelege entuziasmul general pentru acest tip de conversaţie. „Astăzi e frig.” „Plouă.” „E cald.” Percepţia căldurii era, de fapt, absolut relativă: cu siguranţă, un suedez sau un mexican nu aveau aceeaşi percepţie. Profesoara ei de franceză i-a spus odată cât de mult a râs citind unul dintre sondajele lui Wallander, în care Mankell evoca temperaturile agreabile de 20 de grade Celsius ale „verilor” suedeze.

— Aliénor Lindbergh?

Aliénor se întoarse. Se aştepta ca Bergström să intre pe holul din stânga recepţiei, dar el apăruse pe uşa din spatele ei, de lângă intrare.

Comisarul Lennart Bergström se încruntă uşor. Aliénor îşi dădu seama că făcuse ochii mari cât cepele. Se adună şi zâmbi cu gura închisă, până când pometii i se crispară de durere. Ea numea acest zâmbet „zâmbetul de întâmpinare”.

— Lennart Bergström. Încântat.

Datorită construcţiei sale masive şi a bărbii scurte, grizonante, comisarul Bergström semăna,

într-adevăr, cu personajul din fotografiile apărute în presă cu un an înainte, pe timpul cazului Ebner[4].

Aliénor îi strânse mâna întinsă.

— Încântată.

Contactul cu palma sa bătătorită fu neplăcut, iar Aliénor se îndepărtă brusc, lăsând la iveală încă o dată „zâmbetul de întâmpinare", pentru a drege reacţia „sălbatică", după cum obişnuia să spună tatăl ei.

Comisarul se destinse.

— Pe aici, o invită el, conducând-o.

O luară pe un coridor care dădea într-un open space, apoi făcură slalom printr-o duzină de birouri încă pustii la acea oră a dimineţii, până ajunseră la o uşă aflată pe peretele din spate. Lennart Bergström se aşeză în spatele unui birou, cu siguranţă al lui; Aliénor luă loc în faţa lui. Scaunul, la fel de tare ca treptele de piatră din faţa secţiei de poliţie, scârţâia la fiecare mişcare. Tânăra se aşeză pe margine, pentru ca scârţâitul să înceteze.

— Chiar acum reciteam e-mailul dumneavoastră şi e-mailul procurorului, începu comisarul Bergström.

— Vreţi să spuneţi că le-aţi recitit chiar înainte de a veni să mă întâmpinaţi, i-o tăie Aliénor.

Comisarul nu-i răspunse. Aliénor făcuse o greşeală, ştia. Vedea în ochii interlocutorilor săi acea sclipire de uimire care se transforma uneori într-o supărare ostilă.

— Aşadar, sunteţi studentă la drept penal şi psihologie criminalistică.

— Da.

— Şi ne-aţi fost călduros recomandată de procurorul…

— Da. N-ar fi reuşit să rezolve cazul Pedersen fără ajutorul meu.

Comisarul îşi plimbă privirea pe biroul aglomerat.

— Nu vă e teamă de plictiseală, la noi, după un an de stagiu cu procurorul?

— Unsprezece luni.

— Poftim?

— Stagiul meu la Hans Møller a durat unsprezece luni. Nu, nu mă voi plictisi.

Lennart Bergström îşi duse mâna la gură pentru a-şi ascunde un zâmbet. Ochii îi râdeau. Aliénor nu ştia dacă trebuia să râdă şi ea. Aşa că se abţinu. Era mai sigur. Cine ştie, probabil până la urmă comisarul îşi ascundea doar un căscat plictisit.

— Aţi lucrat unsprezece luni cu Møller, aşa că ştiţi cum merge treaba, continuă el. Veţi semna un acord de confidenţialitate şi nu veţi fi admisă pe teren. Voi fi referentul dumneavoastră în această perioadă. Dacă ceva vi se pare prea mult, veniţi la mine. De acord?

Aliénor se fâţâi pe scaun. Nu înţelegea întrebarea lui Lennart Bergström. Cum trebuia să i se adreseze, de fapt? Comisare? Bergström? Comisar Bergström?

— O secţie de poliţie e mult mai plină de viaţă decât biroul unui procuror. Chiar şi aici, la Falkenberg. Dacă, la un moment dat, veţi avea probleme… să gestionaţi acest mediu de lucru, veniţi la mine. Vom găsi o soluţie.

— Nu, nu voi avea probleme. Sunt pregătită.

— Aşadar, doriţi să vă alăturaţi echipei noastre, din septembrie?

— Doresc să observ procedurile de investigaţie şi funcţionarea secţiei de poliţie din septembrie până în decembrie. Dar mi-ar plăcea să vin să lucrez aici, începând de astăzi.

— De astăzi?

— Da, de astăzi, joi, 16 iulie. V-am scris în e-mail. Am terminat stagiul cu Hans Møller aseară, pe 15 iulie, aşa cum era prevăzut în acordul de internship. Aşadar, pot începe aici de astăzi.

— Totuşi, Møller îmi spusese ceva de septembrie, insistă Bergström, privindu-şi ecranul computerului.

— Corect. Dar în e-mailul meu precizam că vreau să încep pe 16 iulie. Mi-aţi răspuns că sunteţi de acord.

— Îmi pare rău, Aliénor, probabil v-am citit e-mail-ul în grabă… Începând de mâine voi intra în concediu, nu vă pot primi înainte de luna septembrie…

Inima lui Aliénor începu să bată puternic. Ea plănuise să-şi înceapă stagiul la secţia de poliţie pe 16 iulie. Planificase totul.

— Detectivul Olofsson sigur nu va intra în concediu odată cu dumneavoastră. Ar putea fi referentul meu în timpul absenţei dumneavoastră, insistă ea.

Scârţâitul scaunului devenise insuportabil. Aliénor sări în sus. Comisarul îi urmă exemplul.

— Aliénor, îmi pare rău, dar nu pot să vă las cu Olofsson. Møller mi-a cerut în mod expres să… am grijă de dumneata. Detectivul Olofsson nu e omul…

Se auziră trei bătăi seci. Două pleoape fardate cu albastru şi un nas acvilin apărură în crăpătura uşii.

— Îmi pare rău să vă deranjez, domnule comisar… Telefonul dumneavoastră sună ocupat, probabil e scos din furcă… Un apel foarte urgent din partea procurorului Møller…

— Nu e-n concediu la vila sa din Piteå?

— Ba da, domnule, dar… este extrem de urgent…

Lennart Bergström închise ochii o clipă şi încuviinţă obosit.

— Mulţumesc, Hannah. Aliénor, lăsaţi-mă un minut. Puteţi rămâne.

Aparatul sună la opt secunde după ce Hannah plecase. Comisarul Bergström lansă un *„Hej Møller”* de introducere, după care se aşternu tăcerea. Dar chipul lui vorbea. Colţurile buzelor i se arcuiră până când bărbia zvâcni nervos, iar muşchii încordaţi ai maxilarului i se contractară intermitent.

Aliénor cunoştea prea bine această emoţie: lui Lennart Bergström nu-i plăcea deloc ceea ce-i povestea Hans Møller.

Londra, Whitechapel, Ten Bells Pub, vineri 31 august 1888, ora 22:00

Două curve triste se certau pe bucata de trotuar pe care o ocupau chiar în faţă la *Ten Bells Pub.* Trebuie spus că stabilimentul făcea încasări substanţiale deoarece strângea destui clienţi înstăriţi, iar a-i agăţa pe aceştia chiar din faţa uşii le asigurau cei patru penny după care alergau toate: tariful unui pat pentru o noapte, într-o *lodging house,* pe o saltea de paie care colcăia de viermi, cu cearşafuri neschimbate de-o veşnicie.

Cele două nefericite îşi smulseseră pălăriile, zgâriindu-şi feţele ca două fiare sălbatice. Una îi rupsese cămaşa celeilalte, sfâşiindu-i corsetul uzat. Un sân fleşcăit tremură ca un uger, declanşând râsul îmbibat de alcool al clienţilor care ieşeau din cârciumă.

— Iarăşi zic, dac-ai fi văzut-o pe Mary Kelly în acţiune! pufni Liz croindu-şi drum spre tejghea.

Freda o urmă pe Liz înăbuşindu-şi senzaţia de vomă. Trei luni de când ajunsese în Anglia, trei luni de când Liz o târa prin cârciumi după ce-şi termina programul de lucru. Totuşi, Freda încă nu se obişnuise cu miasmele care-i întorceau stomacul pe dos. Aerul de la *Ten Bells* era saturat de mirosul înţepător de bere şi gin, duhoarea pestilenţială a zdrenţelor mizerabile şi transpiraţia stătută a trupurilor abuzate de lungi zile de trudă. Obiceiul de a se schimba nu stătea în firea şi nici în puterea celor bătuţi de soartă. Aceste suflete pierdute îşi purtau toate bunurile cu ele: zdrenţele şi, cu siguranţă, o batistă, un pieptăn, ceva zahăr şi banii câştigaţi în acea zi, apoi cheltuiţi rapid pe gin. Inconştienţii se trezeau dormind afară, sub cerul liber, pe acelaşi trotuar pe care cele două prostituate se luptaseră pentru un loc bun. Toată lumea consuma la Whitechapel: bărbaţi, femei, copii. Alcoolul era cel mai bun mod de a amorţi trupul şi sufletul, pentru a uita că mâine va fi un nou azi.

Liz dădu un cot în coastele unui tânăr cu chip rotofei şi înnegrit de mizerie.

— Hei, dacă vrei s-atingi pe dedesubt, bagi patru penny! Altfel, ţine-ţi mâna pe halbă!

— Unde ţi-e camera, scumpo?

— Camera mea?

Liz izbucni în hohote de râs, fără să încerce să-şi mascheze gura ştirbă.

— Da' ăsta se crede în Mayfair! Camera mea e zidul de la *Ten Bells!*

— În picioare?

— În picioare, culcat, în patru labe, cum vrei, *love,* tu plăteşti!

Fredei îi ardeau obraji de ruşine din cauza prietenei ei.

Când o întâlnise pentru prima dată la biserica suedeză din Prince's Square, Freda nu-şi imaginase vreodată că Liz făcea altceva decât curăţenie în apartamentele comunităţii de pe Flower and Dean Street, nr 32. Când le făcuse cunoştinţă, pastorul evocase originile lor comune: amândouă trăiseră la Göteborg şi crescuseră pe coasta de vest a Suediei, Liz în Torslanda, Freda în Falkenberg, la o sută de kilometri spre sud. Omul lui Dumnezeu nădăjduise să găsească o îndrumătoare pentru oiţa sa rătăcită. Liz fusese arestată de poliţie de aproape douăsprezece ori în ultimii doi ani, iar pastorul conta pe Freda pentru a o aduce iar pe calea cea dreaptă. Numai că, uite: calea cea dreaptă nu trecea prin Whitechapel.

Liz înhăţă paharele cu gin şi se îndreptară spre fundul cârciumii.

Trecură pe lângă un băieţel agăţat de şalul zdrenţuit al mamei sale; femeia chicotea sub săruturile unui beţiv; Freda se îndoia că era soţul ei. Bietului copil îi picau ochii de oboseală, avea capul gol şi-şi sugea degetul mare sub o ploaie de bere.

Liz găsi un colţ liber la o masă. Freda aşeză un flacon în faţa prietenei ei.

— Ţi-am adus pudră Keating.

— Draga mea, eşti atât de bună cu mine! îi mulţumi Liz mângâindu-i obrazul cu mâna sa aspră. Da' trei înţepături de ploşniţe n-or să mă omoare.

Luă o gură de gin înainte de a continua.

— Hai, spune-mi, mi se pare că am zărit-o pe biata Polly Nichols chiar pe în faţă la tine?

Freda păli. Îşi trecu limba peste buzele arse de alcool.

— Dumnezeule, Liz… Eram acolo… Am văzut-o pe nefericită… întinsă pe caldarâm, cu rochia ridicată până la stomac, avea corpul cald încă… Poliţistul a crezut că era beată, şi tocmai se pregătea s-o trezească atunci când i-a văzut gâtul spintecat de la o ureche la alta… Jura că i s-ar fi desprins capul, dac-ar fi încercat s-o ridice în picioare…

— Biata Polly avea patru'ş'trei de ani, 'ţi dai seama? Era doar cu-n an mai mică decât mine! Ce trist… Şi-n plus, mai avea şi cinci copilandri… Bine, nu e ca şi cum s-ar fi ocupat de ei, era borţoasă zi şi noapte…

Privirea de obicei veselă a lui Liz se întunecă. Sub vălul suferinţei, Freda observă frumuseţea distrusă de alcool şi de sărăcie.

— Să nu crezi că arunc cu pietre în sărmana femeie: aici nu-ţi rămâne mare lucru de făcut, doar să bei… În sănătatea ta, Mary Ann Nichols, dormi în pace!

Liz ridică paharul înainte de a-l da pe gât pe nerăsuflate.

Dacă mama ei ar mai fi trăit, ar fi fost de-o seamă cu Mary Ann Nichols, gândi Freda. I se strânse inima. Avea optsprezece ani. Nu plecase din Suedia ca s-o sfârşească precum Polly. Şi nici precum Liz. Nu scăpase de-un sat suedez, cu iernile îngheţate şi cu viaţa încremenită, doar pentru a muri pe străzile reci, umede şi pavate cu nenorociri din Whitechapel.

— Sunt o bandă, ţi-o zic eu, continuă Liz. Încearcă să ne bage în sperieţi pentru a ne stoarce de bani… când de-abia avem ceva mărunţiş pentru a nu dormi afară, sub cerul liber…

Deodată îşi descheie bluza, expunându-şi decolteul în faţa unui roşcat voinic şi mustăcios, care o sorbea din priviri pe Freda, aruncându-i ocheade libidinoase. Tipul întoarse capul şi Liz se întoarse spre tânără:

— Nu e prima, ştiai? Polly nu e prima din cartier care piere sub loviturile de cuţit, repetă ea trântindu-şi paharul gol pe masă. Au mai fost două înaintea ei: una în aprilie şi alta la început de august.

Freda simţi un nod în gât. Oare ea era singura care se temea?

— Suntem bine, Freda, ne simţim bine, merge… Ca şi cum n-am mânca destul rahat aici… Vom afla imediat cine va fi următoarea. Pentru că, după cum se distrează aceşti sălbatici, e clar că nu-s gata să înceteze măcelul, îţi zic io, declară Liz îndreptându-se spre bar pentru a mai comanda un rând.

Falkenberg, sediul poliţiei, joi 16 iulie 2015, ora 11:00

Karla Hansen şi Hector Nyman se aşezară în faţa comisarului Bergström. Procurorul Møller o sunase pe Karla exact când ea se întorcea la sediul din Halmstad şi o invitase, pe un ton arogant, să revină la Falkenberg: Bergström se ocupa acum de caz. Ea nici măcar n-apucase să respire şi dragul de Møller deja îi închisese telefonul în nas.

Evident, se gândi. *Evident, Bergström conducea ancheta. Marea vedetă a cazului Ebner, cine altcineva?*

Ea trebuia să stea deoparte, în timp ce lui i se cuvenea acest caz. Imediat o cuprinse o furie rece, o fiară îngrozitoare gata de atac, de îndată ce comisarul ar fi deschis gura pentru a încerca să justifice această nedreptate.

Hector simţise deja furia colegei lui şi se făcuse mic, ca un copil prins în flagrant, în timp ce făcea o prostie.

— Ei bine, se pare că am preluat noi cazul Torvsjön, începu Bergström.

— Da, aşa se pare, răspunse Karla sec.

O clipă, comisarul o măsură din priviri, surprins.

— Atunci vă propun, în…

Însă un bărbat cu muşchii bombaţi pe sub tricoul mulat ca un costum de neopren intră în biroul comisarului fără să bată la uşă.

— Comisare, eu… Nyman!!! se întrerupse el, întinzând braţele spre Hector, pe care tocmai îl văzuse.

Nyman se ridică la rândul său şi se îmbrăţişară cordial.

— Nyman, frăţioare, ce naiba faci aici? îl întrebă musculosul cu părul dat cu gel.

— Am aflat că voi ţineţi undiţa în afacerea cu femeia din lac.

Noul venit râse din toată inima etalându-şi dinţii suspect de albi şi-l ameninţă cu degetul arătător.

Umorul lui Nyman atinsese o coardă sensibilă.

Brusc, se uită la comisar, care-l fulgera din priviri.

— Sunt în aceeaşi echipă de hockey cu Hector, îi explică el fără a-şi pierde entuziasmul.

Bergström oftă şi încuviinţă tăcut.

— Olofsson, aşadar îl cunoşti pe Hector Nyman. Ţi-o prezint pe detectiva Karla Hansen. Karla, fă cunoştinţă cu detectivul Kristian Olofsson. Tocmai ne-ai întrerupt, urma să le spun că, având în vedere starea de sănătate a şefului lor, mă văd obligat să preiau frâiele anchetei.

Karla se aplecă pe marginea scaunului ei incomod.

— Nu înţeleg; despre ce anume vorbiţi? întrebă ea, siderată.

Bergström se încruntă.

— Møller nu v-a informat despre accidentul lui Johansson?

Karla clătină din cap.

— Comisarul Johansson şi-a fracturat bazinul.

— Bazinul? repetă Hector, sceptic, în timp ce buzele i se arcuiau într-un zâmbet încă nenăscut.

— Da… în timp ce făcea surfing, precizează Bergström.

Nyman izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

Proaspăt divorţat, şeful secţiei de poliţie din Halmstad colecţiona experienţe complet nepotrivite pentru un bărbat la doi paşi de pensie: cădere liberă, *trekking* prin junglă, curs de tango argentinian… Toată lumea se întreba când bătrânul va depăşi criza existenţială şi se va întoarce la golf.

— Aşadar, Møller m-a rugat să supervizez ancheta, continuă Bergström. Departe de mine gândul de a vă lua acest caz: este în continuare al *dumneavoastră.*

Karla avu senzaţia că fusese stropită cu o găleată cu apă rece. Se înşelase: Bergström n-avea de gând să-i fure cazul. Şi, pe lângă faptul că era paralizată de ruşine, comisarul îi simţise ostilitatea copilărească, dar nu părea s-o condamne.

Karla avea tendinţa de a se arunca în luptă înainte de a-şi identifica agresorul. Obişnuia să fluture armele, să-şi arate colţii şi uneori chiar să muşte… în caz că cineva îi atrăgea atenţia că era femeie.

Nu avansase în ierarhia poliţiei datorită „promovărilor pe canapea” şi-a aspectului de sex simbol, „doar sâni, nimic în cap”, aşa cum repetau invidioşi detractorii ei. „Prea drăguţă pentru meseria asta”, îi spusese superioara sa. O colegă, desigur. Cine spusese că cei mai mari detractori ai săi vor fi bărbaţii? Limbile ascuţite ale sexului slab erau cele mai rele.

Karla se făcu mică pe scaunul ei, atât cât îi permiteau cei 176 de centimetri şi-şi promise să-şi îmblânzească atitudinea acră, morocănoasă.

— Nyman, vei asigura interimatul lui Johansson, în coordonarea mea, la Halmstad, continuă Bergström. Karla, vă las să vă ocupaţi de acest caz, cu sprijinul lui Olofsson. Vă convine?

Karla şi Hector încuviinţară în cor.

— Ei bine, Hansen, ce-ar fi să mergem să vedem femeia noastră din lac? încheie comisarul.

Suedia, Göteborg, Institutul medico-legal, joi 16 iulie 2015, ora 17:30

Bergström îşi scoase ochelarii de soare, îi aşeză în toc şi apoi coborî din maşină, urmat de Karla Hansen.

Mai întâi îl duseseră pe detectivul Nyman înapoi la secţia de poliţie din Halmstad şi rămăseseră acolo mult mai mult decât estimaseră iniţial. Bergström se prezentase echipei şi explicase schimbările temporare în ierarhie, până la întoarcerea comisarului Johansson: Hector Nyman urma să fie coordonatorul lor, iar el însuşi superviza totul; cazul crimei din Torvsjön avea să fie investigat la secţia de poliţie din Falkenberg, dar va fi condus de Karla Hansen. Apoi Bergström îşi exprimă opinia privind anchetele în derulare, rezolvă unele probleme administrative şi chiar dezamorsă un conflict intern.

Johansson urma să lipsească „minimum" o lună, explicase Møller. „Minimum", era prea mult pentru Bergström. Procurorul se bazase pe el pentru a asigura conducerea secţiei de poliţie şi numai Dumnezeu ştia de cât timp avea nevoie bătrânul pentru a se recupera, după cursa tinerească de surfing… Vestea fusese la fel de proastă ca un vin rose prost.

Aşadar, Bergström nu-şi mai putea petrece vara la Skärhamn – o adevărată premieră în douăzeci şi doi de ani. La mijlocul lui iulie, toată familia sa obişnuia să evadeze timp de o lună în acel sat pitoresc aflat pe coasta de vest a Suediei, la două ore pe şosea de la Falkenberg, pentru a se reuni într-o căsuţă cârpită an de an, proptită între două stânci uriaşe. Înşirată într-un şir de colibe pescăreşti, căbănuţa avea chiar şi-o buză de plajă, unde fiii comisarului învăţaseră să înoate şi să pescuiască crabi.

Aşadar, Bergström părăsise Halmstad supărat, cu un ghem de nervi în stomac, fără pic de empatie faţă

de colegul său imprudent care îl lipsise de o binemeritată vacantă.

Colac peste pupăză, nici nu mai avuseseră vreme să ajungă la scena crimei. Împreună cu Hansen, plecase direct la morgă, unde Nicholas Nordin, noul medic legist, îi aştepta de ceva vreme.

În timpul călătoriei de o oră şi jumătate cu maşina, Karla Hansen îi prezentase cazul în detaliu, ceea ce însemna că deocamdată descoperiseră cadavrul, însă victima încă nu fusese identificată. Explicaţiile ei fuseseră întrerupte de vreo şase apeluri primite de la un Hector Nyman complet copleşit de conducerea secţiei de poliţie din Halmstad.

Un necaz nu vine niciodată singur…

Bergström intră în morgă târându-şi paşii obosiţi, în urma energicei Karla Hansen: mamă neobosită a două fetiţe trezite în zori, nu se moleşea niciodată.

Un bărbat zvelt şi blond, cu părul pieptănat pe spate, îi întâmpină. O salută pe Karla dând scurt din cap, apoi îi strânse mâna comisarului.

— Nicholas-Nordin-medic-legist, se prezentă sacadat.

Comisarul Bergström se prezentă la fel de succint înainte de a fi condus în sala de autopsie.

Nicholas-Nordin-medic-legist apăsă pe o serie de întrerupătoare. Luminile de neon bâzâiră o clipă, ca un protest politicos, apoi inundară în lumina lor intensă sala spaţioasă de la morgă, cu pereţii de faianţă albă. În mijlocul încăperii se aflau patru mese, situate la doi metri una de cealaltă. Doar una dintre ele era ocupată.

Bergström şi Hansen îl însoţiră pe Nordin, ale cărui tălpi ortopedice scârţâiau pe podeaua de-un verde ţipător.

Medicul legist îşi sprijini mâinile pe marginea mesei din oţel inoxidabil, pentru a da comisarului şi detectivei timp să-şi pună puţină pastă de camfor sub nări.

Incizia grosolană în forma literei Y încă-i mai întorcea stomacul pe dos lui Bergström. Cadavrul golit de consistenţa sa, măcelărit, disecat, apoi refăcut grosolan. Însă de data asta, nu tăietura mare, adâncă, tumefiată care cobora de la umeri până la pubis îi smulse o grimasă, ci proporţiile mutilărilor de pe corpul tinerei victime. Lumina puternică a plafonierelor îi îngălbenea lividitatea extremă, pielea ei palidă având aceeaşi culoare ofilită ca părul.

— Femeie, 28–30 de ani, fără naşteri, începu Nordin trecând direct la subiect. 1,60 m, 54 kilograme, dar fără îndoială 56, dacă ţinem cont de bucăţile de carne lipsă de la nivelul sânilor, şoldurilor, feselor şi coapselor.

În timp ce vorbea, medicul legist gesticula indicând diferite părţi ale corpului victimei, conform explicaţiilor. În mod straniu, gesturile lui îi aminteau Karlei de cele ale unui prezentator meteo. *Soare la Stockholm şi la Göteborg. Carne decupată de pe şolduri şi de pe coapse.*

— Decedată acum 72 de ore.

— Cu ce instrument a fost desprinsă carnea? întrebă ea înainte de a-şi strecura în gură două pastile mentolate, pentru a anihila mirosul morţii care i se lipise pe limbă.

— Ajung imediat, răspunse Nordin, monoton. Moarte prin strangulare. Legătura utilizată a fost flexibilă, iar agresorul s-a aflat în faţa ei, după cum dovedesc mărimea şi profunzimea urmelor lăsate în partea frontală a gâtului.

Îndreptă degetul spre cele două suprafeţe aflate pe ambele părţi ale gâtului victimei, unde vânătăile deveniseră compacte. Bergström se aplecă pentru a verifica urmele. Mirosurile acre şi râncede, amestecul vaporilor de descompunere şi detergenţii, îl obligară să se retragă.

— Nicio urmă de violenţă sexuală. Bucăţile de carne au fost tăiate *mortem* folosind un cuţit de bucătărie foarte ascuţit, cu lama de aproximativ 15

centimetri. Glezna stângă prezintă răni adânci, ale căror urme seamănă cu verigile mari ale unui lanţ.

— Urme recente? se interesă comisarul.

— Da.

— Apărute cu cât timp înaintea decesului?

— Maximum 72 de ore.

— Sechestrată, sugeră Hansen înghiţind încă o pastilă mentolată.

— Stomacul ei era practic gol, continuă medicul legist. Am găsit înăuntru doar urme de lămâie, miere şi ghimbir.

— Îi prepara ceai de plante sau ce naiba? mârâi detectiva.

— Semne din naştere, cicatrice, tatuaje sau altceva? întrebă Bergström.

— Toate trei. Avea un semn din naştere în spatele genunchiului, o cicatrice sub bărbie, foarte veche, şi un trifoi cu patru foi tatuat pe ceafă.

Hansen îşi notă informaţiile pe mobil.

— Altceva? insistă comisarul.

— Da. Am găsit câte-o pană neagră înfiptă în fiecare canal auditiv.

Vineri 17 iulie 2015

Julianne Bell îşi strânge buclele rebele într-un coc dezordonat pe care şi-l acoperă cu o plasă de păr şi intră la duş.

Într-adevăr, ziua ei începe devreme, dar nu va dura mult: după ce va apărea la emisiunea Morning Show *de la* BBC, *nu va mai avea nimic programat în agendă.*

Absolut nimic.

Incredibil, nu?

O adevărată plăcere!

Cinci ore la dispoziţie, doar pentru ea. Trei puncte de suspensie. Sau, mai degrabă, o paranteză, pentru a scrie povestea alegerii sale.

Trebuie doar să ia prânzul cu Adrian, la doi paşi de studiouri. Revenise din Bulgaria după trei săptămâni – una mai mult decât prevăzuse – de documentare pentru viitorul său lung metraj.

Julianne iese de sub duş, se şterge cu prosopul şi intră în dressingul ordonat până în cele mai mici detalii. Privirea ei traversează oglinda montată între două serii de rafturi, unde pantofi cu tocuri cui stau alături de balerini cuminţi. Oglinda cu picior îi reflectă o imagine decepţionantă, dacă nu tragică. Laba gâştii, cute de leu… întreg regnul animal îi defila, cu voioşie, pe faţă. Şi sânii ei… În zece ani, trecuseră de la o rotunjime arogantă la un oval trist. Îşi arată vârsta… De parcă am avea de ales şi ne-am putea salva din faţa semnelor lăsate de trecerea timpului…

Julianne întoarce oglinda cu faţa la perete: este inutil să-şi prelungească agonia, machiajul de la BBC îi va estompa toate semnele de îmbătrânire, dând spectatorilor impresia că e în floarea vârstei. Îşi îmbracă pantalonii de in, o cămaşă din şantung şi tenişi cu animal print, apoi alege o rochie albastră de mătase Paul Smith, o pereche de pantofi de culoare bej şi un colier lung Van Cleef odă

sublimă adusă verii şi ţinuta perfectă pentru acest matinal TV.

Julianne îşi aranjează totul cu grijă într-o geantă mare de pânză, amintindu-şi că trebuie să poarte costumul McQueen pentru interviu. Plescăie din buze nemulţumită. Ca un sărut cauciucat. Cu părere de rău, pune rochia înapoi în dressing şi, în locul ei, îşi scoate deux-pieces-ul; ia portofelul, telefonul mobil, cheile şi le bagă pe toate în buzunarul genţii. Îşi prinde părul sub o şapcă ce abia dacă-i îmblânzeşte buclele rebele şi iese din casă.

Merge privindu-şi ţintă tenişii, până ajunge la Tesla ei parcată la vreo zece metri mai încolo, gândindu-se la după-amiaza EI liberă.

Lălăială la Londra. Să meargă la muzeu. La expoziţie. La film. Sau să-şi facă de cap. La cinematograf. Să aibă un orgasm într-o sală întunecată… Expiră puternic pentru a-şi reprima dorinţa care-i încinge adâncurile, ca palma transpirată a unui amant.

Nasoală metafora…

Imaginaţia îi zboară de la palmă… la degete. Degete care…

Pe bune…

Se aşază la volan, cu gura uscată şi, cu un gest brusc, îşi lasă geanta pe scaunul din dreapta.

Deodată îngheaţă. Vinovăţia îi încremeneşte trupul; îi încordează maxilarele. Plecase fără să-şi sărute fiicele.

Se gândise să facă sex într-un loc public, da, dar uitase să fie mamă. Simbolică, această uitare. În ultimii 8 ani, îşi sărutase uneori gemenele la telefon, dar niciodată nu ratase întâlnirea cu ele dimineaţa. Parcă ar fi reînnodat puţin cordonul ombilical, timp de câteva secunde vitale, care o făceau să plutească de bucurie, dar o păstrau totuşi cu picioarele pe pământ.

Suspină obosită de rătăcirile ei.

Trebuie să se întoarcă acasă. În maxim şapte minute, va fi din nou la volan.

Julianne bagă mâna în geantă după chei, când o arsură năprasnică îi radiază prin coaste. O senzaţie acută, înspăimântătoare. Începe să tremure ca o frunză moartă prinsă în vârtejul unei rafale de vânt. Până când o durere cumplită îi străpunge capul.

Londra, Kensington Palace Gardens, sâmbătă 8 septembrie 1888, ora 11:00

Mâna albă şi delicată a Fredei întâlni, la mijlocul patului, mâna veştedă, acoperită cu pete maronii, a bătrânei *chamber maid.* Femeile se aplecară şi netezіră cearşaful cu acelaşi gest ferm. Bătură de praf cele două perne şi le aşezară cu grijă la capul patului cu baldachin.

— Tu ai cunoscut-o pe această Annie Chapman? se interesă bătrâna.

Ciuma neagră care-i cocârja şi-i deforma trupul suferind îi cruţase vocea, de o prospeţime stranie ca a unei domnişorici.

Freda clătină din cap în timp ce plia cuvertura pe pat. Nu mai suporta să fie întrebată despre crimele din Whitechapel. Îi displăcea profund să i se reamintească unde era forţată să trăiască.

Nimic nu o bucura mai mult decât să traverseze Londra pentru a merge la muncă; nimic nu o făcea mai fericită decât să-şi abandoneze cartierul murdar pentru luxul opulent din Kensington. Aromele fine care veneau din locuinţa stăpânului – *Lordship* şi a stăpânei – *Ladyship* îi dădeau la fel de multă satisfacţie ca şi complimentele unui tânăr arătos. Parfumul de lămâie al *Stăpânei* şi efluviile de unt proaspăt, zahăr şi vanilie care emanau din bucătărie îi alinau osteneala celor paisprezece ore de muncă zilnică.

Astăzi, bucătăreasa îi păstrase şi o bucată de brioşă. Cam uscată, după ce o lăsase peste noapte în cămară, dar topindu-i-se pe limbă ca o azimă. „Dumnezeule Atotputernic!” strigase ea plângând, cu gura plină. Amintirea brioşei încă o mai făcea să saliveze.

Freda continua să aibă acea senzaţie – care parcă se ţinea scai de ea, ca o umbră – că se născuse în locul nepotrivit. Când văzuse pentru prima dată reşedinţa luxoasă a *Stăpânei* sale, avusese convingerea că găsise lumea ei, ţara ei, oraşul ei.

Originea sa umilă o lipsise de bunăstarea pe care frumuseţea i-ar fi putut-o oferi; dar ea avea să întâlnească un bărbat care, nu va conta vârsta lui, avea s-o ajute să urce scara socială; nu se îndoia nicio clipă. Dacă Dumnezeu ar fi comis o greşeală atât de gravă, i-ar fi dat lui mijloacele de a o îndrepta.

— Freda?

Se întoarse către camerista care o privea cu ochii înceţoşaţi de bătrâneţe. Freda pierduse complet şirul discuţiei.

— Da, iertaţi-mă, eu…

— Te întrebam dacă nu ţi-e teamă să te întorci noaptea acasă. Ştii cum au găsit-o pe Annie Chapman? Decapitată şi eviscerată ca un porc, cu maţele spintecate şi înlănţuite în jurul gâtului, ca un colier. Iisus, Maria, Iosif… Le zic şi tot nu-mi vine să cred… *Stăpâna* vorbea cu *Stăpânul* azi-dimineaţă şi am auzit-o zicând că toată partea femeiască a Anniei Chapman ar fi fost măcelărită direct… din interior… şi că monstrul ar fi luat totul cu el… De aceea, unii cred că el ar putea fi doctor…

— Nu e nevoie să fii doctor ca să ştii cum să spinteci burta…

— Asta-i adevărat, admise bătrâna cameristă, punând cearşafurile murdare în coş.

Apoi se strâmbă de durere.

— Lăsaţi, mă ocup eu de asta, îi propuse Freda, luându-i rufăria din mână.

— Ştii ce-mi îngheaţă sângele în vene? Faptul că, în mijlocul acestui măcel, criminalul a avut ideea, şi mai ales timp, să înşire la picioarele acelei biete femei tot ce avea ea prin buzunare… Nu poate fi decât un degenerat… Dar se pare că au trecut câteva luni de când curvele din cartier au fost ameninţate de un tip care purta un şorţ de piele. Ai auzit vorbindu-se despre asta?

Freda încuviinţă.

— Se zice că se plimbă cu un cuţit, ameninţând că va spinteca toate femeile uşoare… Un martor l-a văzut şi e absolut convins că avea pielea smeadă…

Sigur un emigrant: orice englez vrednic de originea sa ar fi incapabil să comită asemenea acte de barbarie.

Freda se gândi o clipă să-i amintească bătrânei că ea e suedeză.

— Ah… ce bine-ar fi fost dacă nu i-am fi primit pe toţi emigranţii şi nu i-am fi adunat la grămadă în East End! Ne strică ţara şi reputaţia…

— Desigur, poliţia va sfârşi prin a-l băga în închisoare, i-o tăie Freda, spunând primul lucru care-i venise în minte, ca să-i închidă gura bătrânei.

— Poliţia? Dar poliţiei puţin îi pasă de lume, Freda.

Bătrâna se apropie de ea şi-i şopti:

— Ai auzit vorbindu-se de şeful poliţiei din Londra?

Freda îi făcu semn că nu, în timp ce ştergea noptiera de praf.

— Sir Charles Warren. Un prieten de-al *Stăpânului.* Anul trecut, în noiembrie, Sir Warren i-a evacuat pe ăia fără adăpost din Trafalgar Square ca pe nişte câini turbaţi, cu bătăi şi insulte. A rănit sute de bărbaţi, femei şi copii, ba chiar a şi ucis vreo doi.

Camerista se lasă în genunchi să vadă dacă nu căzuse ceva sub pat.

— A, dacă ar fi fost doamne măcelărite în mijloc de Kensington, crede-mă, vinovatul ar fi deja după gratii, spuse ea, ridicându-se cu greu în picioare. Dar acum, femeile din popor sunt persecutate. Deci, dacă tu crezi că poliţia se ocupă de cazurile curvelor ucise într-un cartier care o face de ruşine pe regină, te înşeli.

Freda aruncă într-un coş lenjeria cu pete de sânge menstrual, pe care *Stăpâna* ei o lăsase pe un scaun.

— Dacă se află că sunt avorturi care au sfârşit prost…

— Nu-mi spune că tu chiar crezi asta? chicoti bătrâna.

Nu, de fapt, Freda nu credea deloc.

Un singur lucru rămânea fără discuţie: femeile din Whitechapel trăiau cu Moartea pe alei.

Londra, Hampstead, Flask Walk, reşedinţa lui Emily Roy, vineri 17 iulie 2015, ora 07:30

Imediat ce închise uşa, Emily Roy îşi scoase bascheţii, colanţii şi tricoul de jogging. Urcă scările ca o felină cu mersul suplu şi tăcut al unui vânător experimentat şi parcurse holul îngust până la baia din dreptul dormitorului ei. Îşi şterse mecanic broboanele de sudoare de pe sânul reconstruit, sfârcul retezat de-un nebun şi refăcut grosolan, apoi intră la duş.

Ieşi de acolo zece minute mai târziu, cu un prosop înnodat peste şolduri. Îşi îmbrăcă jeanşii, o bluză neagră şi-şi prinse părul ud într-o coadă de cal. Luă o valiză din debaraua de lângă camera ei, situată la celălalt capăt al holului, o aşeză pe pat şi o desfăcu. Capacul se deschise ca o gură căscată – fălci carnivore hămesite. Cu un gest al mâinii, respinse această imagine de coşmar.

Fără a se complace în psihologia populară, ştia prea bine că însuşi gândul acelei călătorii o consumase săptămâni întregi. Avea nevoie să se reculeagă la mormântul fiului ei… dar se temea de restul acestei expediţii.

Îşi strânse rapid bagajul, îşi adună mărunţişurile, apoi ieşi pe Flask Walk.

În timp ce urca într-un legendar *black cab* londonez, lăsându-şi valiza în spate, telefonul mobil îi vibră în rucsac.

— BIA Roy? întrebă o voce suavă.

Emily răspunse un „Da” prompt. I se ceru să aştepte.

BIA. Behavioral Investigative Adviser. La ea, în Canada, erau deja numiţi „profileri”, dar Regatul Unit păstra cu tenacitate acest titlu pompos, complet neinteligibil pentru muritorii de rând.

— Miss Roy…

Ea recunoscu imediat engleza rafinată a interlocutorului său. O gură hămesită ascunzând o alta.

Londra, Mayfair, Green Street, reşedinţa familiei Bell, vineri 17 iulie 2015, ora 10:00

Leland Hartgrove nu purta uniformă. Nu venise în calitate de şef al poliţiei din Londra, ci era acolo pentru a-şi ajuta prietenii. Era doar un umăr pe care să plângi. Nu, nu „să plângi” pentru că deocamdată nu exista niciun motiv de plâns, nu-i aşa?

Leland Hartgrove era acolo pentru a-i susţine.

Profitase de rangul său pentru a cere o favoare. Nu-i plăcea, dar făcuse acea alegere cu sufletul şi conştiinţa.

Adrian Bell stătea pe marginea canapelei sale de piele bej, cu spatele drept, cu degetele împreunate şi sprijinite pe coapse, afişând postura politicoasă a unui oaspete care aştepta momentul oportun pentru a pleca. Cât despre Raymond, cumnatul său, acesta aştepta încordat. Ca un nefericit arc fără sfârşit, el se învârtea neliniştit prin livingul spaţios, în ritmul rapid al unui tip aflat în întârziere la interviul de angajare. Făcea pauze scurte, întotdeauna în acelaşi loc, în mijlocul bovindoului format din trei ferestre mari, tip ghilotină, care dădeau spre Green Street.

Leland avea o „presimţire urâtă”, după expresia soţiei sale; o îngrijorare care ţi se agaţă de limbă înainte de a-ţi întoarce stomacul pe dos.

Sună soneria. Adrian încremeni. Raymond îşi întrerupse marşul obsesiv. Hartgrove recunoscu vocea tăioasă care se identifica în faţa poliţistului de la intrare.

— E unul dintre oamenii mei. Revin într-un minut, le explică el.

Emily Roy stătea cuminte în hol, lângă poliţistul de pază; mânerele rucsacului îi acopereau bretelele bluzei, îmbrăcămintea ei dezvăluia un corp zvelt şi musculos, impunând o prezenţă autoritară, în ciuda înălţimii de 1,55 m.

— Miss Roy, vă mulţumesc c-aţi venit…

Profilerul strânse energic mâna superiorului. Privirea lui Hartgrove se agăţă de gresia ca o tablă de şah.

— Vă ascult.

Afectat de tonul tăios al subalternei sale, şeful poliţiei din Londra clipi. Înghiţi înainte de a vorbi din nou.

— Julianne Bell, patruzeci şi trei de ani, era aşteptată la studiourile de televiziune BBC azi dimineaţă la ora 6, pentru a participa la emisiunea *Morning Show.* N-a mai ajuns niciodată acolo.

— Ce lucra?

Întrebarea ei nu-l surprinse pe Hartgrove. Emily Roy nu era genul care să se uite la televizor. Şi nici să se relaxeze într-o sală de cinema.

— Era actriţă. Destul de cunoscută.

— Viaţa de familie?

— Era căsătorită de vreo zece, doisprezece ani cu Adrian Bell, regizor. Au două gemene de opt ani, soţia mea şi cu mine le suntem naşi.

— Când a fost văzută ultima oară?

— Aseară, spre ora 20. Bona a văzut-o pe Julianne când s-a retras în camera ei, după ce le culcase pe fete. Azi dimineaţă la ora 5, bona a auzit zgomotul duşului din baia Juliannei, iar după douăzeci de minute, uşa de la intrare, închizându-se. Maşina Juliannei, o Tesla neagră cu geamuri fumurii, nu mai era parcată pe strada unde o lăsase cu o seară în urmă. Tot bona zice.

— Unde era soţul?

— Adrian s-a întors azi dimineaţă din Bulgaria, după o călătorie de afaceri de trei săptămâni. A aterizat pe Heathrow la 8:30 A.M. şi a descoperit mesajele panicate ale lui Raymond, fratele şi impresarul Juliannei. Adrian mi-a telefonat imediat… L-am sunat pe *Detective Chief Superintendent* Pearce, care mi-a spus să vă contactez, pentru că aveţi…

— A mai fost cineva prezent de aseară, azi-noapte sau azi-dimineaţă, în afară de Julianne, bonă şi gemene?

Hartgrove nu se formaliză şi-şi înghiţi restul explicaţiei.

— Nu.

— Bona locuieşte aici?

— Da.

— De când lucrează pentru familia Bell?

— De când s-au născut gemenele.

— Julianne Bell obişnuia să ia maşina prin Londra?

— Da, întotdeauna, după Adrian.

— E primul incident de acest fel?

— Da.

— Vreo boală mintală, depresie, scandal, aventură extraconjugală, hărţuirea fanilor?

— Nu, nu, nimic din toate astea…

— Certuri cu soţul?

— Nu, după Adrian. Astăzi urmau să ia prânzul împreună.

— Dar cu fratele?

— Aparent nici cu el.

— Unde era parcată maşina Juliannei?

— Puţin mai încolo, pe Green Street, 18.

— Numărul?

— LA13SUV.

Emily se răsuci pe călcâie şi deschise uşa înainte ca poliţistul de pază să mai aibă timp să reacţioneze. Leland Hartgrove încremeni câteva secunde, luat prin surprindere.

— Dar… Miss Roy… nu doriţi o fotografie a victimei? întrebă el cu voce ascuţită.

— Am tot ce-mi trebuie.

— Şi… nu vreţi să-i întâlniţi pe cei din familia Bell?

— După aceea, concluzionă ea ferm, înainte de a dispărea în stradă.

Vineri 17 iulie 2015

Julianne e trezită de o arsură vie, pătrunzătoare. Simte o durere acută, înfiorătoare care-i iradiază din coapse până în creştetul capului. Clipeşte, apoi cedează greutăţii pleoapelor şi le închide.

Îşi masează tâmplele; cu fiecare atingere, oasele craniului i se profilează sub vârful degetelor. Muşchii anchilozaţi îi revin la viaţă unul după altul, lamentându-se fiecare în parte.

Când deschide, în sfârşit, ochii toropiţi, vede în faţa ei un cearşaf rupt. Îl netezeşte cu palma şi observă pereţii galbeni şi goi. Remarcă un vas de toaletă, o chiuvetă şi o uşă cu o fereastră mică, zăbrelită. Privirea ei revine asupra cearşafului care o acoperă. Margarete albastre dansează pe un fond alb.

Frica îi zdrobeşte pieptul.

Fără să-şi tragă cearşaful de pe ea, Julianne îşi schimbă poziţia picioarelor. Un zgomot metalic îi însoţeşte mişcarea. Ea îngheaţă; netezeşte iar cearşaful cu o mână tremurând. Un lanţ greu e înfăşurat în jurul gleznei stângi; i se strecoară printre picioare şi se termină sub saltea. Ignorând protestele dureroase ale corpului său, Julianne se ridică în picioare şi apucă lanţul. Capătul acestuia e agăţat de un inel de fier înşurubat în pardoseală. Privirea ei panicată cutreieră din nou încăperea strâmtă.

Fetele mele… fetele mele… fetele mele…

Impresia oribilă de fir rupt şi de neant îi face greaţă. Suspinele îi cutremură pieptul, agăţându-se de pereţii gâtului. Le scuipă cu un urlet răguşit. Aici şi acum, imediat, i-ar plăcea să fie strâns legată de fiicele ei, precum şuviţele unei codiţe împletite. Să le simtă parfumul de primăvară eternă chiar înainte de culcare, în acel moment de calm în care îmbrăţişările lor contopite nu erau contra cronometru.

Julianne se agaţă de acest gând. Pentru a smulge teama din rădăcini. Pentru a smulge răul din rădăcini. Răul care se află la capătul acelui lanţ ce-i înconjoară glezna.

Londra, Myfair, Green Street, vineri 17 iulie 2015, ora 10:15

Ţinându-şi telefonul mobil lipit de ureche, Emily Roy rămase nemişcată pe trotuar, cu ochii fixaţi pe un Porsche Panamera strălucitor.

Julianne Bell făcuse duş la 5 dimineaţa, apoi, douăzeci de minute mai târziu părăsise apartamentul, fără îndoială pentru a merge la studiourile de televiziune BBC cu maşina ei, o Tesla neagră cu geamuri fumurii, cu numărul de înmatriculare LA13SUV. Toate după spusele bonei, aparent singură cu gemenele la domiciliul familiei Bell, în acel moment.

Prin urmare, Emily îşi începu ancheta în faţa reşedinţei familiei Bell, situată în Green Street 14, ajutată de cele patru sute de mii de camere video de supraveghere instalate în capitala britanică.

— Iată, Em, am totul, auzi ea brusc la telefon. Îţi trimit pe e-mail imaginile video, continuă colega ei de la Metropolitan Police.

— Câte unghiuri de vizualizare?

— Două, pentru că avem două camere video de supraveghere. Una amplasată în colţul de nord-vest al Green Street cu Park Street, iar cealaltă, în colţul de sud-est al Green Street cu North Audley Street.

Emily identifică prima cameră. Imposibil de identificat a doua: se afla la capătul străzii, la 150 de metri.

— Îmi poţi spune unde era parcată Tesla azi dimineaţă, faţă de Porsche-ul Panamera, acum parcat în faţa la numărul 18?

— O clipă…

Clinchetul tastaturii acoperi zumzăiala străzii.

— As… ta-i… Miss Emily Roy, fă cucu la cameră! Aşa… da, Porsche-ul este parcat fix în locul Teslei victimei tale. Ambele maşini care acum încadrează Porsche-ul, adică Maserati şi… cealaltă, ce maşină este?

— McLaren, spuse Emily.

— Aşadar, Maserati şi McLaren erau deja parcate în acelaşi loc în care era şi Tesla. Hei, Em, pe strada aia de burghezi există şi rable mai ieftine de o sută de mii? Pentru că, fără greş, nu văd niciuna! Şi totuşi, nici nu-mi doresc o asemenea bijuterie pe roţi; prefer jucărica mea din ’98. Măcar puştii mei o pot mânji fără grijă, cu degete unsuroase, în parcare la Mac. Gata, ţi-am trimis e-mailul, trebuie să-l fi primit. Aruncă-un ochi, rămân pe fir.

Emily îşi verifică smartphone-ul şi deschise primul video. O femeie cu şapcă purta pe umăr o geantă mare şi cobora treptele de la numărul 14. Profilerul o recunoscu pe Julianne Bell din fotografiile atârnate de pe pereţii holului locuinţei. Apoi, Julianne intra într-o Tesla neagră, parcată în faţa Green Street 18. Două minute mai târziu, ea întredeschidea portiera stângă timp de trei secunde, apoi o închidea şi pleca spre Park Street. A doua înregistrare oferea o perspectivă mai amplă şi mai neclară a aceleiaşi scene, filmată de această dată din spate şi dintr-un unghi mult mai îndepărtat.

Profilerul îşi duse iar mobilul la ureche.

— Poţi mări imaginea camerei din North Audley Street? îşi întrebă colega.

— Nâţ. E max, drăguţă. Rezoluţia de rahat. Camera e prea departe.

— Te sun eu.

Emily se ghemui şi se uită sub Porsche. Privirea ei scană asfaltul, înainte de a se opri asupra unei pungi pentru congelat, care se afla lângă roata din dreapta, faţă. Lumină plasticul cu mobilul, cercetându-i fără grabă conţinutul.

Se ridică şi formă un alt număr de telefon.

— *Hello!* răspunse „DCS” Jack Pearce molfăind. Scuze c-am întârziat cu…

— Ne vedem imediat pe Green Street 18, Mayfair.

— Em…

Dar Emily închise deja.

Londra, Mayfair, Green Street, reşedinţa familiei Bell, vineri 17 iulie 2015, ora 11:00

Commissioner Leland Hartgrove intră în living, urmat de Emily şi de *Detective Chief Superintendent* „DCS" Jack Pearce.

Adrian şi Raymond Bell se aşezaseră pe o canapea impozantă, strivind un şir de perne de catifea de un portocaliu aprins, asortate cu o pătură Hermes în aceleaşi nuanţe. În faţa lor era o măsuţă de cafea din marmură albă, pe care stăteau câteva cărţi despre cea de-a şaptea artă. Prezenţa celor doi bărbaţi tulbura ordinea şi armonia sufrageriei cu decor elaborat: semănau cu nişte spice de grâu înfipte în nişte căpăţâni date cu gel, se gândi Pearce.

Bărbatul cu pletele şi costumul ca antracitul se ridică în picioare şi strânse ferm mâinile lui Emily şi Jack.

— Sunt Raymond Bell, fratele Juliannei.

— DCS Pearce. Emily Roy, colega mea.

— Vi-l prezint pe cumnatul meu, Adrian, soţul Juliannei.

O barbă în creştere se încurca pe obrajii bronzaţi ai lui Adrian, încă îmbrăcat în haina de piele, cu o eşarfă de in. Îi salută din cap, fără să se mai ridice de pe canapea.

— Vă rog, luaţi loc, îi invită Raymond Bell arătându-le cele patru fotolii dispuse în perechi, de-o parte şi de alta a măsuţei de cafea.

Emily se aşeză lângă Hartgrove, apoi se întoarse spre gazde, plină de compasiune.

— Domnule Bell…

— Suntem doi cu numele ăsta, o întrerupse soţul Juliannei pe un ton cordial, dar fără refuz. Vă rog, spuneţi-mi Adrian, astfel vom evita confuziile.

Jack Pearce îi aruncă lui Emily o privire cu subînţeles. Radiografia familiei Bell dezvăluia deja primele fisuri.

— Adrian, se corectă profilerul cu o voce a cărei căldură îl surprinse pe Hartgrove. Cine locuieşte aici, în afară de voi patru şi de bonă?

— Nimeni.

— Mai aveţi şi alţi angajaţi?

— O guvernantă. Vine de luni până vineri, de la amiază până la ora 16.

Douăzeci de ore de curăţenie, observă Pearce. „Guvernanta" probabil că lustruia stucaturile tavanului cu periuţa de dinţi. De întrebat dacă gemenele aveau voie să se zbenguie în această cameră; ele şi păpuşile lor Barbie n-aveau voie să părăsească perimetrul dormitorului lor – dacă fetiţele de azi se mai distrează cu Barbie.

— Îmi puteţi descrie ultima convorbire cu Julianne? continuă Emily, cu aceeaşi voce plină de empatie, pe care o rezerva special pentru anumite interogatorii.

Privirea lui Adrian Bell trecu de la covorul persan la cele trei vaze lucioase aliniate pe poliţa şemineului.

— Aseară pe la şapte şi jumătate. Am verificat ora exactă în istoricul apelurilor. Fetele se pregăteau de culcare, iar Julianne tocmai vorbise cu Raymond. Era nerăbdătoare să ajungă pe platourile BBC. Să vorbească despre film. Nimic nu…

Clătină din cap şi sfârşitul propoziţiei sale se înecă în tăcere. O tăcere amară pe care nimeni nu îndrăznea s-o întrerupă. Ca şi cum cel mai mic cuvânt i-ar fi stânjenit şi mai mult.

— Vreau să spun… părea să fie… bine, adăugă el într-un final.

— Am vorbit cu Julianne la telefon în jurul orei 19, continuă Raymond Bell, în timp ce fetele făceau baie. I-am amintit că trebuia să poarte o anumită ţinută pentru interviul din emisiune.

— Ce ţinută? întrebă Emily.

— Un deux pièces McQueen de in albastru, în dungi. Marca ni-l oferise special pentru apariţia sa la TV.

Emily se încruntă o clipă.

— Credeţi că a purtat acest deux pièces azi dimineaţă, când a plecat la studio?

— Nu. Julianne…

Raymond înghiţi în sec.

— …Julianne îşi ia, de obicei, ţinuta de filmare cu ea. Dar pe drum poartă ceva mai confortabil.

— Cum vi s-a părut sora dumneavoastră aseară, la telefon?

— Foarte bine. Le făcea baie fetelor înainte de culcare. Râdea. Toate trei râdeau.

Privirea i se opri asupra trandafirilor portocalii de pe covorul persan.

— Vreunul dintre voi a mai schimbat sms-uri sau e-mailuri cu Julianne, după conversaţiile de aseară?

Bărbaţii clătinară din cap.

Emily se rezemă de spătarul fotoliului. Îi făcu semn lui Pearce să continue interogatoriul.

— Oare vreunul dintre voi ne-ar putea spune, uitându-se în dressing, ce purta Julianne azi dimineaţă? continuă DCS.

Adrian făcu semn că nu şi se întoarse spre cumnatul său.

— Julianne are o garderobă imensă, explică Raymond. Dar sunt sigur că a plecat îmbrăcată în pantaloni şi tricou sau cămaşă, purtând o şapcă pe cap. Iar în picioare, o pereche de tenişi.

— Mi-aţi putea da, vă rog, detalii despre înălţimea, greutatea şi măsura pe care Julianne o purta la haine, dacă le cunoaşteţi?

— Are 1,55 m, 46 kilograme, poartă măsura S, mărimea 34–36, răspunse mecanic Raymond.

— Raymond, sunteţi impresarul Juliannei. Cum îi merge cariera?

— Foarte bine. Foarte, foarte bine.

— Avea probleme, conflicte, certuri cu alţi actori? Regizori? Producători? Sau primea ameninţări de la fani?

— Da, dar nimic atât de…

— În Londra sunt aproape o jumătate de milion de camere video de supraveghere; trebuie să fie

câteva care să o fi filmat pe Julianne, nu? le-o tăie Adrian.

Îl fixă pe DCS şi ochii îi scăpărată mânioşi.

— Desigur, îi răspunse Pearce cu blândeţe. Dar pierdem urma Teslei atunci când intră pe autostrada M25.

Raymond Bell oftă brusc.

— Julianne n-a plecat, declară Adrian. Nu a fugit de-acasă. Niciodată nu şi-ar fi abandonat fetele.

Clătină din cap şi buzele îi tremurară, marcate de suferinţa şi teamă.

Pearce încuviinţă. Nu putea să-i spună că avea dreptate că soţia lui nu plecase, nu fugise de acasă, nu-şi abandonase familia. Şi totuşi, nu-şi dorea decât un singur lucru: ca asta să se fi întâmplat.

Londra, Whitechapel, Buck's Row, sâmbătă 29 septembrie 1888, ora 17:00

Freda şi Liz împachetară imediat resturile de peşte şi cartofi prăjiţi într-o hârtie de ziar şi ieşiră din camera Fredei atât de repede pe cât le permiteau rochiile.

Un miros pestilenţial le întoarse stomacul pe dos. Chiar în timp ce-şi acopereau nasul, duhoarea li se strecura pe limbă, de parcă cerul gurii le-ar fi fost brusc invadat de excremente.

— Doamne Dumnezeule! strigă Liz grăbind pasul spre Hanbury Street, trebuie că fosa septică a clădirii tale dă pe-afară! Asta ca să nu-l mai minţim pe Dumnezeu când ne plângem că suntem în căcat!

Freda încetini pasul pentru a evita nişte cochilii de stridii aruncate pe pavajul alunecos. Se întrebă dacă făcuseră bine să plece de acasă: duhoarea excrementelor se amesteca acum cu mirosul înţepător de sânge de la abatoare. Ploaia spăla Whitechapel de mizerie, dar trezea la viaţă duhoarea îmbibată în caldarâm.

— Fir-ar să fie! Da' ce pute aşa în seara asta? Golesc latrinele sau ce naiba?

— Mai degrabă cred că refulează canalizarea…

— Oricum, avem noroc să ne trecem printre rafale. Azi a plouat ca o vacă ce se pişă.

O gaşcă de tineri marinari le ieşi în cale.

Liz îi salută mângâindu-şi pieptul.

— Trei la preţ de doi, ce spuneţi, drăguţilor?

— Mai întreabă-ne când o să-ţi găseşti dinţii, drăguţo, se maimuţări cel mai puternic dintre ei.

Liz îi arătă degetul mijlociu, până când el îşi întoarse privirea în altă parte.

— Ar trebui să vii să dormi la mine, Liz. Cu tot ce se-ntâmplă, ar fi mai sigur decât…

— Şi să mă las întreţinută de o tânără care mi-ar putea fi fiică? Niciodată în viaţa mea, Freda. Niciodată! Haide, nu-ţi face griji: azi am făcut curat

pe Flower and Dean Street, 32 şi am câştigat şase penny. Dacă nu lucrez în seara asta, e-n regulă!

— *Hey,* Liz, ce mai faci, scumpa mea?

O femeie slăbănoagă, purtând o pălărie de paie maro, se opri pentru a schimba câteva cuvinte cu Liz. Freda îi zâmbi, apoi abandonă imediat conversaţia. Fu copleşită de chipul monstruos al femeii, ale cărei răni tumefiate, roşiatice şi vineţii îi deformau buza inferioară până la bărbie. Faţa aceea inumană, cu obrazul drept ciupit de vărsat de vânt, era ca o uşă care se deschidea peste gura cu gingiile galbene poroase şi limba cenuşie.

— Poftim, ai văzut-o? îi şopti Liz, după ce sărmana femeie plecase. O fostă angajată a fabricii de chibrituri Bryant & May din cartier. Ei bine, fata asta era aproape la fel de drăguţă ca tine! Şi mai sunt atât de multe ca ea, atât de multe, Freda… Vezi de ce-ţi spuneam să nu mergi să lucrezi în fabrica aia? Sunt nişte criminali tipii ăia. Dacă ar fi fost doi care-ar fi meritat să moară în loc de Mary Ann Nichols şi Annie Chapman, ei sunt: William Bryant şi Francis May.

Liz vorbea cu privirea aţintită asupra trotuarului acoperit de legume putrezite şi bălegar.

— Dacă le-ai fi văzut protestând vara asta pe acele biete femei, ţi s-ar fi întors stomacul pe dos: un şir de infirme de toate vârstele, desfigurate şi abrutizate toate din cauza fosforului de la chibriturile lor blestemate. Nu ştii că porcii ăia nici măcar nu se mulţumesc să le distrugă viaţa şi să le îmbolnăvească, ci le mai şi plătesc cu mâncare stricată, când le plătesc!

Liz intră în cârciuma Queen’s Head aflată pe Commercial Street şi se rezemă de tejghea.

— William Bryant şi Francis May nu-s mai breji decât spintecătorul din Whitechapel, ţi-o spun eu; dar ei ucid în mod legal.

Londra, Mayfair, Green Street, vineri 17 iulie 2015, 12:30

O cortină de nori se ridicase brusc în faţa soarelui, ca o poartă masivă de fier trântită cu brutalitate în faţa verii. O avalanşă de picături grele de ploaie se rostogoli de pe cerul plumburiu şi se prelinse val-vârtej pe parbriz.

Uşa din spate a Vauxhall-ului se deschise. *Commissioner* Hartgrove intră grăbit în maşină; avea cămaşa bleu udă din cauza ploii torenţiale de vară.

— Ce se întâmplă?

Cu dosul manşetei îşi şterse faţa şiroind de apă; butonul îl zgârie pe obraz.

— Sir, Emily a descoperit ceva înainte să ajungem împreună la reşedinţa familiei Bell, îi explică Pearce demarând.

Emily îşi trase centura de siguranţă şi o prinse între sâni, evitând de data asta atingerea dureroasă a cicatricei.

— Am găsit perechea de tenişi pe care Julianne o purta în dimineaţa asta, într-o pungă pentru congelator, sigilată, sub maşina parcată pe locul Teslei.

Hartgrove respiră nerăbdător, făcându-i semn să continue.

— Între 2004 şi 2005, şase femei au fost răpite de-a lungul unui an de zile. În fiecare loc al răpirii, într-o pungă de congelator, s-a găsit încălţămintea victimelor.

Comisarul îşi ciupi nasul între degetul mare şi arătător.

— Cadavrele lor au fost găsite la Londra, în cartierul Tower Hamlets.

Şeful poliţiei ridică brusc capul.

— Crimele din Tower Hamlets? Dar criminalul era arestat la acea vreme, nu?

— Da, interveni Pearce, mai abrupt decât intenţionase.

DCS tuşi în pumn pentru a-şi reprima neliniştea care-i invada gâtul.

— La fiecare loc al răpirilor, continuă Emily, criminalul a lăsat o pereche de şosete în pantoful stâng al victimelor. În această dimineaţă am găsit o pereche de şosete împăturite şi lăsate, la fel, în tenisul stâng al Juliannei Bell.

Hartgrove îşi încleştă dinţii atât de tare încât fălcile îi scrâşniră.

— Credeţi că este opera unui *copycat?* o întrebă el cu voce răguşită.

— Dacă-i vorba de-un *copycat,* atunci ăsta e foarte bine informat, replică Emily cu o voce plată.

— Nicio vorbă soţiei mele, încheie el tăios.

Restul drumului până la reşedinţa familiei Hartgrove din Putney, sud-vestul Londrei, a fost ghidat de sunetul vocii calme a lui Pearce, amestecat cu rafalele de ploaie. DCS-ul îşi apelă colaboratorii de la Metropolitan Police, pentru a organiza ancheta în privinţa dispariţiei actriţei Julianne Bell.

Cerul se însenină în momentul în care intrară pe Gwendolen Avenue, unde familia Hartgrove deţinea una dintre vilele de cărămidă brună care mărgineau opulenta stradă.

O femeie tunsă bob-carre, îmbrăcată într-un taior roşu stacojiu şi cu picioarele goale, le deschise uşa.

— Noutăţi? se îngrijoră ea, chiar înainte să-i salute.

Comandantul poliţiei clătină din cap. Ea respiră uşurată, apoi le zâmbi de complezenţă invitaţilor săi, Emily şi Pearce.

— Îmi pare rău… se scuză imediat. Florence Hartgrove. Intraţi, am pregătit ceaiuri şi sandvişuri. Leland, te rog, spuse ea înainte de a se strecura în bucătărie.

Comandantul îşi conduse colegii într-un living elegant cu farmec rustic, a cărui fereastră mare dădea spre o grădină lungă şi îngustă. Emily şi Pearce se aşezară în două fotolii albe, pufoase, lăsând canapeaua gazdelor.

— Poftiţi… anunţă Florence Hartgrove, aşezând un platou cu sandvişuri pe măsuţa de cafea.

Le servi ceaiul tuturor, apoi se aşeză lângă soţul ei, ţinându-şi degetele împreunate prudent pe genunchi. *Commissioner*-ul îşi lăsă o mână protectoare peste mâinile soţiei sale.

— Cum vă pot fi de folos? întrebă ea, în timp ce tălpile ei goale mângâiau marginea covorului.

— Avem nevoie de informaţii despre Julianne, informaţii pe care numai dumneavoastră le deţineţi, începu Emily fără ocolişuri.

Gura Florencei se arcui în forma literei *„O”*. În cele din urmă ea încuviinţă, cu privirea aţintită asupra femeii profiler.

— Soţul dumneavoastră ne-a mărturisit că eraţi prietene apropiate, continuă Emily. Chiar o cunoaşteţi bine pe Julianne, sau e o eroare de apreciere masculină?

Emily lăsase deoparte regulile bunei cuviinţe, respectul pentru ierarhie sau pentru orice alt cod social; totuşi, oricât de confuz şi inexplicabil ar fi putut părea, ea ştia perfect cum să le aplice, dacă era necesar.

Pearce aruncă o privire îngrijorată către şeful poliţiei. *Commissioner*-ul părea dezarmat în faţa subalternei sale: observaţia deplasată provocase doar o ridicare discretă a sprâncenelor.

— Suntem, într-adevăr, prietene foarte apropiate, răspunse Florence Hartgrove fără să clipească. Ne-am cunoscut acum vreo zece ani. Julianne trebuia să interpreteze rolul unui broker într-un lung metraj pentru marele ecran şi contactase HSBC, banca la care lucram la acea vreme, pentru a discuta cu o femeie dispusă să-i povestească despre slujba ei şi să se lase urmărită timp de câteva zile, în viaţa ei cotidiană.

— Cum se înţelegea cuplul Bell?

— Care cuplu? replică Florence, sarcastică.

Comandantul îi aruncă soţiei sale o privire surprinsă.

Emily îi adresă doamnei Hartgrove un zâmbet cu subînţeles.

— Să începem cu soţul, măcar atât pot face, continuă Florence pe acelaşi ton plin de sarcasm. Adrian şi Julianne sunt un cuplu solid şi iubitor; nu vă zugrăvesc o imagine idilică, chiar e adevărat. Îşi susţin reciproc carierele, deşi Julianne are mai mult succes decât Adrian.

— El e producător, precizează comandantul. De altfel, a preluat numele soţiei, atunci când s-au căsătorit.

— Cariera Juliannei e prioritatea familiei; totul e organizat în funcţie de angajamentele sale profesionale: filmări, spectacole de teatru, etc. Dar tocmai în asta constă echilibrul cuplului… vreau să spun, acest stil de viaţă i se potriveşte perfect lui Adrian. Şi aşa cum părinţii sunt fericiţi, la fel sunt şi copiii.

— Relaţii extraconjugale?

— Nu, Julianne n-are amant. Cel puţin, din câte ştiu; chiar aş fi surprinsă dacă ar avea. Îmi vorbeşte foarte deschis despre avansurile pe care i le fac colegii, îi stârnesc râsul. Despre Adrian, nu ştiu, dar mă îndoiesc. Tu ce crezi? întrebă ea, întorcându-se către soţul ei.

— M-ar mira, comentă Hartgrove. Are ochi doar pentru soţia sa. Şi în afară de asta, nu e genul care să…

Îşi şterse dosul mâinii pe genunchi, ca şi cum ar fi îndepărtat câteva fire de praf rebele.

Privirea Florencei alunecă de la soţul ei spre gardul viu de cireşi japonezi din fundul grădinii.

— În ceea ce priveşte cuplul pe care Julianne îl formează cu fratele ei… continuă ea fără să-şi ia ochii de la cireşii japonezi, asta e cu totul altă poveste.

— De când e impresarul ei? o întrebă Emily.

— Aproape de la începutul carierei sale. Julianne a fost remarcată la o vârstă foarte fragedă, fără a căuta neapărat celebritatea… Raymond i-a devenit imediat impresar, negociindu-i contractele şi

ocupându-se de imagine. În primii ani, a avut propria carieră – în marketing, dacă-mi amintesc bine – apoi a devenit impresarul Juliannei cu normă întreagă.

— Ce relaţie au?

— E foarte exigent şi n-o lasă deloc să respire. Mi se pare sufocant…

— Florence, perspectiva ta este părtinitoare pentru că ai asistat la certuri, o temperă soţul ei. Raymond doar îşi protejează sora. Şi-au pierdut părinţii când Julianne debuta în showbiz; fiind fratele mai mare, Raymond a simţit că are o responsabilitate părintească. Ca să nu mai vorbim despre faptul că impresarii sunt totodată bonele, confidenţii, secretarii şi sacii de box ai actorilor. Uneori, uneori mai zboară şi fulgii.

— Ce fel de om e Raymond?

— *Control freak.* Dar foarte profi, admise Florence.

— Un frate iubitor?

— Fără îndoială.

— Singuratic?

— Nicidecum. Un petrecăreţ împielițat: înşiră tipele una după alta, când nu sunt simultane…

Hartgrove îi aruncă soţiei o privire dezaprobatoare. Ea-l ignoră complet.

Pearce îşi reprimă un zâmbet deplasat. Totuşi, situaţia era un pic amuzantă. Madam nevasta şefului poliţiei din Londra îşi umilea soţul. Sau, mai degrabă, îl ignora total.

— Şi Adrian cum trăia această relaţie? Continuă Emily.

— O tolera…

Florence făcu o pauză, lăsând fraza în aer, apoi îşi umezi buzele înainte de a continua.

— …dar Adrian ştia că, fără Raymond, succesul Juliannei ar fi fost efemer. Raymond a transformat iubirea la prima vedere a publicului faţă de ea, într-o căsnicie solidă.

Vineri 17 iulie 2015

Julianne Bell stă pe saltea cu picioarele întinse în faţa ei şi le priveşte îndelung.

Picioarele ei cu pedichiura impecabilă.

Unghiile date cu ojă.

Verigile lanţului care îi strâng glezna.

Consideră unghiile lăcuite complet nepotrivite. Cam ca şi cum ţi-ai bate joc de un tron lăsându-l în grajd. Un tron într-un grajd… şi această imagine e la fel de deplasată.

Julianne zace înlănţuită într-o cămăruţă fără ferestre.

Există doar o uşă. Cu o lucarnă zăbrelită. Şi o uşiţă pentru animale. Dar, la fel ca ferestruica, uşiţa pentru animale este blocată din exterior. Înţepenită. Blocată. Condamnată. De parcă nu ar exista aceste deschideri. Fără fereastră, fără lumină naturală, fără reper temporal.

Inima Juliannei îşi accelerează bătăile. Bătăile surde ale inimii ei, asta e tot ce aude. Asta şi muzica pe care o are în minte: duetul din Vânătorii de perle, de Bizet. Nu, Pescuitorii de perle de Bizet, nu „vânătorii" de perle.

Îşi simte gâtul căptuşit cu spini, gura uscată şi limba umflată. Picături de sudoare i se preling pe gât, subsuori şi pe buza superioară. Ca şi cum ar exista o relaţie cauză-efect între apa care i s-a evaporat din gură şi apa care-i scaldă corpul.

Brusc, se aude un sunet clar, perceptibil: o pocnitură: apoi un scârţâit. Clapeta uşiţei pentru animale se deschide. O sticlă de apă cade pe podea, se rostogoleşte înainte şi înapoi, ca şi când ar ezita încotro s-o ia şi, în cele din urmă, se refugiază în faţa uşii. O sticlă fără etichetă, cu un conţinut incert.

Julianne îşi trece limba peste buzele crăpate. N-a mai băut de când… s-a trezit aici. De când? Nu mai ştie şi nici nu mai contează: îi e sete. Robinetul

chiuvetei nu funcţionează. Apa din vasul de toaletă e albastru închis.

Îşi aminteşte regula celor trei. O fiinţă umană nu poate supravieţui mai mult de trei minute fără aer, trei zile fără apă şi trei săptămâni fără hrană.

Trei zile? Rahat.

Julianne coboară de pe saltea în patru labe, întinde mâna şi apucă sticla. O desface şi îşi apropie nasul de gâtul acesteia. Emană un miros obsedant de lămâie şi ghimbir. Ce altceva? Miere… Lămâie. Ghimbir. Miere.

Ia o înghiţitură. Doar cât să-şi hidrateze buzele uscate şi să-şi stingă focul din gâtlej timp de două secunde. Setea devine şi mai copleşitoare. Închide rapid sticla pentru a evita tentaţia şi o rostogoleşte în celălalt colţ al camerei. Sticla se opreşte la baza vasului de toaletă, legănându-se dintr-o parte în alta, ca o fată frumoasă care-şi leagănă şoldurile.

Julianne se întinde pe saltea şi se acoperă cu cearşaful. Închide ochii şi ascultă; îşi ascultă corpul. Va afla curând dacă mai există ceva în acel amestec.

Londra, New Scotland Yard, vineri 17 iulie 2015, ora 15:00

Aşezaţi în sala de şedinţe, într-o postură mai puţin prăbuşită decât de obicei, oamenii lui Pearce ardeau de nerăbdare să afle de ce venise Big Boss la ei.

Hartgrove stătea în primul rând, cu o duzină de perechi de ochi aţintiţi în ceafă. Pearce rămase în picioare, cu faţa spre audienţă, ţinând două telecomenzi în mână. Apăsă pe prima; o fotografie a actriţei Julianne Bell apăru pe marele ecran atârnat pe peretele gri.

— Actriţa Julianne Bell a dispărut în această dimineaţă, spuse DCS. Ea a fost văzută ultima dată la ora 05:22, intrând în maşina ei, o Tesla neagră cu geamuri fumurii, înmatriculată LA13SUV, parcată la nr. 18 pe Green Street, în Mayfair, la câţiva metri de casa ei aflată la numărul 14. Camerele video de supraveghere pierd urma Teslei pe autostrada M25, între *intersecţiile* 9 şi 10, la ora 5:37 a.m.

Pearce apăsă butonul celei de-a doua telecomenzi şi derulă imaginile video înregistrate de camerele de supraveghere, pe care le vizionase puţin mai înainte Emily. O femeie cu părul lung şi ondulat, purta şapcă, era îmbrăcată cu pantaloni şi cămaşă, încălţată cu tenişi model animal print, cu o geantă mare, ieşea din Green Street 14.

— Julianne Bell pleacă de acasă şi se urcă în maşină, comentă el. Ea rămâne în Tesla un minut şi patruzeci şi opt de secunde înainte de a redeschide portiera, apoi, trei secunde mai târziu, o închide şi demarează, după cum vedeţi.

Urmă un al doilea videoclip, de data asta prezentând scena filmată din spate şi de la distanţă.

— Perechea de tenişi pe care o purta Julianne Bell când a plecat de acasă a fost găsită de BIA Roy, acolo unde Tesla fusese parcată înainte.

Poliţiştii o căutară din priviri pe Emily, dar profilerul nu era prezent la şedinţa de urgenţă. O

tăcere împietrită se abătu brusc asupra tuturor.

Pearce apăsă din nou pe butonul telecomenzii. De data asta, videoclipul arăta Green Street noaptea, la 3:18 A.M., conform ceasului afişat jos, în partea dreaptă a ecranului. Acolo se vedea un tip, ascuns sub şapca şi gluga hanoracului, îngenunchiat în faţa portierei Teslei, pe partea şoferului. Rămăsese acolo aproape un minut înainte de a deschide portiera, a intra în maşină şi a închide portiera la loc.

Pearce derulă imaginile şi reveni la al doilea videoclip. Opri imaginea exact la secvenţa în care se deschidea portiera, chiar înainte ca maşina să demareze.

— Răpitorul Juliannei Bell a reuşit să spargă codul electronic pentru a debloca portiera, apoi a aşteptat două ore în maşină. El şi-a imobilizat victima, probabil cu un Taser, ceea ce ar explica viteza operaţiunii, i-a scos tenişii, i-a pus într-o pungă de congelator cu fermoar şi, aşa cum se vede în această imagine, a deschis portiera şi i-a aruncat sub maşină înainte de a demara în trombă. Toate acestea în mai puţin de două minute.

DCS-ul îşi strânse buzele, care formară o subţire linie dreaptă.

— Din octombrie 2004 şi până în septembrie 2005, şase femei, Jeanine Sanderson, Diana Lantar, Katie Atkins, Chloe Blomer, Sylvia George şi Clara Sandro, au fost răpite la câteva săptămâni distanţă una de cealaltă. De fiecare dată, la locul răpirii, a fost găsită o pungă de congelator cu fermoar care conţinea pantofii lor. Cadavrele au fost abandonate în cartierul Tower Hamlets…

Un val de suspine şi şoapte îi întrerupse prezentarea.

— Cadavrele au fost aruncate în cartierul Tower Hamlets, reluă el pe acelaşi ton plat, cu sânii şi fesele amputate şi carnea de pe şolduri şi coapse măcelărită. Richard Hemfield a fost arestat pe 2 aprilie 2006 pentru aceste crime. În prezent, se curăţă la aşezământul Broadmoor.

Pearce se opri să înghită în sec. Îndepărtă amărăciunea care se agăţa de pereţii gâtului. Zumzetul poliţiştilor se intensifică.

— Există două elemente care îi completează crimele lui Richard Hemfield: în primul rând, prezenţa unei perechi de şosete împăturite în fiecare pantof stâng…

— „O” pereche de şosete? Şefu’, vrei să spui că aceste şosete nu le aparţineau victimelor? întrebă un slăbănog cu trăsături cabaline.

— Voi reveni. În al doilea rând, câte o pană neagră a fost introdusă în canalele auditive ale fiecărei victime.

Privirea detectivului superintendent şef rătăci o clipă pe podeaua de linoleum bej, zgâriată de mişcările bruşte ale scaunelor.

— Emily a găsit o pereche de şosete împăturite identic în tenisul stâng al Juliannei Bell.

— Căcat… Ce mă-sa, Pearce!… exclamă o femeie cu faţa brăzdată de riduri.

— Vreau să-mi analizaţi toate materialele existente în dosarul Hemfield, continuă Pearce. Vreau să ştiu dacă această pereche de şosete e menţionată pe undeva şi dacă da, cine ar fi putut avea acces la aceste informaţii. Recitiţi dosarul procesului de la tribunal, rapoartele oficiale, articolele din presă, emisiunile TV, radioul, internetul, tot, pentru a vedea dacă ne-a scăpat ceva la vremea respectivă şi dacă cineva ar fi putut prelua şi difuza informaţiile. De asemenea, vom studia pistele furnizate de fratele Juliannei Bell. Se pare că ea a avut câteva altercaţii cu un producător şi cu un scenarist şi are, de asemenea, câţiva fani săriţi.

— Având în vedere profilul tipei ăsteia, suntem cu presa la cur. Ce le spunem, Şefu’? întrebă un bărbat al cărui tricou anunţa: „Îmi plac animalele, sunt delicioase.”

— Deocamdată facem pe surzii. La fel şi în cazul familiei Bell: nicio vorbă despre crimele din Tower Hamlets. Un alt aspect referitor la şosete…

— Sir…

Vocea secretarei DCS-ului răsună ca un gong. Ea şi costumul ei bleumarin se postaseră în pragul uşii.

— Mai târziu, Kate!

— Dezolată, Sir, dar comisarul Bergström este la telefon…

— Îl voi suna după şedinţă, o întrerupse Pearce tăios.

— Sir, îmi pare rău că insist, dar e urgent: comisarul Bergström are noi informaţii despre crimele din Tower Hamlets.

Londra, Primrose Hill, vineri 17 iulie 2015, ora 14:00

Alexis Castells deschise capacul de plastic al paharului, apoi linse un strop de frişcă presărată cu zahăr brun.

Din vârful dealului natural de şaizeci şi patru de metri din mijlocul parcului Primrose Hill, ea-şi putea îmbrăţişa oraşul dintr-o singură privire: de la închisoarea din Pentonville, unde stătuseră Oscar Wilde şi George Michael, până în cartierul impregnat de istorie – Westminster, trecând printr-un City presărat cu zgârie nori. Ochii i se opriră pentru o clipă pe The Shard, un zgârie-nori de sticlă care arăta cu mândrie spre cerul londonez, apoi luă o înghiţitură de *latte* – sau, mai bine zis, „lattei"- aşa cum pronunţă vorbitorii de engleză.

Se gândise iniţial să-şi ofere un festin tête-à-tête cu ea însăşi, pentru a sărbători dimineaţa minunată, dar în cele din urmă sărise într-un legendar *black cab* londonez îndreptându-se spre acel deal micuţ de lângă Regent's Park, situat în nord-vestul oraşului, renunţând la pauza de masă în favoarea unei pauze de cafea.

Până la sfârşitul dimineţii, Alexis trecuse pragul editurii Panderman: inima îi bătuse ritmic, cu pasiunea unei opere de Verdi şi fusese cocoţată pe tocuri care abia mai ţineau pasul. Celebra editură o contactase cu câteva săptămâni în urmă, propunându-i să scrie povestea cazului Ebner, în franceză desigur: ei aveau să asigure traducerea. Într-adevăr, preferaseră să gestioneze direct drepturile conexe dreptului de autor. Deoarece planificau deja adaptarea TV într-o serie de douăsprezece episoade, produse de BBC. De atunci, Alexis zâmbise fericită – de parcă ar fi avut „un arc înfipt în gură", după expresia batjocoritoare a surorii sale. Prin urmare, în aceeaşi dimineaţă, Alexis semnase contractul, la cafea, *croissants* şi *pains au chocolat,* un mic dejun tradiţional *frenchy*

pentru a sărbători „noua autoră franceză”, trei cuvinte stâlcite amuzant de noul ei editor.

Alexis îşi trase picioarele pentru a-i face loc să treacă unei mame care împingea fără suflare un cărucior dublu. Pictorul William Blake garanta că el avusese viziuni cu Dumnezeu, îngeri şi demoni şi chiar „conversase cu soarele său spiritual” în Primrose Hill. De fapt, inscripţia fusese gravată pe zidul scund situat pe culmea dealului. Probabil asta era posibil în secolul al XVIII-lea, dar în prezent Primrose Hill nu îndemna la comuniunea spirituală – era plin de turişti şi de londonezi. Ca să stai pe acoperişul Londrei trebuia să plăteşti un preţ.

Alexis îşi termină de băut cafeaua, gândindu-se la gustarea pe care urma să şi-o încropească acasă. Având setat modul „leneveală”, ea făcu iarăşi semn unui taxi, care în mai puţin de zece minute o lăsa în faţa apartamentului ei din Hampstead.

Tocmai îşi înfuleca lacomă sandvişul cu brie, când faţa pătrat încadrată a mamei ei apăru pe iPad.

— Ce bine, în sfârşit te văd şi eu puţin! Altfel, obişnuieşti să comunici doar prin sms-uri. Ce mănânci acolo?

— Brânză, şopti Alexis, între două molfăituri.

— Ai cumpărat-o de la piaţa aflată lângă tine? O bretonă are o tarabă acolo. Îţi aminteşti Fourme d’Ambert? Ei bine, de acolo am luat-o. Arată-mi cum eşti îmbrăcată!

Fără să-şi întrerupă gustarea, Alexis îşi înclină iPad-ul.

— Porţi cămaşa pe care ţi-am cumpărat-o, remarcă mama ei cu voce emoţionată.

Alexis încuviinţă, cu gura plină.

— Sunt atât de fericită, draga mea… N-aş fi crezut niciodată c-o vei îmbrăca…

— Mamă, de ce zici asta?

— Pentru că nu porţi ceea ce-ţi cumpăr!

Drept răspuns, Alexis luă o înghiţitură de apă. Poate că va evita povestea puloverului de angora. Unu… doi… tr…

— Vesta albă de angora? îi aminti mama ei, cu tristeţe.

Vesta *albă* de angora.

— Îmi rămăsese mică, mamă, ţi-am zis că nu mai reuşeam să o închei!

— Bine, de acord, în regulă… Întotdeauna găseşti scuze… Şi, cum a fost?

— Foarte bine.

— Alexis, pentru numele lui Dumnezeu, nu s-ar spune că eşti plătită să spui poveşti! Dă-i mamei tale detalii! Cine te-a primit? Despre ce-aţi vorbit? Ţi-au oferit ceva de băut? Editoarea ta era acolo?

Alexis încuviinţă, savurând ultima îmbucătură de sandviş.

— Singura *chestie,* continuă ea, cartea trebuie să fie gata de Crăciun. Crăciunul de anul ăsta.

— O, Doamne, draga mea! Dar e cam din scurt! Cum te vei descurca?! Vei trăi în continuare în spatele unui birou, cu fundul lipit de scaun şi ochii în monitor!

Alexis râse în hohote. Cu siguranţă era binedispusă.

Sună soneria. Profită de ocazie pentru a întrerupe convorbirea cu mama ei, care deja începea să cureţe ceapa şi morcovii pentru a-i arăta cum să gătească vita la caserolă.

Alexis îi trimise câteva sărutări virtuale şi merse să-i deschidă uşa lui Emily.

Alexis o întâlnise pe Emily Roy cu patru ani în urmă, în timp ce se documenta pentru romanul ei despre criminalul în serie, scoţianul Johnny Burnett. Cazul Ebner le apropiase. Şi totuşi, cele două nu se mai văzuseră din februarie 2014, când, la întoarcerea de la Penitenciarul Kumla – cea mai mare şi dură închisoare din statul scandinav – Alexis o lăsase acasă pe Emily, aflată încă în convalescenţă.

Alexis păstrase legătura ţesută în timpul anchetei, lăsându-i lui Emily numeroase mesaje înregistrate pe mesageria vocală, mesaje cărora psihologul

criminalist le răspundea cu scurte sms-uri. Ultimul chiar luna trecută. Scriitoarea nu rezistase dorinţei de a vorbi despre cartea pe care urma să o publice la editura Panderman. Primise ca răspuns un scurt mesaj, „Felicitări”, care, în limbajul emilian, însemna să desfaci o şampanie uriaşă, ca un pilot de Formula 1.

Emily o salută dând din cap, în timp ce-şi arunca rucsacul pe podea. Ignoră canapeaua plină de ciorne ale manuscrisului şi se aşeză pe un fotoliu puf. Alexis i se alătură la măsuţa sa rotundă, marocană.

— Trebuie să redeschidem dosarul crimelor din Tower Hamlets.

Alexis încasă lovitura din plin. Durerea îi arse plexul solar şi-i tăie respiraţia. Deschise gura să ia aer. Doar o gură de aer, pentru că plămânii îi cedaseră; se blocaseră reciproc, ca două cutii închise ermetic.

Emily o mângâie pe mână.

— Nu voiam să afli din presă.

Toată fericirea pe care Alexis o simţise mai devreme, dimineaţă, se dizolvase. Un gust amar o înlocuise. De la fiere şi de la trecut.

Londra, Kensington Park Gardens
luni 1 octombrie 1888, ora 16:30

Ladyship stătea alături de prietenele sale pe două canapele tapiţate din lemn de mahon, aşezate faţă în faţă, încadrate de-o parte şi de alta de fotolii asortate; doamnele îşi luau ceaiul.

— Freda, vino puţin aici, comandă *Stăpâna* lăsând cu o delicateţe studiată ceaşca şi farfurioara de porţelan fin pe măsuţa joasă.

Freda intră în salonul luxos cu pas timid. Înaintă până în dreptul covorului mare pe care îl măturase chiar în acea dimineaţă.

În timp ce urca scările îndreptându-se spre salonul vast, se întrebase de ce voia s-o vadă Stăpâna ei. Probabil făcuse o greşeală… o greşeală mare şi prostească… Poate că *Stăpâna* ei aflase că bucătăreasa îi mai dădea uneori resturi de mâncare? Avea să-i spună că-i va reţine banii corespunzători din salariu… Sau probabil urma să o concedieze pur şi simplu?

— V-o prezint pe Freda, una dintre *chamber maids.*

Doamnele fluturară din gene în semn de salut.

Freda schiţă o reverenţă timidă în faţa lor şi-şi ascunse mâinile la spate.

— Locuieşti la Whitechapel, nu-i aşa?

— Da, *Milady.*

— Freda este suedeză, le explică ea doamnelor, cu siguranţă pentru a scuza accentul străin al menajerei sale. Marjory, o altă *chamber maid,* le lămuri ea pe musafire, mi-a povestit că uciderea lui Mary Ann Nichols a avut loc chiar la doi paşi… de casa ta?

— Aşa este, *Milady.*

Cele patru doamne lăsară brusc brioşele cu stafide şi o priviră pe Freda de parcă tocmai atunci ar fi apărut în salon.

— Ah! For-mi-da-bil! exclamă cea mai plinuţă dintre ele, ridicând mâna pentru a mai cere încă o

ceaşcă de ceai. Dragă, eşti uimitoare!

— Crima asta este fascinantă! chicoti alta cu nasul coroiat.

Stăpâna casei le adresă un zâmbet plin de mândrie, în timp ce clătina din cap, afişând o falsă modestie.

— Şi erai prietenă cu *Lucky Liz*, nu-i aşa?

Cuvintele o izbiră pe Freda ca o lovitură violentă, care te ia pe nepregătite, întocmai ca palmele tatălui ei. Strânse din dinţi şi-şi înghiţi strigătul de suferinţă, tristeţe, durere. *Norocoasa Liz,* aşa-i spuneau ziarele. *Lucky Liz.* Norocoasă în ce?

— Da, Milady.

— Ai întâlnit-o pe Liz Stride, aseară, pe 30 septembrie, chiar în ziua morţii ei?

Freda înghiţi pentru a-şi alunga suspinele. Pentru a le sugruma acolo, în fundul gâtului.

Privi în jos la covorul murdar, călcat în picioare de doamne.

— În ajun, Milady.

— Incredibil, incredibil, incredibil! strigă cea mai tânără dintre ele, a cărei pudră abia reuşea să-i ascundă coşurile de pe faţa cu trăsături şterse. Unde aţi luat cina?

Freda o privi interzisă.

— Unde… aţi… luat… cina? spuse răspicat tânăra cu chipul schimonosit, gândindu-se că suedeza n-o înţelegea.

— Nu contează unde au luat cina! interveni stăpâna casei. Ceea ce vrem să ştim este dacă a văzut cadavrul lui Liz Stride!

Fredei i se făcu greaţă. Nemernicii de gură-cască entuziasmaţi de vederea sângelui puteau purta, de asemenea, rochii din dantelă şi ciorapi de mătase.

— Freda, ai văzut cadavrul lui *Lucky Liz?*

— Nu, Milady, şopti ea, cu privirea în pământ.

— Se pare că nu a fost la fel de mutilată ca cea de-a doua victimă a acelei nopţi, declară doamna cu nas coroiat.

Ochii porcini ai grăsunei se măriră de curiozitate.

— Cum? Azi noapte au fost două victime?

Cele trei prietene ale ei încuviinţară.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu! Cum se poate să nu ştiţi? exclamă indignată tânăra cu chipul schimonosit de coşuri. Toate ziarele vorbesc doar despre asta! „Maniacul însetat de sânge ucide de data asta două victime!”

— Draga mea, era timpul să mănânci mai puţin şi să citeşti mai mult…

— Dar eram în vizită cu familia la Manchester! se apără acuzata, cu obrajii arzând de ruşine.

— Atunci sigur nu ştii că există ceva mai interesant decât această dublă crimă, chicoti Nasul coroiat, cu privirea tremurând de entuziasm.

Aşteptă câteva secunde, bucurându-se de acel mic moment de triumf pe care-l avea în cercul ei de prietene.

— Criminalul a scris unei agenţii de presă.

Grăsuna luă o felie de chec cu lămâie, fără s-o scape din ochi pe prietena ei.

— O scrisoare scrisă cu cerneală roşie, pentru că nu putea folosi sângele victimelor sale, care se îngroşase precum cleiul – şi nu fac eu presupuneri, ci era scris în mod explicit în scrisoare! O scrisoare de o aroganţă incredibilă, în care asasinul susţine că va tăia urechile următoarei sale victime şi că nu va înceta să le spintece pe, citez, „putori” (cuvântul fu abia şoptit şi urmat de suspine de groază) până când îl vor prinde, îl vor încătuşa şi-l vor azvârli în închisoare.

Strălucirea din privirea acelei Lady îi aminti Fredei de prostituatele care ispiteau beţivii pe trotuarul cârciumii *Ten Bells Pub.*

— Şi stai, draga mea, asta nu este tot! La sfârşitul scrisorii, s-a şi semnat: Jack Spintecătorul.

Tot corpul îi tremura de plăcere.

Doamna grăsună, hipnotizată, continuă să mestece câteva secunde cu gura căscată.

— Aşadar, revenind la dubla crimă, continuă Stăpâna casei, mai întâi a ucis-o, pe la ora 1 dimineaţa, pe Elizabeth „Liz” Stride. Ea a avut norocul să aibă doar gâtul tăiat, de unde şi porecla

din ziare, *„Lucky Liz”.* Un vânzător evreu ambulant care trecea pe acolo i-a descoperit trupul şi a oprit, cu siguranţă, masacrul. Apoi, criminalul a ucis-o pe Katherine…

— Catharine, o corectă urâta, încrucişându-şi pe genunchi mâinile albe şi leneşe de atâta trândăvie.

— Da, scuze. Apoi a fost Catharine Eddowes, ucisă o jumătate de oră mai târziu. Şi acolo, măcelul a fost total.

Urmă un moment de tăcere. O pauză necesară pentru a intensifica fiorii groazei. Pentru a garanta şi păstra dramatismul. Cu siguranţă, divertismentul oferit de Jack Spintecătorul nu se mai termina, gândi Freda, simţindu-şi inima în gât de emoţie.

— Catharine Eddowes a fost decapitată şi dezmembrată „ca o purceluşă la piaţă”. Expresia nu-mi aparţine mie, ci poliţistului care i-a descoperit cadavrul.

Doamna grăsună îşi deschise gura acoperită cu zahăr pudră şi clătină din cap, bărbia dublă tremurându-i ca jeleul.

— Ca să nu mai vorbim despre faptul că Jack Spintecătorul i-a tăiat Catharinei Eddowes maţele şi i le-a înfăşurat în jurul gâtului, ca pe un colier.

— Dumnezeule mare! se bâlbâi grăsuna, tapetată cu firimituri de chec, absolut fascinată.

— Totodată, ce vreţi? interveni Nasul coroiat. Se pare că Whitechapel este cuibul depravării. Arhiepiscopul îmi spunea ieri că există peste şaizeci de bordeluri şi o mie două sute de prostituate în cartier, vă imaginaţi? O mie două sute: cât populaţia unui sat! Şi ştim prea bine că de la perversiune la crimă, nu e decât un pas…

— Atâta timp cât se omoară între ei, pe mine nu mă deranjează, spuse schimonosita. Curăţă oraşul de şobolani.

Răspunsul fu pe placul tuturor.

Stăpâna casei se întoarse spre Freda, iar buzele ei fine schiţară un zâmbet larg.

— Mulţumesc, Freda, asta e tot.

Aeroportul din Göteborg, vineri 17 iulie 2015, ora 21:00

Cu bagajul de mână aruncat pe umăr, Alexis Castells traversă holurile terminalului fără să arunce o privire spre panoul de zbor. Parcursese acel traseu de o duzină de ori în ultimele optsprezece luni şi chiar începea să se „suedizeze", după cum spunea Stellan. De optsprezece luni era într-un du-te-vino permanent între apartamentul ei din Londra şi casa lui Stellan din Falkenberg. Relaţia lor era total diferită de Alexis: simplă şi spontană.

Optsprezece luni fără interogatorii şi fără întrebări existenţiale. Singurele momente delicate, pline de angoasă, fuseseră ale mamei sale, îngrijorată că fiica ei iubeşte un bărbat din *Nôrrrrrd* – pronunţat cu accent circumflex puternic şi un *r* prelung – va sfârşi prin a se muta definitiv în acel blestemat capăt de lume. Pentru a evita să fie influenţată de scumpa ei mamă, Alexis îi îndepărta temerile schimbând subiectul conversaţiei sau, când îşi pierdea răbdarea, închizându-i telefonul fără milă.

Îşi recuperă valiza de pe banda rulantă şi se îndreptă spre ieşire, târând-o după ea. Imaginea îi smulse un zâmbet amar. Metafora nu putea fi mai ironică, mai grăitoare, mai dureroasă – un nefericit joc de cuvinte. În urma ei, târa *bagajele* ei: valiza şi trecutul.

Încă mai auzea cuvintele lui Emily, le simţea pe piele şi pe păr. Vestea rămăsese suspendată între ele pentru o secundă; acel mic moment de neînţelegere şi îndoială când realitatea nu mai există decât în cuvinte, de parcă şi-ar lua avânt să-i lovească şi mai tare sufletul. Simţi în gât o tristeţe sufocantă, amestecată cu mirosul morţii.

Stellan o aştepta în faţa porţii de ieşire din aeroport. El nu-i scăpa din ochi pe pasageri, având acel aer triumfător, şi puţin naiv – trebuia să recunoască Alexis în sinea ei – al îndrăgostiţilor

pătimaşi, care încă nu cunosc legile dure ale compromisului.

Dar zâmbetul i se estompă imediat ce o văzu pe Alexis.

Aşadar e chiar atât de evident, se gândi ea, sărutându-l discret pe buze.

— Ce se întâmplă? o întrebă cu o voce încordată.

Încă nu-i spusese nimic. De fapt, nici nu se gândise la asta. Fusese prea ocupată să asculte întrebările, presupunerile şi temerile care îi bântuiau mintea. O mulţime de gânduri chinuitoare şi neîmblânzite. Şi uitase de Stellan.

— Alexis?

Ea deschise gura, ezită, apoi o închise. Nu ştia de unde să înceapă. Stellan o conduse la una dintre mesele care înconjurau un chioşc de cafea, aflat în apropiere la Sosiri. Se aşeză, neliniştea întipărindu-i-se pe chip şi încremenindu-i trăsăturile. Alexis se aşeză în faţa lui.

— Emily a trecut pe la mine acum câteva ore, chiar înainte să plec la Heathrow. Se va redeschide ancheta în cazul crimelor din Tower Hamlets: există dovezi noi care pun sub semnul întrebării vinovăţia lui Hemfield.

În ciuda debitului verbal şi a senzaţiei de uscăciune din gât, Alexis nu se poticnise la niciun cuvânt.

Stellan o măsura din priviri, în tăcere.

Vrea să se asigure că nu mă prăbuşesc pe loc, îşi spuse Alexis. *Într-adevăr, cred că arăt groaznic.*

Stellan Eklund era partenerul ei de viaţă de doar optsprezece luni, dar ea îi povestise deja despre Richard Hemfield. Nu pentru că Stellan era un fost poliţist, ci pentru că nu ştia cum să lase garda jos, fără să-şi expună cicatricile.

În urmă cu nouă ani, Richard Hemfield nu numai că răpise, sechestrase, ucisese şi mutilase şase femei, dar îl ucisese şi pe iubitul lui Alexis. Richard Hemfield îi distrusese viitorul aşa cum îl înţelegea Alexis pe atunci şi, paradoxal, devenise actorul principal şi înfiorător al vieţii ei.

Se spune că „Nu poţi să accelerezi şi, în acelaşi timp, să priveşti în oglinda retrovizoare”. Al naibii pericol, oricum… Durerile din trecut semănau cu nişte nisipuri mişcătoare: când puneai piciorul înăuntru, trebuia să accepţi situaţia, să te calmezi şi să nu te mai agiţi, altfel riscai să te împotmoleşti mai mult. O oarecare seninătate era cel mai bun răspuns pentru a întâmpina cu braţele deschise celebra rezilienţă, acea mamă salvatoare care te învaţă să „accepţi” pentru a „reconstrui”.

Ce concept stupid, oricum, această rezilienţă, mai ales când se ştie că în latină, cuvântul înseamnă, practic, „a da înapoi”. O mare diferenţă faţă de a-ţi reveni după un eşec, nu?

Stellan oftă înainte de a-i răspunde.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că Hemfield este vinovat de uciderea lui Samuel.

Numele lui zgârie aerul. Alexis înghiţi. Stellan nu-i pronunţase niciodată numele lui Samuel. A auzi numele fostului ei iubit pronunţat de actualul, făcea şi mai palpabile existenţa şi absenţa celuilalt. De parcă Samuel ar fi răsărit, brusc, între ei.

Călătoriră spre Falkenberg cufundaţi într-o tăcere grea, împovărătoare, fiecare retras în spatele propriilor frici şi pierdut în propriile gânduri. Alexis îşi dorea un singur lucru: să se apuce de treabă. Îşi deschise geanta pe care-o ţinuse cu ea în cabină, scoase dosarele despre cazul Tower Hamlets şi analiză totul. Pentru a mia oară.

În timp ce maşina intră pe drumul de ţară care ducea la Stellan, Alexis privi casa vecină, cea a prietenei sale Linnéa, care dispăruse cu un an înainte. Un cuplu de pensionari preluase spaţiul de câteva luni. Moartea tragică a fostei proprietare nu îi speriase: erau obişnuiţi să îmbrăţişeze fantome şi încă una în plus nu-i mai speria.

Alexis îşi aminti brusc că nu-şi anunţase părinţii despre sosirea ei. Băgă mâna în geantă pentru a-şi găsi mobilul, dezactivă modul avion, trimise un sms scurt pentru a-şi linişti mama şi constată că deja

avea un mesaj. Oare mama ei se plângea deja de indiferenţa crudă a fiicei sale?

Însă îi răsună în ureche tonul tăios al lui Emily. Profilerul sosea şi ea în Suedia, chiar în acea seară.

Falkenberg, Grand Hotel, sâmbătă 18 iulie 2015, 00:30

Emily Roy îşi puse valiza pe raftul pentru bagaje de lângă comoda de culoarea chihlimbarului. Îşi scoase adidaşii, şosetele, jeanşii şi le lăsă pe spătarul fotoliului lipit de birou. Luă trei dosare din rucsac, o sticlă de apă minerală şi le aduse în pat.

Jack Pearce o sunase în timp ce era încă acasă la Alexis. Nu mai auzise demult soneria telefonului mobil: Alexis o învăluise în tăcerea sa. O realitate vătuită, ca atunci când te ascunzi sub pături, pentru a înăbuşi alarma ceasului deşteptător. Emily îşi lăsase prietena în durerea ei şi odată ajunsă pe stradă, îl sunase pe DCS. Pearce o anunţase că un cadavru purtând aceleaşi urme ca şi victimele din Tower Hamlets fusese găsit la Halmstad, pe coasta de vest a Suediei. Aşadar, o trimisese în Suedia chiar în acea seară.

Emily luă o înghiţitură de apă minerală şi deschise primul dosar. Netezi cearşaful pilotei şi întinse pe pat primele patru documente.

Richard Hemfield. Vinovat pentru răpiri, sechestrări şi uciderea celor şase victime din Tower Hamlets, răpite în perioada octombrie 2004 – septembrie 2005. Era închis la spitalul psihiatric de înaltă securitate Broadmoor, Anglia, din aprilie 2006.

În acel an, în august, Emily părăsise Canada pentru a se alătura Scotland Yard-ului. La patru luni după încarcerarea lui Richard Hemfield, Pearce şi oamenii săi încă mai vorbeau despre caz: cadavrele mutilate lăsate în mijlocul Londrei; perechea de şosete împăturită cu grijă şi aşezată în fiecare pantof stâng; penele negre înfipte în urechile victimelor; cele şaisprezece luni de teamă, frustrare, furie şi panică; şi prinderea lui Hemfield.

Fotografia unei perechi de balerini aurii sigilaţi într-o pungă de congelator cu fermoar rămăsese mult timp atârnată în marea sală de şedinţe a Yard-

ului. Pantofii fuseseră lăsaţi sub veranda locuinţei primei victime. Emily îşi aminti perfect de acest cadru. Geanta abandonată pe treptele umede şi înnegrite, acoperite cu noroi. Buruienile care se iveau printre dalele de piatră ale scărilor. Sclipirea paietelor ce împodobeau balerinii de piele artificială, prin punga de plastic. Balerini micuţi, ca de copil.

Aceşti balerini aurii îi aparţineau Jeaninei Sanderson.

Vineri, 29 octombrie 2004, la ora 20:00, Jeanine plecase de la birou şi mersese la farmacia Boots din Oxford Street. Se oprise pentru o cină rapidă la un sushi bar situat la câteva străzi distanţă, pe Regent Street. Apoi petrecuse seara cu colegii ei într-un pub de pe Great Marlborough Street, până la ora 22 sau 23, martorii nu-şi mai aminteau exact.

Nouăsprezece zile mai târziu, Jeanine fusese găsită în estul Londrei, în cartierul Tower Hamlets. Era goală, aşezată pe o moviliţă de chiştoace, rezemată de un zid de cărămidă roşie. Fusese sugrumată. I se tăiaseră sânii. Bucăţi mari de carne îi fuseseră ciopârţite şi de pe şolduri, fese şi coapse.

Jeanine ar fi împlinit 25 de ani patru zile mai târziu. Păr blond de lungime medie, suplă, necăsătorită. Nicio altă victimă a lui Hemfield nu îi semăna: nici Diana Lantar, nici Katie Atkins, nici Chloe Blomer, nici Sylvia George, nici Clara Sandro. Niciuna.

Recitind rapoartele, Emily n-a putut găsi nimic în comun între cele şase victime, în afară de sex şi de culoarea pielii. Unele erau brunete, altele blonde, Chloe Blomer era roşcată; erau suple, atletice, plinuţe; unele necăsătorite, altele mame; trăiau şi lucrau în cartiere diferite şi nu aparţineau aceluiaşi mediu social. Intervalul de vârstă era, de asemenea, foarte extins, între 24 şi 42 de ani. Prin urmare, Emily trebuia să facă săpături pentru a stabili victimologia lui Hemfield. Pentru a evidenţia ce anume le unea pe victime. Totul ţinea de

perspectivă: pentru a le vedea într-o altă lumină, trebuia să le privească prin ochii criminalului.

Emily căută în grămada de hârtii rapoartele şi rezultatele autopsiei.

Potrivit medicului legist, criminalul îşi lăsa victimele în viaţă între unsprezece şi nouăsprezece zile înainte de a le sugruma. Durata captivităţii varia. Jeanine, prima victimă, fusese sechestrată timp de nouăsprezece zile; Diana, a doua, treisprezece zile; Katie, a treia, optsprezece zile… Niciuna nu prezenta dovezi ale abuzului sexual sau ale vătămării corporale *ante mortem,* mutilările fuseseră *post-mortem.* Şi atunci, ce făcea criminalul cu ele în tot acest timp?

Emily îşi aminti de Julianne Bell. „O Audrey Hepburn roşcată", spusese soţul ei, schiţând un zâmbet plin de tristeţe.

Oare ce îndura Julianne, chiar în acel moment?

Emily închise ochii.

Richard Hemfield era nevinovat? Dacă da, de ce criminalul din Tower Hamlets nu mai omorâse pe nimeni timp de aproape zece ani? Hemfield avea un complice? Şi dacă Julianne fusese răpită de un *copycat?*

În privinţa acestor aspecte, ştiinţa le-ar putea da o mână de ajutor: în 2004, ADN-ul prelevat din interiorul şosetelor găsite în balerinii Jeaninei Sanderson nu era al ei şi nu fusese niciodată identificat. Pentru fiecare următoare victimă, ADN-ul prelevat din şosete era cel al cadavrului anterior. Dacă era acelaşi criminal, existau mari şanse ca logica schemei să fie respectată. *Modus operandi* era mult prea precis pentru ca ucigaşul să se abată complet de la el, în ciuda timpului scurs de la ultima crimă. În mod logic, ar fi trebuit descoperit un alt ADN decât cel al Juliannei în şosetele cu margini albe lăsate în tenişi: fie cel al victimei care tocmai fusese găsită în Suedia, fie acel faimos ADN neidentificat.

Profilerul redeschise ochii şi scană încă o dată fotografiile celor şase scene ale crimei.

Carnea fusese măcelărită în locuri simbolice ale feminităţii: sâni, şolduri, coapse şi fese. Dar care era simbolistica pantofilor? A şosetelor? Şi a penelor negre? Ancheta iniţială rămăsese fără răspuns, iar arestarea lui Hemfield închisese cazul.

Emily clătină încet din cap. Erau prea multe neclarităţi pentru a schiţa un profil.

Alese cele şase fotografii ale victimelor goale care zăceau pe mesele de autopsie. Abia ce le termină de aliniat în faţa ei, când îi veni în minte o imagine. O imagine neaşteptată. Surprinzătoare.

O idee de investigat. O pistă de urmărit.

Halmstad, Torvsjön, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 08:30

Emily Roy se trezise dimineaţa la ora 5, când soarele deja îşi făcea de cap pentru o vreme, pe un cer cu norişori albi, rotunzi. Alergase cei patru kilometri de la hotel la plajă, apoi înotase până când cârceii dureroşi îi contractaseră gambele. Se întorsese la timp să facă duş şi să ia un mic dejun rapid, înainte de a pleca la Halmstad.

Comisarul Bergström venise la *Grand Hotel* din Falkenberg cu o jumătate de oră mai devreme. Ignorând bariera fizică impusă de profiler, el o îmbrăţişase. O scurtă îmbrăţişare scandinavă pe care Emily, resemnată, o acceptase. Nu se mai văzuseră de „un an şi jumătate", se justificase el, înainte de a schimba subiectul şi de a continua ancheta.

Chiar înainte de a pleca, comisarul îi întinse un plic conţinând fotografiile de la locul crimei. Emily le observase şi le analizase pe parcursul întregii anchete.

— Aproape am ajuns, E-mi-ly.

Bergström îi pronunţă prenumele cu accent suedez, *e*-ul susţinut de un diftong făcându-l la fel de melodios precum un poem.

Se supuse sistemului de navigaţie auto şi trase pe dreapta.

Drumul era mărginit de ambele părţi de un peisaj natural cu verdeaţă alternând tufişuri dese cu mesteceni delicaţi care atingeau cerul cu crengile lor înfrunzite.

Comisarul desfăşură o hartă pe capota maşinii.

— Suntem aici, explică el, indicând locul cu degetul. Poteca de acolo, la câţiva metri de aici, e cea mai scurtă rută de la şosea şi până unde a fost lăsat cadavrul. Am găsit acolo urme de paşi, dar ne-a fost imposibil să găsim amprente. A plouat cu găleata şi urmările ploii torenţiale de miercuri până joi dimineaţă nu ne-au ajutat… Dar nimic nu demonstrează c-ar fi fost vorba de criminal…

Bergström atinse cu arătătorul linia galbenă care şerpuia pe hartă.

— SKL şi poliţiştii au găsit cadavrul pe potecă. Există două parcări, acolo şi acolo.

Prima se afla la aproximativ două sute de metri spre est, cealaltă la aproximativ cincizeci de metri spre vest. Emily se răsuci, privind în jurul ei.

— Da, ar fi putut parca foarte bine în spatele mestecenilor, fără să fie vizibil de pe drum, a răspuns Bergström la întrebarea mută a profilerului. Găsim acelaşi tip de vegetaţie în jurul lacului. Mergem acolo?

Emily încuviinţă, aruncă o privire la ceas şi începu să coboare pe potecă, în spatele comisarului.

Calea aceea putea fi cea mai scurtă modalitate de a ajunge de pe drum la lac, dar nu era uşor de parcurs: tufele de ierburi sălbatice care acopereau pământul ajungeau până la genunchi. Un traseu rapid, retras şi liniştit, perfect pentru criminal.

Potrivit lui Bergström, cerul fusese înnorat în seara de miercuri 15 iulie, ucigaşul ar fi trebuit să folosească o lampă de frunte pentru a avea mâinile libere şi pentru a căra cadavrul mai uşor.

Făcură slalom printre mesteceni până la malul lacului Torvsjön, într-o tăcere tulburată doar de foşnetul buruienilor. Emily se opri în faţa trunchiului copacului uscat unde fusese lăsată victima, se uită la ceas, apoi se retrase câţiva paşi. Redeschise plicul înmânat de Bergström în maşină şi scoase seria de fotografii pe care le observă una după alta, oprindu-se din când în când pentru a privi trunchiul schilodit, ale cărui rădăcini strâmbe erau vizibile pe sol.

Tânăra fusese aşezată cu faţa spre vest, paralel cu malul. Capul căzut în piept, părul murdar, dar pieptănat, spatele sprijinit de trunchi, palmele îndreptate în sus spre cer, picioarele întinse. Mutilările sale, cu excepţia feselor, erau expuse cu mândrie şi ostentaţie. Cadavrul fusese pus în scenă cu atenţie, pentru a fi văzut şi admirat.

— La ce te gândeşti? o întrebă comisarul după douăzeci de minute de tăcere.

Psihologul criminalist continuă să tacă. Se întreba ce reprezenta lacul Torvsjön pentru criminal. Victimele britanice fuseseră şi ele găsite lângă apă, în docurile St. Katharine, din estul Londrei. Asemănările dintre crimele din Tower Hamlets şi cea de faţă nu se opreau la acest element simbolic: aşezarea cadavrelor în scena crimei, moartea prin strangulare, tipul de mutilare, penele negre înfipte în urechi – erau tot atâtea elemente care te duceau cu gândul la convingerea că cele două anchete erau, de fapt, una singură.

— Deocamdată la nimic, răspunse ea într-un final.

Emily nu se putea pronunţa până când nu identifica victima şi nu-i găsea pantofii. Înainte de a trage concluzii, trebuia să studieze scena crimei. Să observe fiecare detaliu cu atenţia şi răbdarea sa obişnuită. Abia după îi putea confirma autenticitatea.

Londra, Whitechapel, Dorset Street, vineri 9 noiembrie 1888, ora 10:45

Freda îşi ridică gulerul paltonului pentru a se proteja de rafalele îngheţate de vânt care îi şfichiuiau ceafa şi spatele. Londra nu avea deloc motive să invidieze coasta suedeză: vântul aspru sufla acolo la fel de tare, biciuind sălbatic pălării, şaluri, fulare şi rochii.

Trecuseră şase săptămâni de la moartea lui Liz. Cea pe care ziarele o descriseseră ca soi rău îi fusese o prietenă minunată şi-i alinase suferinţa. Elizabeth Stride fusese punctul ei de sprijin acolo, în East End, şi numai Dumnezeu ştia cât de mult îi simţea lipsa.

Trecuseră şase săptămâni de la ultima crimă a lui Jack Spintecătorul. Dar în fiecare seară, amintirea lui *Ripper* o trezea. Freda îl vedea înnodând măruntaiele victimelor sale pe străduţele din Whitechapel, terenul său de vânătoare.

De aproape două luni, speculaţiile despre identitatea criminalului circulau repede; chiar şi regina Victoria se implicase. Majestatea Sa, observând că toate crimele fuseseră comise în weekend, ordonase ca marinarii aflaţi în permisie să fie interogaţi. Dar poliţia nu era în stare să facă faţă şi nicio anchetă nu reuşea să dea de urma lui Jack Spintecătorul. Absolut niciuna.

Diavolul profită de ocazie pentru a-i da veşti.

De data aceea, vorbise cu George Lusk, preşedintele Comitetului de Vigilenţă din Whitechapel, unul dintre puţinii bărbaţi cărora le păsa de soarta cartierului, indiferent de motivele sale. Jack, mârşavul Jack, îi trimisese o scrisoare din iad: „Prinde-mă când poţi, domnule Lusk”. Jack Spintecătorul se distra, râdea de poliţie, regină, ziarişti; îşi bătea joc de neputinţa anchetatorilor şi de teama oamenilor. Ziarele publicaseră acea scrisoare îngrozitoare, dar *Stăpâna* ei fusese revoltată de cuvintele mutilate de greşeli de

ortografie. Jack Spintecătorul povestea că prăjise şi mâncase o bucată din rinichiul unei victime. Şi, ca şi cum scrisoarea n-ar fi fost suficientă, ea mai avea alături şi un pachet: o cutiuţă de carton învelită în hârtie de ambalaj, în care lăsase ce mai rămăsese din restul rinichiului. Cu siguranţă era rinichiul bietei Catharine Eddowes, pe care o măcelărise şi o răpise înainte să-i abandoneze cadavrul pe caldarâmul unsuros şi mizer din Mitre Square.

Şase săptămâni de la moartea lui Liz…

Freda grăbi pasul şi deschise tremurând uşa din Dorset Street, 27. Frigul umed îi străpunsese tălpile şi i se strecurase pe sub haine, ca nişte mâini transpirate şi îngheţate care o strângeau pe sub jupoane şi corset.

Cum *stăpânii* săi plecaseră să petreacă o săptămână în Hampshire împreună cu copiii lor, Freda îşi luase o zi liberă. Ea şi alte fete din biserica suedeză plănuiseră să meargă la catedrala St. Paul, la *Lord's Mayor Show.* Noul primar din City urma să defileze în ţinută de gală şi Freda visa să vadă o caleaşcă. Îi lipseau bucuria, sărbătoarea, muzica, cântecele, pentru a şterge cenuşiul cotidian care o învăluia ca un al doilea palton.

— Bună ziua, Freda!

John McCarthy o salută din spatele tejghelei, în timp ce-şi aranja mustaţa.

— Bună ziua, *mister* McCarthy.

— Ai nevoie de ceva, *Iove?*

— Zahăr, chibrituri, lumânări şi pudră Keating, vă rog.

— Aşadar, cum îţi merge la Kensington Park Gardens? o întrebă negustorul, în timp ce lua produsele cerute de pe diverse rafturi aliniate în spatele tejghelei.

— Bine, *mister* McCarthy, bine, e o altă lume…

— Asta-i sigur, o lume mult mai puţin mizerabilă!

— Sir…

Freda şi John McCarthy se întoarseră. Zgomotul asurzitor al străzii ascunsese paşii lui Thomas

Bowyer, curierul de la băcănie. Îşi privi şeful cu privirea bântuită a unui soldat care asistă brusc la ravagiile războiului.

— Sir, am fost, aşa cum mi-aţi cerut, la Miller's Court 13, pentru a recupera cei douăzeci şi nouă…

Se opri şi-şi scoase pălăria. Îşi şterse cu mâneca picăturile de transpiraţie care îi curgeau din ochi, în ciuda frigului.

— …Douăzeci şi nouă de şilingi pe care Mary Kelly vi-i datora… Eu… Ea nu venea să-mi deschidă, aşa că… Am încercat să deschid singur poarta, dar era închisă… Atunci m-am dus să mă uit pe fereastră… O spărsese când se certase cu bărbatul ei şi…

— La naiba, Thomas! Ţi-a dat banii sau trebuie să mă duc eu să-i iau? întrebă nerăbdător McCarthy.

— Ea e… e moartă, Sir… O, Dumnezeule mare…

Chipul lui Bowyer se posomori şi buza inferioară începu să-i tremure.

— Ce tot spui acolo?

John McCarthy îşi îmbrăcă pardesiul, îşi puse pălăria şi ieşi în grabă din prăvălie, urmat de Thomas.

Freda se luă după ei. O cunoştea pe Mary Kelly. Mary *Jeanette* Kelly, aşa cum îi plăcea ei să fie numită. Avea maxim douăzeci şi cinci de ani, ruptă din soare de frumoasă, cu un temperament pasional şi o voce dulce ca o mângâiere. Freda o văzuse de mai multe ori, în faţă la *Ten Bells,* certându-se cu târfele care îndrăzneau să-i fure clienţii de pe trotuarul ei. Ce se întâmplase cu biata fată?

Intrară în pasajul îngust aflat de-a lungul prăvăliei şi ieşiră la Miller's Court. McCarthy ocoli uşa casei de la numărul 13 şi merse direct la una dintre cele două ferestre de la parter. Cu grijă, îşi trecu mâna prin sticla spartă şi împinse perdeaua uşoară ca un voal.

Freda se apropie. Curtea era întunecată, deşi era ziua în amiaza mare, iar dormitorul era scufundat în

obscuritate. Dură câteva secunde până când ochii i se acomodară cu lumina slabă.

— Dumnezeule Atotputernic! şopti ea cu privirea aţintită asupra cadavrului care zăcea în cămăruţă.

Capul victimei era îndreptat spre fereastră, de parcă ticălosul ar fi vrut să fie privit pentru ultima oară. Freda nu-şi putea da seama dacă Mary Kelly zăcea acolo pe patul acela îmbibat de sânge, cu faţa zdrobită. Din ea nu mai rămăseseră decât fărâme din frunte şi bărbie, şi câţiva dinţi care ieşeau printre crestături. O baltă de sânge se scursese sub somieră şi se întinsese pe margine, ca un covor. Lângă fereastră, pe noptiera de lângă pat, acolo unde oamenii obişnuiau să ţină Biblia, criminalul lăsase o grămadă de carne însângerată.

— Dumnezeule Atotputernic! repetă Freda, fără să reuşească să-şi dezlipească ochii de pe pat.

Femeia zăcea întinsă pe spate, cu picioarele desfăcute şi îndoite ca ale unei lăuze. Coapsele păreau să-i fi fost ciopârţite până la os, sexul era făcut terci, de parcă un câine nebun l-ar fi devorat. Braţul stâng, dinspre fereastră, sfâşiat de tăieturi adânci, îi fusese smuls din umăr. Mâna i se odihnea în stomacul spintecat, chiar sub piept, unde două cratere roşu-închis îi înlocuiau sânii.

Falkenberg, sediul poliţiei, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 11:45

Aliénor Lindbergh deschise uşile batante ale sălii de şedinţe. Observă cele douăsprezece dosare aşezate în teancuri pe cât de înalte, pe atât de stufoase, şi-şi alese fotoliul aflat la distanţă egală faţă de uşă şi de ecran. Voia să evite orice reacţie de surpriză necontrolată, când muşchii ei faciali trimiteau mesaje contradictorii. Acel loc îi oferea, de asemenea, o vedere perfectă a tabloului unde urmau să fie proiectate fotografiile scenei crimei.

11:50, încă zece minute înainte de sosirea celorlalţi. Aliénor scoase din rucsac o pungă de congelator cu fermoar, luă patru sandvişuri cu brânză şi ardei şi-şi începu prânzul.

Îşi verifică din nou ceasul, mestecând colţul de la *Tunnbröd*: era deja 12:05 şi nu venise nimeni. Deschise dosarul pe care îl adusese cu ea şi continuă să-l recitească, pentru a-şi ocupa mintea şi pentru a-şi distrage atenţia de la întârzierea colegilor săi.

Deodată, una dintre uşile batante valsă spre interior şi în sala de şedinţe intrară Karla Hansen şi Kristian Olofsson.

— *Hej* Aliénor, o salută Karla.

— Este aproape 12:10. Comisarul Bergström ne-a cerut să fim aici la ora 12:00. Aţi întârziat.

— Domnişoară, doar n-o să ne pui la jug pentru c-am întârziat zece minute, nu?! o ironiză Olofsson lăsându-se să cadă într-un fotoliu.

Aliénor făcu ochii mari de uimire. Metafora detectivului i se contură în minte şi clătină din cap pentru a o îndepărta.

— Olofsson, vrei s-o laşi mai moale, te rog? interveni Karla.

— Păi, ce? Doar nu mai trebuie s-o dăm şi cu alifie!

— Bună ziua tuturor, îl întrerupse comisarul Bergström, intrând cu pas vioi în sala de şedinţe.

Era însoţit de o brunetă cu părul lung, prins în coadă de cal.

— Emily Roy! exclamă Olofsson ridicând braţele ca un fan care sărbătoreşte victoria echipei sale preferate.

Aliénor o privi fix pe profiler.

— Kristian a făcut, deci, prezentările în locul meu, remarcă Bergström în timp ce aşeza un dosar pe masă. Emily, ţi-o prezint pe detectiva Karla Hansen, din Halmstad, iar ea este Aliénor Lindbergh, care ni s-a alăturat pentru câteva luni. Emily este profilerul detaşat la Scotland Yard care a rezolvat împreună cu noi cazul Ebner, anul trecut.

Emily îi întâmpină dând din cap, Karla reacţionă la fel. Aliénor încremeni. Comisarul continuă:

— Tocmai venim de la locul crimei şi…

— Aş vrea să văd imaginile video, i-o tăie scurt Emily.

Karla Hansen ridică din sprâncene, surprinsă. Lângă ea, Olofsson, cu gura închisă şi cu obraji umflaţi, încerca să se abţină să nu pufnească în râs. Detectiva îi aruncă o privire comisarului; Bergström avea capul înclinat într-o parte şi zâmbetul pe buze, fără să pară deloc enervat de Emily Roy, care tocmai preluase puterea.

Îi făcu semn Karlei să deruleze imaginile video.

Filmarea începea cu nişte cizme de cauciuc în prim-plan, apoi se vedea spatele unui ofiţer de poliţie în uniformă, aflat pe o cărare străjuită de mesteceni. Strălucirea zorilor albea ecranul pentru o clipă, lumina difuză cernută prin tufiş contrastând cu cea care scălda malurile lacului Torvsjön. Plan fix: imaginea se oprea pe trunchiul schilod de care e sprijinit cadavrul tinerei dezbrăcate. Participanţii îşi dregeau glasurile, apoi se auzea vocea Karlei reproşând agentului că nu luase pungi de plastic.

Camera continuă să se apropie de victimă. Apoi, când mişcarea încetă, Karla Hansen exclamă de mai multe ori: *„Helvete!”*. Cuvântul era bine ales, nu exista nicio îndoială: imaginea era absolut apocaliptică. Aparatul trecea direct la cadavru şi

apoi, înainte de finalul filmării, parcurgea în detaliu rănile.

— Această plajă a lacului Torvsjön este des frecventată? întrebă imediat Emily.

— E vorba de un pleonasm, interveni Aliénor. Trebuia să spuneţi „această plajă cu vedere la Torvsjön”, şi nu „această plajă a lacului Torvsjön”. *Jö* înseamnă în suedeză „lac”; *jön*, „lacul”.

Emily o săgetă cu privirea.

Kristian îşi îndreptă poziţia spatelui, nerăbdător să urmărească scandalul.

— Aliénor a făcut legătura între cazul Tower Hamlets şi victima noastră, menţionă Bergström, ca pentru a-şi scuza noul recrut.

Emily încuviinţă, fără să o scape din ochi.

Aliénor avu senzaţia neplăcută că profilerul aştepta ceva de la ea. Scuze? Sau probabil explicaţii?

— De şaisprezece ani, inventariez toate crimele în serie din Europa, începu ea. Crimele din Tower Hamlets fac parte din ele. Strangularea, mutilările şi poziţionarea cadavrului sunt identice în ambele cazuri; am făcut imediat legătura.

Olofsson fluieră puternic.

— De şaisprezece ani? Obişnuiai să urmăreşti *serial killers* printre biberoane, sau cum?

— M-am născut în 1987. Acum şaisprezece ani aveam doisprezece. La doisprezece ani, nu se mai bea din biberon.

— Ei bine, cu tine trebuie că poţi avea parte de-un preludiu amuzant!

— Kristian! izbucni Bergström.

— „Amuzant” nu e cuvântul potrivit pentru a descrie preludiul, replică Aliénor fără să clipească.

Karla îşi muşcă buza pentru a-şi reţine un zâmbet.

— Totuşi, nu are nicio logică, continuă Olofsson, dornic să schimbe subiectul. Criminalul ar fi încetat brusc să ucidă, apoi într-o bună zi, în timp ce mergea la cumpărături, şi-ar fi spus: „Ce-ar fi dacă aş face-o din nou?

— Există patru motive pentru care un criminal în serie încetează să mai comită crime, explică Aliénor pe acelaşi ton calm şi didactic: fie este mort – dar aici nu este cazul, deoarece criminalul începe să facă iar victime; fie este la pat sau imobilizat şi, prin urmare, nu poate face rău; fie se află în închisoare pentru alte infracţiuni; fie a părăsit oraşul şi ucide în altă parte.

Explicaţia ei fu întâmpinată de o tăcere surprinsă.

— Oare Jack Pearce o fi închis pe altcineva? continuă Olofsson. Drace, probabil doarme mult, amărâtul…

— Înainte de a continua, mai e ceva ce trebuie să ştiţi despre subiectul Hemfield, continuă Bergström.

Soneria telefonului îi întrerupse elanul. Comisarul răspunse.

Era Nicholas Nordin, medicul legist: tocmai identificaseră victima.

Sâmbătă 18 iulie 2015

Julianne se trezeşte având crampe la stomac, ca şi cum o haită furioasă de câini sălbătici îi latră în pântece.

Ochii, pe jumătate închişi, i se deschid către cele trei spoturi luminoase din tavan, aprinse permanent. Nu mai există noapte. Imposibil de ştiut de cât timp doarme. De câteva minute? De mai multe ore?

Se rostogoleşte pe-o parte şi îşi strânge genunchii la piept, încercând să-şi calmeze zvâcnirile dureroase care îi contractă stomacul. Un clinchet metalic îi însoţeşte mişcările, cel al lanţului de la gleznă.

De ce mai sunt în continuare legată, dacă oricum nu pot evada?

De data asta, cea care latră este teama. Inima ei îşi accelerează bătăile; zgomotul aproape îi sparge timpanele.

Oare fetele ei reuşesc să doarmă? Să adoarmă? Oare ele mănâncă?

Imagini înspăimântătoare încep să i se deruleze în faţa ochilor; emoţia îi usucă şi mai mult gâtul.

Poate Adrian şi Raymond nu le-au spus adevărul? Presa ştie despre asta?

Julianne nu a mai ajuns la emisiunea de la BBC: acum ştie toată mass-media; televiziunea, radio-urile, ziarele vorbesc numai despre răpirea ei. Iar părinţii şi copiii lor, de asemenea.

Nu trebuie să afle gemenele.

Adrian, te rog, nu le duce la şcoală…

Se aude un pocnet amplificat de pereţii galbeni. Este uşiţa pentru animale: acum cunoaşte acel zgomot specific, nu mai tresare. Uşiţa se deschide. O altă sticlă, a patra de când este aici. Apă, lămâie, ghimbir şi miere. Dar nimic de mâncare.

Fetele şi Adrian în parcul de distracţii, conducând maşinuţele care se tamponează. Nu le auzise niciodată râzând atât de mult.

Nimic de mâncare. Poate această apă tulbure să-i taie foamea sălbatică ce-i sfâşie stomacul.

Şi eu, unde mă aflu? Ce fac aici? Cine m-a răpit? De ce? Pentru răscumpărare?

Ea dă să ţipe. Sunetul i se stinge în gât. Ca flacăra unei lumânări în care tocmai ai suflat. Un firicel de urină i se scurge de-a lungul picioarelor.

Pentru a mă viola.

Îşi strânge coapsele. Violul, o moarte în compania căreia trebuie să trăieşti. O moarte…

Pentru a mă ucide…

Suedia, Torslanda, reşedinţa lui Jakob Paulsson, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 16:00

O salvă de aplauze şi exclamaţii îl treziră din somn pe Jakob Paulsson. Se aşeză pe canapea, îşi trecu limba cleioasă peste buzele uscate şi aruncă o privire stinsă spre toate obiectele care-l înconjurau, de parcă n-ar fi fost acasă. Luă sticla de Ramlosa[5] care stătea pe măsuţa de cafea, sorbi o înghiţitură, apoi se întinse din nou pe canapea.

Ţinând telecomanda în mână apăsa în neştire, fără să vadă nimic, până când auzi clopoţelul soneriei uşii de la intrare. De trei ori.

— Jakob! Vrei, te rog, să deschizi? Am mâinile pline de făină!

Saga era acolo. Cu toate astea, nu-şi amintea nici s-o fi văzut, nici s-o fi auzit venind.

Soneria se auzi din nou.

— Jakob, te-ai trezit?

— Mă duc! strigă el cu o voce răguşită.

Jakob se ridică de pe canapea şi traversă holul încet, cu ochii aţintiţi în podea, pentru a evita să întâlnească privirea Mariei, imortalizată într-o duzină de fotografii pe hol.

Deschise uşa; două femei stăteau sub copertină.

— Jakob Paulsson? îl întrebă cea mai înaltă dintre ele.

Bătăile inimii lui înăbuşeau zgomotele din jur. Încuviinţă. Înghiţi în sec.

— Bună ziua, sunt Karla Hansen, de la poliţia din Halmstad, iar ea e Emily Roy. Putem intra?

— Jakob, cine e? se interesă vocea răsunătoare a surorii lui.

Cele două vizitatoare văzură apărând în pragul uşii o femeie zâmbitoare, frumos coafată, cu umerii bronzaţi.

— Eu sunt Saga, sora lui Jakob, se prezentă ea.

— Este… poliţia, şopti acesta poticnindu-se.

Durerea devastă instantaneu chipul surorii lui Jakob. În privirea Sagăi se citea o întrebare dureroasă.

Emily şi Karla schimbară o scurtă privire.

— Îmi pare rău, răspunse detectiva.

Mici frisoane îi zdruncinară umerii. Paulsson îşi lăsă capul în pământ, se frecă la ochi şi începu să plângă. Saga îl mângâie pe obraz, apoi îi strânse mâna.

— Hai, vino, Jakob, vino…

Îl conduse înăuntru şi le făcu semn Karlei şi lui Emily să-i urmeze.

Luară loc în living.

Emily o rugase pe Karla să conducă discuţia în suedeză, profilerul urmând să intervină la momentul potrivit. Pentru exactitate, Emily nu-i sugerase, îi dictase ce să facă în continuare. Totuşi, Karla nu mârâise. De altfel, nici nu muşcase. Şi, mai mult de atât, n-avea nici vreun chef să facă aşa ceva. Straniu, chiar şi pentru ea.

— Cum… Ce-a păţit Maria? întrebă Jakob Paulsson ştergându-şi ochii cu dosul palmei.

— A fost găsită la Torvsjön, răspunse Karla eschivându-se.

— Cine a găsit-o?

— Doi adolescenţi.

— La Torvsjön? Dar… s-a înecat? întrebă el cu chipul răvăşit de durere.

— Nu. Am găsit-o pe malul lacului.

Niciun cuvânt nu putea îndulci adevărul amar. Mai bine era să-i spună direct, fără floricele. Metoda smulgerii leucoplastului, aşa cum spunea fiica ei cea mare.

— Maria a fost omorâtă… Îmi pare foarte rău, Jakob.

Jakob Paulsson se încruntă. Chipul lui exprima un amestec de tristeţe nesfârşită şi lacrimi reţinute.

— Nu înţeleg, spuse Saga. Când a murit? Maria… dispăruse de 9 zile…

Vocea ei deveni aproape imperceptibilă.

— A murit luni.

— Dar înainte… ea… Nu înţeleg…

Karla simţi că se sufocă; Jakob şi Saga o aduseseră mai aproape de durerea lor.

— Cu siguranţă a fost răpită în timpul sau după petrecerea din Halmstad.

Saga încremeni.

— A fost… violată?

— Nu, nu a fost violată, nu…

Jakob îşi strânse mâinile pe genunchi.

— Cum a murit?

— A fost strangulată, răspunse Karla muşcându-şi buza de jos.

Jakob Paulsson fu străbătu de un fior de durere.

— Aş vrea s-o văd, se bâlbâi el.

— Deocamdată este la Göteborg.

— La Göteborg?

— La Institutul medico-legal, Jakob, interveni sora sa.

Jakob se întoarse spre ea, de parcă abia atunci şi-ar fi dat brusc seama de prezenţa ei. Saga îi zâmbi trist.

— Ştiţi cine a… continuă ea, lăsând restul întrebării în aer.

— Încă nu.

Karla se opri pentru a-l măsura din priviri pe partenerul Mariei. Emily părea să-i citească gândurile: îi făcu un semn discret; Karla începu.

— Domnule Paulsson, aţi fi pregătit să răspundeţi la câteva întrebări, pentru a veni în sprijinul anchetei noastre?

Jacok încuviinţă cu tristeţe.

— Bine… Mulţumim… De cât timp o cunoşteaţi pe Maria?

— De opt ani… mă rog, de aproape opt ani.

Deodată umerii i se arcuiră şi-şi acoperi gura cu palma. Îi era greaţă.

— Scuzaţi-mă. Trebuie să mă întind puţin, spuse el ridicându-se de pe canapea.

— Desigur, domnule Paulsson.

Sora lui se ridică la rândul ei.

— Vreau să fiu singur, Saga.

Jakob le întoarse spatele şi ieşi din living.

Paşii lui răsunară în hol, apoi cele trei femei îl auziră urcând scările care duceau la etaj.

Saga se reaşeză pe canapea şi-şi privi degetele pline de făină uscată.

— Maria şi Jakob sunt… au fost împreună opt ani. Maria… lucra într-un salon de coafură din centru. În seara dispariţiei sale, acum nouă zile, sărbătorea ziua de naştere a unei prietene, într-un bar din Halmstad… I-am şi uitat numele… dar aveţi deja toate aceste informaţii…

— Locuiaţi toţi trei?

— Bunule Dumnezeu, nu! Am un apartament la cinci minute pe jos de aici. Din când în când vin să-i gătesc lui Jakob şi să verific dacă…

Saga începu să zgârie cu vârful degetului arătător resturile de cocă lipite pe încheietura mâinii.

Emily atinse uşor mâna Karlei, apoi se aplecă în faţă, ţinându-şi coatele sprijinite pe coapse. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet plin de compasiune.

— Saga, v-ar deranja dacă am continua discuţia în engleză? Lucrez cu poliţia suedeză, dar încă nu vorbesc foarte bine limba voastră.

Sora lui Jakob încuviinţă.

— Saga, ne-aţi putea spune cine era cu adevărat Maria, cumnata dumneavoastră?

O grimasă amară îi apăru pe buze. Îşi netezi fusta cu dosul palmei.

— Maria era o…

Tăcu, apoi suspină.

— Maria n-avea nicio problemă să-l înşele pe fratele meu. Se culca cu… Dar Jakob o ierta. Idiotul ăsta iartă mereu…

Îşi ridică palmele în dreptul feţei, clătinând din cap, ca şi cum ar fi fost ameninţată.

— N-am înţeles niciodată, continuă ea, cu vocea, înecată de lacrimi. N-am înţeles niciodată de ce-a rămas cu ea. Şi acum, asta…

Saga îşi strânse maxilarul şi-şi închise ochii.

— Jakob nu-şi va reveni după această pierdere…

— Maria avea un amant stabil?

— Nu. Cel puţin, nu cred… Ea era mai degrabă genul care-şi făcea de cap pe bancheta din spate a maşinii cu un necunoscut întâlnit într-un bar.

— Vă amintiţi să se fi certat vreodată cu vreunul dintre aceşti bărbaţi?

— Nu, deloc. Nu-l înşela pe Jakob ca să se despartă de el, ştiţi… În sfârşit, vreau să spun… cred că era doar vorba de… sex.

Saga rostise dezgustată acest cuvânt.

Îşi şterse colţurile gurii cu vârful degetelor.

— Oare dumneavoastră sau fratele dumneavoastră nu aţi găsit o pereche de pantofi ai Mariei în faţa casei, în ziua dispariţiei sale?

Saga făcu ochii mari de uimire.

— De unde ştiţi? I-am găsit pantofii lângă cutia poştală, într-o pungă de plastic! Cine-o fi avut ideea asta? De parcă eu sau Jakob am fi fost acolo să-i strângem lucrurile! Punga de plastic era impermeabilă, dar am lăsat-o totuşi în dulapul ei, aşa cum era, pe un maldăr de haine. Să-i reamintesc că nu eram servitoarea ei. Şi că ştiam foarte bine unde-şi petrecuse noaptea.

Halmstad, reşedinţa familiei Hansen, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 20:00

Karla şterse masa şi blatul de bucătărie, apoi porni maşina de spălat vase.

Fetele insistaseră să aibă o seară în care să mănânce pizza preparată în casă. Toate trei se instalaseră la bucătărie după-amiaza şi, mai târziu, după câteva ciondăneli, ieşeau din cuptor două pizze delicioase, una royale şi alta capră-mentă, care, după aia mică, arăta mai degrabă ca o plăcintă.

Dan Hansen intră în bucătărie râzând.

— Ce e, ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Karla pe soţul ei, scoţând o cutie de îngheţată din congelator.

— Trebuie să auzi asta: fiica-ta cea mare anunţă că tocmai a obţinut un stagiu de vară la un veterinar; explică faptul că şi-a găsit drumul şi că nu poate participa la lecţiile de spaniolă, pentru că – şi acum devine ironică – „oricum animalele nu vorbesc limbi străine”. Aia mică nu ratează, evident, nicio vorbă zisă şi adaugă: „Dar, Pia, uiţi ce-i mai important: veterinarul e tăticul lui Tomas, iar Tomas e cel pe care vrei să-l săruţi. Cu limba. Te-am auzit spunându-i Alessiei.” La care fiica noastră cea mare se face roşie, îşi trage cuvertura peste cap şi mă dă afară din camera ei.

— Şi asta-i de râs? Are unsprezece ani! Eu nici nu ştiam că se pune limba la 11 ani!

— Nu ştiai unde să-ţi pui limba?

Karla clătină din cap reţinându-şi un zâmbet.

— În orice caz, de-acum încolo, cu siguranţă, Pia îşi va dori să stea singură în cameră! Va trebui să-ţi sacrifici biroul, dragule. Sărăcuţul de tine, îl ironiză ea.

Dan muşcă dintr-o căpşună şi umplu cele două cupe cu îngheţată de vanilie. Le stropi cu sos de caramel, apoi îi întinse una soţiei sale.

— Povesteşte-mi despre autografe. Câte sutiene ai semnat? îl întrebă Karla, gustând desertul.

— Imaginează-ţi că au participat o mulţime de reprezentanţi ai sexului tare.

— OK. Atunci câte perechi de chiloţi ai semnat?

Dan îşi presără fulgi de ciocolată pe îngheţată.

— Mi-ar fi plăcut să fi fost acolo, împreună cu fetele.

— Ca să semnez şi eu pe chiloţi cu tine?

— Pentru că ratezi momente importante: am un adolescent care a izbucnit în lacrimi când m-a rugat să-i dau un autograf. Mi-a spus că Silylan, ştii, războinicul din volumul patru la *Bătălia de la Enguessan,* ei bine, acel personaj l-a ajutat să-i înfrunte pe tinerii care-l hărţuiau la şcoală.

Karla îi trimise un sărut din degete.

— Iubitule, e minunat… Mă bucur pentru tine.

— Şi ţie… cum merge ancheta?

— Nu vrei să ştii…

— Povesteşte-mi doar despre noii tăi colegi.

Karla se gândi la furia nejustificată care o cuprinsese înainte de întâlnirea cu Bergström. Doar amintirea acelui episod o făcu să vrea să se ascundă sub masă.

— Contrar tuturor aşteptărilor, lui Bergström nu i s-a urcat la cap. Credeam că mă va pune pe tuşă, dar nu s-a întâmplat deloc aşa. E profi, ascultă şi apreciază munca în echipă.

Soţul ei se prefăcu îngrijorat.

— Şi… eşti în regulă?

— Hai, încetează! Bineînţeles că am spirit de echipă! Trebuie doar să ai colegi la înălţime pe care să-i delegi, atâta tot! Şi ăsta e şi cazul meu, deci totul e-n regulă. Chiar şi detectivul lui, Kristian Olofsson – care cheltuie probabil pe gelul de păr mai mult decât noi patru pe haleală – pare destul de eficient, cu condiţia să fie bine condus. Fosta stagiară a procurorului a aterizat şi ea la Bergström. Sunt fascinată de micuţa asta: Aliénor Lindbergh. Vorba vine micuţă, are totuşi douăzeci şi opt de ani. Termină un doctorat în criminologie. E autistă. Are Asperger.

— Sunt sigur că e încântată să stea lipită de voi la caz. Şi profilerul englez?

— E canadiană. Dar lucrează la Scotland Yard. Tipa asta e tare: şcolită la Quantico, primul profiler din Marea Britanie, un scor impresionant. Mare figură.

— Drăguţă?

— Nu. Banală. Dezagreabilă şi nepoliticoasă. Dar, cu un asemenea creier, toate păcatele îi sunt iertate.

— Ajungi feministă sau ce?

— Sunt blondă cu ţâţe mari şi fac o meserie de mascul: nu pot decât să fiu feministă, spuse Karla, înghiţind încă o linguriţă de îngheţată.

— Ah…

— Ce?

— Cum adică „ce”? Îmi vorbeşti de sânii tăi şi-ţi lingi linguriţa…

— Durează doar o clipă să ling linguriţa

— Durează doar o clipă ca s-o lingi şi pe-a mea.

— Dar tu n-ai ţâţe; deci nu creezi acelaşi efect…

— Se pare că nu…

Dan lăsă cupa cu îngheţată şi ocoli masa, cu privirea înfierbântată.

Karla aruncă o privire pe hol.

— Ele dorm, o asigură el închizând uşa bucătăriei.

O sărută. Buze fierbinţi. Limbi îngheţate.

Karla îşi scoase blugii. Dan îi trase chiloţii în josul picioarelor, apoi ea se urcă pe masă. Coapsele ei îl înlănţuiră. El îi ridică maieul, îi eliberă sânii grei şi îi strânse între degete sfârcurile deja întărite. Karla gâfâi; apoi gemu de plăcere când îi simţi limba rece.

— Văd că detectiva Hansen avea o idee exactă în cap, când îmi vorbea despre feminism, glumi Dan descheindu-şi pantalonii.

— *Nişte* idei în cap… şopti ea trăgându-l mai aproape.

Falkenberg, sediul poliţiei, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 20:00

Privirea lui Emily scana fotografiile cadavrelor, una după alta. Tocmai mutase imaginile de pe ecran pe perete: o suprafaţă mai mare, astfel încât victimele să aibă loc să-şi spună povestea şi ea să le-o poată urmări, fără a amesteca etapele.

Stând în faţa acelui mozaic de vieţi şi morţi prinse ca-n insectar, profilerul îşi reaminti cele şapte scene ale crimei, căutând asemănările, încercând să înţeleagă logica şi armonia tabloului lăsat de criminal*ul* sau criminal*ii* în serie; deoarece, deocamdată nu era sigură de nimic. Timp de aproape zece ani avusese un caz închis, la care pare că tocmai se adăugase o răpire şi o crimă comise în două ţări diferite. Deci trebuia să analizeze din nou totul – la microscop.

Uşile batante scoaseră un şuierat prelung, continuat cu scârţâitul balamalelor.

Emily se întoarse. Aliénor stătea în picioare, dreaptă ca litera *i,* în ciuda rucsacului mare care-i zdrobea trupul suplu.

Bergström îi vorbise despre Aliénor după şedinţa lor de la prânz. Hansen şi Olofsson îi cunoşteau profilul psihologic, ceea ce nu-l încuraja câtuşi de puţin pe Kristian să dea dovadă de eleganţă, răbdare sau tact.

Emily privi atent spre noul recrut al echipei. Postura lui Aliénor era aceea a unei balerine: felul semeţ în care-şi ţinea capul, bărbia uşor ridicată, umerii lăsaţi. De asemenea, ea părea să fi moştenit trei valori esenţiale ale acestei arte: disciplină, tenacitate şi determinare.

— Şi tu eşti o Asperger? o întrebă tânăra, fără introducere.

Emily clătină din cap, semn că nu.

— Totuşi, te comporţi ca şi cum ai fi o Aspie.

Remarca o amuză pe femeia profiler.

— La ce lucrezi? continuă Aliénor.

— La rapoartele despre victime.

— Stabileşti victimologia.

Emily încuviinţă.

— Spune-mi cum te pot ajuta, spuse Aliénor aşezându-se.

Cu un gest rapid, scoase din rucsac un caiet şi un stilou dintr-un penar de piele. Evident, nu-şi imaginase că Emily prefera să lucreze singură.

Emily nu se simţi ofensată.

— Trebuie să adun cincisprezece informaţii despre fiecare victimă, explică profilerul, sprijinindu-şi mâinile pe masă. Pentru fiecare dintre cele opt victime – cele şase găsite la Londra, Julianne Bell şi suedeza – am nevoie de: descrierea lor fizică, inclusiv îmbrăcămintea; o listă cu ocupaţiile lor, din trecut şi prezent; locurile de reşedinţă, trecute şi prezente; statutul lor familial; trecutul familiei lor; nivelul lor de educaţie; reputaţia lor la locul de muncă şi în cartier; situaţia lor financiară, trecut şi prezent; istoricul medical; obiceiurile lor personale şi sociale; dacă consumă sau nu droguri şi alcool; lista activităţilor preferate în timpul liber; lista prietenilor şi a duşmanilor; a schimbărilor recente survenite în stilul lor de viaţă; şi, în cele din urmă, antecedentele lor penale.

Aliénor termină de luat notiţe şi se ridică, ţinând stiloul în mână. Blocă una dintre uşile batante cu o pană de lemn, apoi deschise un canat al ferestrei triple.

— Ceva nu e-n regulă, spuse ea, aşezându-se la loc.

Amândouă lucrau într-o linişte mormântală, întreruptă doar de foşnetul paginilor, când paşi grăbiţi răsunară pe hol. Câteva secunde mai târziu, Alexis intră în sala de şedinţe, cu geanta de voiaj aruncată pe umăr.

În noaptea dinainte, telefonul lui Emily îi dăduse lovitura de graţie. O crimă asemănătoare celei din Tower Hamlets fusese comisă la Halmstad, iar profilerul îi spusese că venea la Falkenberg. De asemenea, Emily o rugase să treacă s-o vadă la

sediul poliţiei după ora 20:00, pentru a vorbi cu ea despre ceva legat de anchetă.

Alexis îşi petrecuse sâmbăta îmbrăţişând fantome. Se adâncise în dosarele sale adunate într-un biblioraft cu aproape un deceniu în urmă, studiind fiecare detaliu al anchetei. Recitise minute în şir procesele verbale ale procesului, declaraţiile, articolele din presă, toate marcate de amintiri atât de amare, încât încă-i mai scrâşneau dinţii.

Alexis scoase un teanc de dosare din geantă şi le lăsă pe masă, apoi o privi pe Emily.

— Aici ai tot ce nu vei găsi în dosarele oficiale: cercetările mele despre caz.

Tânăra firavă care stătea la câteva scaune distanţă de Emily o privea ciudat. Alexis se întrebă dacă uitase să-şi scoată casca de duş sau dacă-şi machiase doar un singur ochi. Stellan a trebuit să ajungă la Stockholm peste zi şi ea adunase numai gesturi absurde: la micul dejun îşi înmuiase pâinea prăjită în sucul de portocale sau încercase să încălzească o cafea în frigider.

— Scuze, ar fi trebuit să mă prezint. Alexis Castells.

— Aliénor Lindbergh, încântată, răspunse tânăra înainte de a-i zâmbi exagerat. Eraţi partenera lui Samuel Garel, poliţistul francez ucis de Richard Hemfield în timpul arestării sale.

Pentru Alexis, această propoziţie avu efectul unei palme. Îşi lăsă privirea în pământ, palidă.

Aliénor îi citi surpriza pe chip, fără să înţeleagă cu adevărat reacţia scriitoarei: tocmai declarase un fapt cunoscut de toţi, *cu atât mai mult de* Alexis, din moment ce ea însăşi era personajul principal. Totuşi, aceasta reacţionase de parcă ar fi fost… şocată. De parcă tocmai atunci ar fi aflat că Samuel Garel, fostul ei iubit, murise.

— Stellan nu s-a întors de la Stockholm? întrebă brusc Emily.

Încă ameţită, Alexis întoarse capul spre profiler.

— El… ar trebui să ajungă acasă în două – trei ore, cred, şopti ea.

Alexis se gândi brusc la Stellan. Nu se mai văzuseră de aproape două săptămâni şi totuşi, la întâlnirea din ajun, nu făcuseră dragoste; avusese impresia oribilă că Samuel era cu ei în pat.

Cu dosul palmei, Alexis îşi dădu la o parte o şuviţă rebelă scăpată din cocul neglijent.

— Emily, voiai să-mi spui ceva…

— Există un element al investigaţiilor. Un element ţinut secret. După cum ştii, pantofii pe care i-au purtat victimele în timpul răpirii au fost descoperiţi într-o pungă de congelator cu fermoar, în apropierea casei lor. În interiorul pantofului stâng era o pereche de şosete. Cu toate astea, ADN-ul prelevat din acele şosete n-a fost niciodată identificat în cazul primei victime din Tower Hamlets; pentru celelalte, era ADN-ul victimei anterioare.

Alexis căută discret cel mai apropiat sprijin. Mâinile ei întâlniră un scaun. Se agăţă de el, ca să nu se răstoarne.

— Nu avem încă rezultatele testelor ADN pentru Julianne Bell şi nici pentru Maria Paulsson, victima din Halmstad. Încă ceva: o pană neagră a fost găsită înfiptă în urechea Mariei Paulsson, la fel ca în cazul victimelor atribuite lui Richard Hemfield.

Alexis făcu ochii mari de uimire. Nu reuşea să înregistreze acele informaţii. Nu voia să le înregistreze. Nu putea.

Inspiră pentru a-şi oxigena plămânii comprimaţi din cauza şocului. Aerul îi rămase blocat în nări. Ea încercă să respire pe gură, dar aerul se agăţa de spinii care-i crescuseră în gât.

— Mi-am petrecut ziua recitindu-mi dosarele… bâigui ea după câteva secunde. Richard Hemfield este vinovat, Emily. El e criminalul!

— Nu eşti bine aşezată pentru a trage acest gen de concluzii.

— Pardon? protestă Alexis, indignată.

— Teoria ta trebuie să se adapteze faptelor şi nu invers.

— Arthur Conan Doyle, comentă Aliénor în şoaptă. Sherlock Holmes, în romanul *Scandal în Boemia.*

— Tu ai decis că Richard Hemfield era vinovat, continuă Emily pe un ton calm.

— Dar el e vinovat, pentru numele lui Dumnezeu, Emily! A fost condamnat, nu?!

— Dar avem elemente noi, adică dispariţia Juliannei Bell şi asasinarea Mariei Paulsson. Singura certitudine pe care o avem astăzi e că Hemfield l-a ucis pe Samuel. În rest, continuăm investigaţiile.

Alexis îi aruncă profilerului o privire furioasă. Îşi luă teancul de dosare şi ieşi furtunos.

Londra, Whitechapel, Dorset Street, luni 2 aprilie 1900, ora 23:00

Freda se răsuci şi-şi rezemă fruntea de peretele umed. Doisprezece ani. Doisprezece ani dedicaţi serviciului la *Ladyship.*

Frumuseţea nu i se estompase şi încă mai părea o copilă de cel mult douăzeci de ani. Pomeţii ei înalţi îi salvaseră chipul din ghearele vârstei. Numai mâinile, aspre şi îngălbenite de muncă, trădau orele lungi petrecute în apa îngheţată.

La moartea bătrânei *chamber maid,* în iarna anului 1889, *Stăpâna* ei îi ceruse să o înlocuiască, în calitate de primă *chamber maid.* Prin urmare, Freda părăsise East End pentru Kensington. Doamne, ce fericită fusese! Locuia într-o cămăruţă la mansardă, cu şoareci, dar fără ploşniţe. Şi, în urmă cu trei ani, devenise *Lady's maid* a fiicei mai mari a *Stăpânei* sale. O ciumă, urâtă ca tatăl ei, dar Freda se descurca atât de bine s-o coafeze şi s-o machieze, încât o transformase într-o tânără prezentabilă. Moştenitoarea se căsătorise în vara anului trecut.

Freda îşi lipi obrazul de cărămizile reci pentru a-şi relaxa ceafa. Clipi şi scoase un strigăt surprins. Fără să-şi dea seama, paşii o conduseră în pasajul îngust care ducea la Miller's Court. Nu mai călcase în acea curte mizerabilă din dimineaţa zilei de 9 noiembrie 1888, când descoperise cadavrul desfigurat al lui Mary Kelly, măcelărită de Jack Spintecătorul. Îşi aminti de coapsele şi şoldurile tăiate până la os, măruntaiele care acopereau patul şi noptiera, îi veni în minte sânul aşezat sub cap ca o pernuţă. Un fior îi străbătu şira spinării. Se părea că Jack Spintecătorul dispăruse după asasinarea lui Mary *Jeanette.* Fuseseră câteva izbucniri în presă, de parcă lumea i-ar fi regretat absenţa de pe străzile din Whitechapel, dar *the Ripper* nu mai apăruse niciodată.

Freda se strâmbă: îi era din nou greaţă. Ce coşmar… Viaţa asta, ce coşmar… Reuşise să stea

departe de alcool şi prostituţie timp de doisprezece ani, dar, în ciuda acestui fapt, corpul ei o trădase. După cum îi spusese Liz, o alegere proastă era suficientă pentru a te prăbuşi în infern.

Cu toate astea, aşteptase – oh, da, fusese răbdătoare, până când îi picase în plasă o pradă bună. Îşi permisese să fie curtată prin bileţele de dragoste care-i erau strecurate pe furiş pe sub uşă, întâlniri secrete pline de sărutări caste şi promisiuni de dragoste eternă. La sfârşitul celor opt luni, iubitul ei îşi anunţase dorinţa de a se căsători cu ea. Şi aici greşise Freda: i se oferise pe tavă, luându-şi toate precauţiile despre care îi spusese Liz, desigur, dar Dumnezeu o pedepsise, totuşi. Ea avusese aroganţa să se creadă invincibilă, să se creadă deasupra legilor divine. Când ticălosul aflase că era însărcinată, intrase în panică şi n-a mai vrut să ştie nimic de ea.

Freda continuase să lucreze purtând în pântece stigmatul greşelii, cu acea senzaţie insuportabilă că nu mai locuia în propriul corp, că fusese alungată de un altul care preluase controlul. Sarcina era un lucru îngrozitor, nu i se spusese niciodată cât de îngrozitor era: oboseală inumană, durere de inimă neîncetată, dureri de sâni şi picioare grele. Să supravieţuiască celor paisprezece ore de muncă zilnică fusese o mare realizare. Până într-o zi, când leşinase de oboseală în sufragerie, spărgând câteva vaze nepreţuite. Stăpâna ei o alungase, cu acelaşi zâmbet pe care îl afişase când îi povestise despre cadavrul lui Liz. Vrăjitoarea aia o concediase, fără să ştie că Freda purta în pântece un vlăstar nobil.

Aşa că se întorsese la Whitechapel, însărcinată cu un copil care îi luase totul; un monstru care îi mânca măruntaiele.

Freda avu brusc senzaţia că un melc i se târa pe fese, lângă coapsă. Îşi lasă fusta şi jupoanele şi se întoarse să-i zâmbească bărbatului care-şi terminase treaba. O plătise bine şi probabil avea să revină, nu ştia niciodată. Mirosul lui de câine plouat îi mută nasul din loc. El îi răspunse ciupindu-i sfârcul

întunecat. Curând, o gură mică avea să se lipească acolo, lacomă ca o lipitoare.

Falkenberg, reşedinţa lui Stellan Eklund, duminică 19 iulie 2015, ora 12:00

— Alexis, draga mea, hai, prepară-mi, te rog, vinegreta!

Vocea puternică a mamei sale o scoase pe Alexis din starea de apatie. De-o noapte, nu mai reuşise să se detaşeze de cuvintele psihologului criminalist. O reîntâlnise pentru a-i explica, fără să clipească, că se îndoia de vinovăţia lui Hemfield. Emily îi călcase în picioare calmul şi suferinţa cu o detaşare pe cât de surprinzătoare, pe atât de… dureroasă. Alexis avusese senzaţia că apăra singură un fort pustiu, din care armata dezertase. Era singură împotriva lui Hemfield.

— Ai uitat mirodeniile şi piperul! îşi pierdu răbdarea mama ei, punându-i condimentele pe blatul de la bucătărie.

De două ore de când sosise, Mado Castells dicta în bucătărie. Soţul ei Norbert, Stellan şi Bergström se agitau ca soldaţii din linia întâi: puneau masa, tăiau felii de *pain d'épice, foie gras,* supravegheau cannelloni în ierburi aromatice care se rumeneau la cuptor, rearanjau frigiderul pentru a face loc cremei catalane… Fiecare cu misiunea lui.

Deoarece tatăl lui Alexis refuzase să călătorească cu şase kilograme de merinde, Mado îi dăduse fiicei sale o lungă listă de cumpărături, de parcă venea Crăciunul. Adusese din Franţa – fără ştirea soţului ei, desigur – doar două *foie gras* întregi.

Vizita părinţilor ei la Falkenberg fusese planificată de aproape trei luni, iar Alexis nu avusese inima s-o anuleze. Cu toate astea, odată cu anunţul redeschiderii anchetei asupra cazului Tower Hamlets, ea nu mai avea cu adevărat energie pentru acel gen de primă întâlnire. Stellan era, oficial, primul bărbat cu care se întâlnea de la moartea lui Samuel – părinţii ei n-o auziseră nicicând vorbind despre „aventuri de-o noapte", aşa cum le numise poetic sora ei. Prin urmare, *papa* şi *maman* Castells

doriseră să-l întâlnească pe Stellan la începutul poveştii lor de dragoste, pentru a se asigura că n-avea să strice mai rău marfa deja compromisă, aşa cum o considerau pe fiica lor. Alexis pusese piciorul în prag… doar pentru a se preda şase luni mai târziu.

Spre marea ei surpriză, Mado Castells dorise să vină în Suedia pentru a-l întâlni pe Stellan şi „a-l observa în mediul său natural", explicase ea. De parcă Herr Stellan Eklund era o specie pe cale de dispariţie, iar Falkenberg, destinaţia preferată pentru un safari foto.

— Ce altceva mai pot face, mamă? o întrebă Alexis aranjând câteva ustensile în maşina de spălat vase.

— Te rog, adu vinul.

— L-aş putea lăsa pe Stellan să se ocupe de asta, nu?

— Stellan taie *foie gras*-ul şi pâinea. Deschide acel Sauternes, scumpo, insistă mama ei, prăjind smochine proaspete într-o tigaie cu unt.

Alexis îi zâmbi lui Stellan şi mimă din vârful buzelor un *„Thank you":* dacă soacra ei i-ar fi invadat bucătăria astfel, cu siguranţă ea i-ar fi pus un laxativ în pahar.

— Ne gândeam să vă ducem să vizitaţi Båstad, sugeră Alexis, desfăcând prima sticlă. E locul unde Stellan şi-a petrecut verile în copilărie.

— Båstad este o idee excelentă, spuse Bergström în spaniolă.

Prânzul se anunţă distractiv, se gândi Alexis. Ea vorbea cu Stellan în engleză şi cu părinţii ei în franceză, Stellan i se adresa lui Bergström în suedeză, iar Bergström folosea spaniola pentru a sporovăi cu părinţii lui Alexis, de parcă erau în plin Eurovision.

— Aş prefera să merg la cumpărături în Falkenberg în după-amiaza asta, spuse mama ei, scoţându-şi şorţul.

— De ce, Mado? reacţionă tatăl lui Alexis. Ai venit cu valiza ticsită!

— Aş vrea să merg să vizitez oraşul… Să cumpăr câteva suveniruri pentru cei mici… Să văd cum locuiesc oamenii aici…

Cum locuiesc oamenii aici. *Locuiesc în bordeie, mamă, şi se spală la râu, ca orice viking respectabil,* o ironiză Alexis în sinea ei.

— Mado, e imposibil! replică soţul ei, cu faţa impasibilă.

— Dumnezeule, azi e duminică, e adevărat!

— Nu asta-i problema: aici magazinele sunt deschise doar o dată pe săptămână. Marţea e ziua în care se face aprovizionarea generală.

Mado încremeni surprinsă. Pentru o clipă făcu ochii mari de uimire, fără îndoială, cu gândul la iadul în care trebuia să trăiască scumpa ei fiică.

Norbert începu brusc să chicotească; Alexis le traduse lui Stellan şi Bergström, care urmăreau schimbul de replici fără să-l înţeleagă. Râsul general fu contagios.

— Mamă, te duc în oraş în după-amiaza asta, dacă vrei, interveni Alexis, mângâind obrazul mamei sale.

— Mulţumesc, dragă, răspunse Mado, aruncându-i soţului o privire triumfătoare. Ei bine, totul este pregătit; mergem la masă?

În tăcerea cuvenită pauzei gastronomice, gustară primele îmbucături de *foie gras,* însoţite de delicioasa *pain d'épice* de casă.

— Stellan, totuşi ce păcat că tatăl tău nu poate fi cu noi! exclamă Mado, luând încă o felie de pâine. Ne-am fi bucurat să-l întâlnim…

Ca orice bun suedez care se respectă, Eklund senior era un mare fan al micuţei mingi albe. Invitat de unul dintre clienţii săi să joace golf în Florida, zburase la Palm Beach cu energia unui tinerel.

— Într-adevăr, ce păcat! Data viitoare… spuse Stellan, absorbit de conţinutul apetisant al farfuriei sale.

— Aşadar, Leonardo… începu Mado în timp ce se ridica să umple coşurile cu pâine.

— Numele lui este Lennart, mamă.

— Da, ei bine, Lennart este Leonardo în spaniolă şi Léonard în franceză.

— Atunci o să-l rog să-ţi spună Magda.

Fiecare nume scandinav părea să zgârie limba mamei ei. Deja dăduse greş cu Stellan, al cărui nume frecvent pronunţat fără n-ul final era asociat cu o marcă de bere. De altfel, Mado îl întreba frecvent pe Stellan dacă dorea să „facă spume" sau dacă *„Monsieur le Comte d Artois"* se simţea bine. *Dur, dur, d'être suédois chez les Castells…*

— Aşadar, Lenarte, ce mai fac soţia şi fiii dumneavoastră? Băieţii sunt fericiţi la Madrid?

— Foarte fericiţi… Nici nu cred că vor să se mai întoarcă acasă! Lena regretă că nu e aici, dar din moment ce a trebuit să ne anulăm vacanţa de vară, a profitat de ocazie pentru a-i vizita câteva zile.

— Dar cum se face că a trebuit să vă anulaţi vacanţa? întrebă tatăl lui Alexis, umplându-le tuturor paharele cu vin de Sauternes. Se lucrează non-stop la secţia de poliţie? Cu toate astea, vara în Suedia e destul de calmă, nu-i aşa? Nu-mi spuneţi că a mai apărut în peisaj încă un criminal în serie? sugeră el râzând.

Gluma lui fii întâmpinată de o tăcere elocventă.

Bergström, Stellan şi Alexis schimbară o privire cu înţeles.

Mado se aşeză pe cel mai apropiat scaun, cu chipul împietrit de îngrijorare. Privirea sa întrebătoare o întâlni pe cea a fiicei.

— Alexis, ce se întâmplă?

Falkenberg, sediul poliţiei
luni 20 iulie 2015, ora 07:00

Aliénor îşi scoase termosul din rucsac şi-l aşeză pe masa din sala de şedinţe.

Ceva esenţial se petrecuse sâmbătă seara. Îşi dăduse seama doar când se trezise de dimineaţă, după ce rememorase filmul tuturor momentelor de peste zi. Sosise la ora 6:50 a.m. la Arvidstorpsvägen 14, îşi legase bicicleta de stâlpul de la baza treptelor pietruite, intrase în secţia de poliţie, traversase biroul mare, holul îngust, deschisese uşile batante ale sălii de conferinţe pe care Kristian Olofsson o numise „conf", se aşezase pe fotoliul situat la distanţă egală faţă de uşă şi de ecran…

Acolo.

Acolo i se rupsese filmul. Plănuia să lucreze în sala *„conf"*. Nu în birouaşul pe care Bergström o lăsase să-l amenajeze într-un colţ din biroul mare, ci chiar în sala aceea spaţioasă.

Părinţilor ei le luase ani de zile să înţeleagă de ce o găseau în fiecare dimineaţă dormind dusă în şopronul din spatele bucătăriei, unde mama ei ţinea coşurile pentru câini. De altfel, ei îi şi interziseseră să meargă acolo când primeau musafiri. În acele seri, Aliénor se exila în camera ei, îşi întindea plapuma sub pat, apoi prindea cearşafurile şi pledurile între saltea şi somieră, astfel încât acestea să atârne până la podea. Îşi petrecea noaptea în acea cabană improvizată, mult mai puţin confortabilă decât coşurile spălate constant de servitoarea lor, Gerda, care strănuta când vedea vreun animal cu blană.

Aliénor avea doisprezece ani când profesorul ei de istorie, Owe Edwardson, o ajutase să-şi găsească starea de normalitate şi cercul social potrivit. Profesorul îi convocase părinţii pe 23 iunie, în ajunul Sfântului Ioan, şi le spusese că descoperise cheia pentru a înţelege limba fiicei lor: le vorbise despre autism şi sindromul Asperger.

Urmaseră şase luni de întâlniri jenante cu specialişti – unul mai bun decât altul – de teste neplăcute şi agonizante, toate conducând la aceeaşi concluzie.

Din acel moment, perspectiva familiei sale se schimbase. Nu mai exista respingere, exasperare, tristeţe, neînţelegere sau furie, ci curiozitate şi o anumită acceptare. Aliénor simţise, în sfârşit, că-i era permis să fie ea însăşi, fără ca părinţii s-o înţeleagă cu adevărat, dar era respectată şi inclusă în ecuaţia familiei. Rareori mai era acuzată că era instabilă, bolnavă, capricioasă sau „răsfăţată". De altfel, lui Aliénor i se păruse întotdeauna ciudat să fie etichetată astfel. Într-adevăr, încă mai locuia cu părinţii, dar la rugămintea mamei sale. Salariul său era, totuşi, mai mult decât suficient pentru a-şi satisface nevoile: hrană, detergent, câteva produse de igienă (hârtie igienică, periuţă de dinţi, pastă de dinţi, săpun, şampon, deodorant şi tampoane), cărţi, precum şi un computer cu internet. Hainele reprezentau o cheltuială minimă în bugetul ei: avea foarte puţine şi le schimba doar atunci când se uzau.

Aliénor îşi turnă cafeaua în paharul de plastic care acoperea dopul termosului. Luă câteva înghiţituri mici, apoi scoase lista dictată de Emily Roy, duminică, la ora 2:20 dimineaţa, chiar înainte de a părăsi secţia de poliţie.

Aşteptase şapte ore înainte de a-l suna pe Lennart Bergström şi a-l întreba dacă, pentru crima de la Halmstad, s-ar putea ocupa de culegerea datelor solicitate de femeia profiler. Comisarul îi spusese că, dacă ar face asta, Olofsson i-ar rămâne veşnic recunoscător.

Aliénor reciti lista notată cu grijă în notesul ei spiralat:

1. Raportul preliminar al poliţiei (inclusiv indicii recuperate de criminalişti, informaţii despre împrejurările descoperirii cadavrului, videoclipul filmat în timpul descoperirii cadavrului şi interogarea martorilor şi a vecinilor)

2. Raportul autopsiei (incluzând teste toxicologice şi serologice, fotografii ale rănilor curăţate şi impresii ale medicului legist, nu doar concluziile sale)

3. Fotografiile aeriene ale locului unde a fost găsită victima.

4. Un plan la scară al împrejurimilor imediate, cu toate indicaţiile: case, apartamente, şcoli, benzinării, supermarketuri, magazine etc.

5. Informaţii socio-economice despre locul descoperirii cadavrului (adică tipul de populaţie care locuieşte acolo şi frecventează acel spaţiu)

Aliénor intenţiona să facă chiar mai mult de atât, aşa decisese: să-şi susţină teoria pentru a i-o prezenta lui Miss Roy. Şi comisarului Bergström.

Luă o gură de cafea, îşi apropie scaunul de masă până când pieptul îi ajunse între dosarul de pe masă şi spătarul scaunului, apoi se apucă de treabă.

Londra, Whitechapel, Brick Lane, marţi 22 noiembrie 1921, ora 04:00

Jenny opri zgomotul enervant al soneriei cât putu de repede, pentru a nu-şi trezi mama. Aceasta se întorsese cu două ore în urmă şi se culcase fără să-şi scoată hainele care duhneau a bere acră şi a sălbăticiuni.

— A dracului trezire! mârâi Freda, ştergându-şi cu marginea rochiei coapsele lipicioase de spermă.

Deschise ochii cu greu şi se întoarse spre Jenny. Aşezată pe pat, fiica ei îşi scotea cămaşa de noapte, înăbuşindu-şi un căscat. Privirea Fredei alunecă de pe fesele ei albe, plinuţe, în formă de inimă, aşezate pe saltea, spre sânii mari şi rotunzi. O îmbrăţişă înainte să-i tragă un pumn în sânul drept. Jenny scoase un ţipăt ascuţit.

— Depravato! urlă Freda. Nu ţi-e ruşine să te arăţi ca o târfă în faţa mamei tale?

Jenny sări din pat, îşi luă hainele aşezate pe scaunul de lângă şemineu şi începu să se îmbrace. Ştia prea bine cum se terminau aceste scandaluri.

Freda încercă de trei ori să se ridice în capul oaselor şi să se aşeze pe pat.

— De ce-ţi tot etalezi pieptul şi fundul ferm prin faţa mea? Ca să-mi aminteşti că eu nu mai arăt aşa? Dar e vina ta că sunt aşa cum sunt! Vina ta! Tu l-ai gonit pe tatăl tău şi mi-ai mâncat tinereţea! Fără tine, aş fi fost în Kensington cu o colecţie de pălării care ar fi făcut-o şi pe Regina Angliei să plesnească de invidie. Vrei să vezi cum m-ai distrus? De îndată ce ai avut dinţi, mi-ai muşcat sânii până la sânge, copilă rea! De parcă mie mi-ar fi plăcut să te alăptez! Aş fi preferat să-ţi dau să mănânci carne, crede-mă!

Aflată încă sub aburii alcoolului, Freda vorbea în engleză şi suedeză.

— Vino aici! porunci ea.

Jenny stătea lângă uşă. Îşi împletea părul blond cu o mână tremurândă.

— Vino aici, ţi-am spus!

Jenny se apropie de pat. Mama ei o prinse de fustă şi-o trase spre ea. Genunchii tinerei se izbiră de tăblia patului.

— Nu vreau să te văd furându-mi clienţii pe trotuarul meu. Asta ar mai lipsi: să-mi iei pâinea de la gură! Unde lucrezi?

— În Mayfair, mamă.

— A, da, e-adevărat. Mayfair. Cureţi mizeria după cei bogaţi. La fel ca mama ta! Cu asta mă ocupam şi eu înainte să te naşti.

Freda scoase un hohot de râs răguşit. Răsuflarea ei stătută împuţea aerul.

Jenny nu îndrăznea să se uite la ea; i-ar fi dat mamei sale un motiv să o plesnească. Îşi ţinu privirea în pământ, cu ochii aţintiţi la degetele ei vlăguite care-o trăgeau de fustă. O mână aspră, cu unghii îngălbenite de boală. Mama ei era pe moarte, Jenny ştia sigur. Crizele de stomac o făceau să urle de durere şi văzuse sângele în timp ce golea oala de noapte. Dar n-avea s-o îngrijească. Acea vrăjitoare avea să crape singură pe lume.

— Vei ajunge ca mine, fiica mea. Vei rămâne însărcinată cu fiul stăpânului, care te va da afară şi atunci va trebui să-ţi desfaci picioarele în faţa sărăntocilor din East End.

Abordată de mai multe ori de doamne în toalete stridente, mirosind a parfum, Jenny refuzase întotdeauna să lucreze în bordelurile lor, fără niciun regret pentru averea pe care ar fi putut să o câştige.

Crescuse văzându-şi mama strângând între coapse beţivani nemernici, excitaţi, şi jurase în sinea ei că n-avea să se supună niciodată unei asemenea orori. Era sigură de asta, depravaţii care veneau la bordeluri să şi-o tragă nu erau curaţi ca nişte bănuţi noi, strălucitori. Încă mai prefera să se prăbuşească sub greutatea trudei decât sub trupul murdar şi transpirat al vreunui străin.

— Răspunde-mi, da?

Mama o ciupise de braţul deja acoperit de vânătăi şi muşcături.

— Unde-ai ascuns banii pe care i-ai câştigat ieri?

— Ieri n-am câştigat niciun ban, mamă. Îmi primesc salariul sâmbătă seara.

— Ce zi e azi?

— Marţi, mamă.

Freda îi dădu drumul. Jenny se retrase spre uşă, îşi puse repede paltonul, se încălţă şi ieşi din cameră.

Smog-ul acoperea străzile din Whitechapel, atât de dens încât îi dădea impresia că nici nu se ridicase din pat.

Îşi strecură mâna în geantă şi luă crucifixul din lemn oferit de pastor, când împlinise optsprezece ani. Era foarte util în transportul public, iar în zilele cu *smog,* pentru a îndepărta hoţii de buzunare sau pentru a pedepsi mâinile obraznice care încercau s-o pipăie.

Trei săptămâni, se gândi ea legănându-şi crucifixul lângă palton, trei săptămâni de supravieţuire în acea Casă a Morţii; pentru a o asculta, simţi, suporta pe mama ei şi pentru a dormi cu ea.

Trei. Scurte. Săptămâni.

Torslanda, L.L,
luni 20 iulie 2015, ora 09:00

Olofsson bombăni când coborî din maşină. Bergström îl trimisese împreună cu Hansen la patroana Mariei Paulsson, pentru a analiza în profunzime portretul psihologic al victimei, atât de sumbru descris de cumnata acesteia. Traficul fusese infernal; Olofsson îşi petrecuse tot drumul rostind înjurături intercalate cu lamentări, ceea ce o amuzase nespus pe colega sa.

Detectivul îşi îndreptă bărbia spre vitrina salonului de coafură. Karla ridică ochii spre firma simplă, dar elegantă: două *„L-uri”* negre cu colţuri rotunjite, despărţite printr-un punct.

— Simţi mirosul? o întrebă pe Karla intrând la coafor.

— Ce miros?

— Duhneşte a germeni de grâu, scumpo.

Karla încuviinţă. Acel salon de coafură ar lua cel puţin 700 de coroane[6] pentru coafat. Cumpărarea unui uscător de păr părea mult mai rentabilă.

— Doamnă, domnule, bună ziua şi bine aţi venit la L.L. Eu sunt Mia. Care dintre dumneavoastră ar dori serviciile noastre? Doamna? Domnul? Sau poate amândoi? întrebă tânăra aflată în spatele unui blat de sticlă securizată.

Privirea lui Olofsson trecu de la ochii ei căprui la sânii inexistenţi şi la buzele lucioase, acoperite cu un strat de gloss roşu.

Karla studie cu atenţie modelul împletit african care mângâia gâtul recepţionistei, ca o bijuterie. Dacă ar şti şi ea să-şi pieptene fetele aşa… Coafurile ei se limitau la coada de cal poreclită „cursă cu obstacole” de cele mici, deoarece rezultatul era denivelat.

Detectiva îşi trecu instinctiv mâna prin păr. O agrafă de plastic o zgârie: uitase să-şi scoată clama pe care o purta la duş. Aşadar, nu se pieptănase.

— Bună ziua, Mia, răspunse ea cu un strop de ironie de care s-ar fi putut lipsi. Suntem de la poliţie, avem întâlnire cu Leah Lager.

Tânăra zâmbi larg, de parcă cuvântul „poliţie” n-ar fi apărut niciodată în conversaţie.

Draga mea, îţi vei murdări dinţii cu ruj, se gândi Karla.

— E grozavă, nu-i aşa? se însufleţi recepţionista, mângâindu-şi coada. Leah mi-a împletit-o în cinci minute! E uimitoare, o iubesc! Vă aşteaptă. Prima uşă pe dreapta, adăugă ea fără să-şi piardă entuziasmul aproape contagios.

Aproape.

Cei doi detectivi traversară salonul de coafură. Olofsson se gândi dezamăgit la pieptul plat al brunetei, compensat, din fericire, de buzele ei delicios de cărnoase. Dacă ar putea s-o vadă la treabă…

— Eşti lihnit, Olofsson? îl ironiză Karla.

Kristian o privi surprins. Nu numai că partenera sa îi citea gândurile, dar nici nu era o feministă idioată care făcea paradă de uterul ei toată ziua. Karla era bună şi o companie bună. Asta da schimbare, după ce lucrase cu Bergström, ciufutul.

— Încă nu-i ora mesei, îi răspunse el făcându-i cu ochiul.

Detectiva chicoti în timp ce bătea la uşa biroului.

Le deschise o femeie de vreo patruzeci de ani, cu părul vopsit blond veneţian, pieptănat cu cărare pe mijloc şi machiată ingenios, dar discret.

Leah Lager le întinse o mână îngrijită, cu manichiura proaspăt făcută. Olofsson recunoscu celebrul *h* ştanţat pe brăţările patroanei. H de la Hermes. H de la „Ha-ha-ha, e-prea-scump-de-tine”.

— Mulţumesc că aţi venit. Vă rog, luaţi loc.

Biroul îngust dădea spre o curte înflorită. Musafirii se aşezară pe două scaune de bar, din lemn maro, care îi amintiră Karlei de cele pe care le găsise la un magazin de ocazie din Fjällbacka pentru bucătăria sa. Doar puţin mai confortabile. *OK, mult mai confortabile.*

— Ce îngrozitor, ce îngrozitor este ceea ce i s-a întâmplat Mariei! spuse Leah Lager aşezându-se în spatele biroului ei. Toate colegele ei sunt în stare de şoc…

Cu excepţia Miei, a cărei nouă coafură i-a fost suficientă pentru a uita de moartea violentă a colegei sale, remarcă în sinea ei Karla.

— Îmi pare rău, Leah, continuă detectiva cu voce tare, dar va trebui să vă adresez câteva întrebări la care probabil aţi răspuns deja, la dispariţia Mariei Paulsson.

— Desigur, nicio problemă.

— Mai întâi, sunteţi amabilă să-mi spuneţi de cât timp o cunoşteaţi pe Maria?

— De aproape zece ani. Pe atunci, tocmai mă întorsesem din concediul de maternitate după ce-l născusem pe al patrulea copil şi deschideam acest L.L în Torslanda, primul meu salon. Maria tocmai absolvise cursurile de specializare în vopsire a părului şi îşi căuta un loc de muncă. De atunci, lucrăm împreună.

— Mi-aţi putea vorbi despre seara dispariţiei?

— Am ieşit la *Hemma,* în centru la Halmstad, împreună cu alte trei prietene. Am mâncat, am băut câteva pahare, apoi, pe la ora 23:00, cele *single* au început să… vâneze bărbaţi.

Leah desenă ghilimele imaginare, acel celebru gest anglo-saxon popularizat de acest ghiveci cultural care e micul ecran.

Karla citise declaraţiile celor patru prietene. Prea absorbite de partida lor „de vânătoare” (cu ghilimelele de rigoare), niciuna dintre ele nu ştia ce se întâmplase cu Maria.

— Atunci am plecat de la bar, în jurul orei 23:30, continuă Leah. Mă trezesc în fiecare dimineaţă la 5:00 şi am nevoie de minim patru ore de somn pentru a putea funcţiona în timpul zilei.

Karla nu-şi putu ascunde mirarea. Leah era o femeie de afaceri. Care strălucea, în ciuda puţinelor ore de somn pe noapte. În ciuda celor patru copii ai săi. Patru. Copii. Crea coafuri care ar fi făcut-o pe

Sissi să plesnească de invidie. Şi care îşi găsea timp, în ziua sa arhiplină, pentru o sesiune de yoga-Pilates-meditaţie, aşa cum o dovedea salteaua strânsă sub birou. Karla şi-o imagină pe Leah Lager, în zori, cu şorţul pus pe deasupra deux-pièces-ului ei alb, impecabil, frământând pâinea cu şase seminţe, în timp ce arunca în aer clătite. La naiba! Acel gen de femeie, descendentă directă a zeiţei Guanyin, zeiţa cu o mie de braţe, nu exista doar în romanele soţului ei. Şi totuşi, mai rămânea o întrebare: când mai avea timp să se îmbăieze în lapte de unicorn?

— Şi cu ce se ocupa Maria? întrebă Olofsson aruncând o privire nerăbdătoare colegei sale, pierdută în gânduri.

— Maria era o coafeză excelentă, dar şi o contabilă excelentă. Ea m-a ajutat în dezvoltarea firmei L.L; fără ea, n-aş fi putut niciodată deschide cele opt saloane ale micului meu imperiu, sublinie Leah Lager, râzând. De asemenea, ea mă mai ajuta uneori şi cu copiii, atunci când trebuia să-l însoţesc pe soţul meu în călătoriile lui de afaceri.

Făcu o pauză elocventă.

— Cu cât ştim mai multe, Leah, cu atât avem mai multe şanse să găsim criminalul, o încurajă Olofsson.

Karla se abţinu să-şi dea ochii peste cap. Din milă. Detectivul scotea la iveală dialogurile din seria *CSI – Crime şi Investigaţii.* Cu toate astea, cuvintele lui Olofsson păreau să aibă efect asupra martorei.

CSI 1; Karla: 0.

— Maria nu era făcută să trăiască în cuplu. Era foarte independentă, îi plăcea să-şi schimbe partenerii sexuali. Şi nu ascundea acest lucru.

— Jakob ştia de escapadele ei?

— Sigur, era la curent, dar refuza s-o părăsească. Totuşi, Saga, sora lui, îl tot bătea la cap s-o facă.

— Cine v-a spus asta?

— Maria.

— Cum se înţelegea cu Saga, cumnata ei?

— Personal, mi-aş fi pierdut răbdarea cu această femeie de-a lungul timpului, dar Mariei… nu-i păsa. De exemplu, s-a întâmplat ca Saga să intre la ei neanunţată, avea cheile ei şi să-i întrerupă în timp ce făceau sex. Ei bine, Maria a ieşit goală din dormitor şi i-a cerut, calmă, să aştepte afară.

— Ştiţi cumva dacă şi Jakob era infidel?

— Nu, din câte mi-a dat Maria de înţeles. Mă întreb dacă nu cumva îi plăceau… aventurile extraconjugale ale Mariei. Ştiţi la ce mă refer… Poate că acolo era echilibrul cuplului lor?

Olofsson se răsuci pe scaun. Nu şi-ar fi împărţit niciodată scula. O singură prăjiturică la fiecare ceaşcă.

— Au încercat vreodată soţii sau prietenele înşelate s-o înfrunte? întrebă Karla. Sau chiar bărbaţi cărora nu le surâdea ideea să fie… folosiţi?

— Nu, din câte ştiu, nu. Dar asta trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Lista cuceririlor sale era lungă; mult prea lungă pentru ca Maria să nu ajungă la o nasoală.

Iată, se gândi detectiva, *înapoi la cowboys.*

CSI. 2; Karla: 0.

Luni 20 iulie 2015

Corpul lui e cald, transpirat. Se lasă cu toată greutatea pe Julianne. Braţele monstruoase o înconjoară ca nişte cătuşe. Ea îşi înghite lacrimile şi durerea care-i sfâşie pântecele. Întoarce capul, pentru ca părul bărbatului să nu-i intre în gură. Pentru a nu-i simţi răsuflarea urât mirositoare. Duhneşte a oţet, urină, unt rânced. El…

Când deschide ochii vede peretele galben. Printre două fire de păr prinse între gene.

Julianne clipeşte. Înghite. Stă întinsă pe burtă. Bărbatul nu-i acolo. E singură. Singură cu coşmarul ei. Cu părul ei slinos care îi lasă urme pe obraz. Cu mirosul înţepător al pielii şi al sexului ei. Julianne abia are timp să-şi ridice capul de pe saltea înainte de a vomita pe podea.

Ce e mai rău? Coşmarul meu sau acest… loc al morţii?

Un zvâcnet îi străpunge partea inferioară a spatelui. Durerea îi taie respiraţia. Se sufocă agonizând, înghite şi îşi scuipă fierea, apoi îşi lasă fruntea pe cearşaf.

Doamne Dumnezeule, oare ce mi se-ntâmplă?

Julianne aşteaptă ca respiraţia să-i revină la normal, apoi se apleacă uşor pe partea stângă, gemând pentru a-şi înăbuşi durerea. Apucă cearşaful cu vârful degetelor şi îl dă deoparte dintr-o singură mişcare.

E goală. Nu-şi dăduse seama când se trezise, dar e aproape goală. Iar fesa ei dreaptă e acoperită cu un pansament. O bucată mare de tifon lipită pe margini cu leucoplast.

Teama îi reduce durerea la tăcere şi o înşfacă de gât, răspândindu-i-se în tot corpul.

Ce… ce mi-au… făcut?

Întinde braţul şi-şi apropie mâna tremurând de fesa dreaptă.

Oare eu…

Refuză să-şi ducă gândul la bun sfârşit şi începe să dezlipească leucoplastul cu vârful degetului arătător. Cu frenezie. De parcă ar fi fost o etichetă. Desprinde restul tifonului strângând din dinţi.

O, Dum…

Groaza o desfigurează. Face ochii mari. Gura i se contorsionează. Scoate un ţipăt sălbatic. Un urlet care sfâşie aerul stătut al cămăruţei în care o ţine prizonieră.

Anglia, Berkshire, Crouthorne, spitalul de psihiatrie Broadmoor, luni 20 iulie 2015, ora 10:00

Jack Pearce îşi dădu jos sacoul de la costum, se descălţă, îşi scoase pistolul, îşi goli buzunarele şi lăsă totul într-un coş de plastic, gata de scanare. Trecu de poarta de securitate, îşi adună lucrurile, apoi îşi arătă din nou legitimaţia de la Poliţia Metropolitană, precum şi insigna de vizitator obţinută la intrarea în spitalul de psihiatrie.

Ofiţerul de pază îl rugă să aştepte câteva minute, arătându-i un şir de patru scaune maro fixate de podea şi invitându-l să ia loc.

Pearce nu avu mult de aşteptat. Un bărbat robust, tuns periuţă, cu ochelari cu dioptrii mari, cu ramă neagră, îi ieşi în întâmpinare, mergând pe ritmul clinchetului grămezii de chei atârnate pe centură. Îşi aranjă cravata prinsă cu agrafă şi-i întinse vizitatorului o palmă musculoasă.

— DCS Pearce?

Pearce încuviinţă strângându-i mâna.

— Pat Viggel, directorul clinicii. Urmaţi-mă.

Merseră în tăcere de-a lungul unui hol încadrat de-o parte şi de alta de uşi prevăzute cu două deschideri: prima la înălţimea clanţei, a doua ascunsă de o perdea mică, la aproximativ şaizeci de centimetri mai sus. După ce străbătură un salon oval, spaţios, mobilat cu scaune din lemn maro deschis, canapele şi măsuţe joase fără vârstă, traversară un alt hol.

Directorul spitalului se opri în faţa celei de-a doua uşi din dreapta, „sala de consultaţii”, după cum se putea citi pe o foaie A4 laminată, lipită în mijlocul panoului.

Ezită o clipă între două chei albastre, o introduse în încuietoare pe cea de-a doua şi deschise uşa, când din camera alăturată se auzi un croncănit terminat cu „Bă, gaură de cur, dispari!”.

— N-ar trebui să dureze mult, spuse directorul, ridicând vocea pentru a acoperi strigătele.

Pearce se aşeză pe un scaun firav, în faţa unei măsuţe pătrate.

Directorul rămase în picioare lângă uşa deschisă, indiferent la nebuniile pe care pacientul le repeta mereu, chiar dincolo de perete.

Câteva secunde mai târziu, însoţit de doi infirmieri cu mănuşi de latex care îl imobilizau ţinându-l de umeri şi de încheieturile mâinilor, Richard Hemfield intră. Când îl recunoscu pe Pearce, un rânjet acid îi arcui mustaţa tăiată strâmb.

În ciuda pantalonilor de trening şi a hanoracului său cu glugă gri, părea să fie transportat în secolul al XIX-lea, având aerul desuet al unui pictor venit să schiţeze faţada de epocă a spitalului victorian şi care se trezise catapultat în epoca contemporană. Hemfield avea, de altfel, acelaşi prenume, aceeaşi barbă şi aceeaşi mustaţă ca şi Dadd, celebrul artist victorian schizofrenic obsedat de supranatural şi de spectacolele cu zâne, care fusese, la rândul său, internat la Broadmoor.

Hemfield se aşeză în faţa poliţistului, cei doi infirmieri şi directorul rămânând în picioare în spatele lui, blocând uşa.

— *Detective Chief Superintendent* Jack Pearce, scandă Hemfield continuând să rânjească.

Vocea lui părea mai ridicată, dar debitul său verbal era acelaşi ca în urmă cu un deceniu: lent, didactic, iar tonul avea inflexiunile unei bonomii stranii.

— M-am îngrăşat. Ai albit, adăugă el, îngustându-şi ochii în spatele micilor ochelari rotunzi. Ştii doar, Jack, aici plăcerile senzoriale sunt limitate. Ne silesc să pictăm. Să cântăm. La tobe sau la orice alt instrument muzical oriental. Facem chiar şi teatru. Terapie prin artă, înţelegi. Din adevăratele plăceri… cele reale… mai am doar două. Două şi jumătate, de fapt. Mâncarea, care este mult mai bună la Broadmoor şi masturbarea. Din păcate, fanteziile mele sexuale devin din ce în ce mai sărace

pe zi ce trece. Medicamentele îmi scad libidoul. Şi mă îngraşă. Cel puţin, încă nu mi-am pierdut părul. Am noroc.

Pearce nu-l scăpă din ochi.

— De aproape zece ani îmi colecţionez amintirile, continuă Hemfield. Le-am aşternut pe hârtie. Am caietul în celula mea – scuze, în camera mea, se corectă el, ridicându-şi mâna în semn de scuze către directorul spitalului. Vrei să mergem să-l căutăm?

Pearce clătină din cap.

— Aşa, deci. Îmi strâng amintirile. Pentru a le înţelege mai bine. Pentru a înţelege de ce mă aflu aici. Şi cum pot să ies.

Se întrerupse şi scană cu privirea măsuţa. Apoi plescăi şi înghiţi zgomotos.

— Medicamentele… arsurile la stomac. Unde rămăsesem?… A, da. Adun amintirile. Dosarul meu penal m-a ajutat foarte mult, crede-mă.

Ridică braţele şi-şi lăsă mâinile să-i cadă încet pe lângă coapse. Gesturile lui erau întotdeauna atent calculate. Încetinite intenţionat, la fel ca debitul său verbal.

— Dar ce pot face? Iubesc femeile. Îmi place să le privesc trăind… Mişcându-se. Făcând dragoste… Oferindu-şi plăcere… Iubesc femeile, ador să le simt. Mai ales să le miros… Să le miros pielea… În spatele lobilor urechilor… Între coapse… Îmi place parfumul lor, mereu unic… Îmi place să detectez nuanţele tuturor acestor parfumuri. Un buchet de arome.

Făcu o pauză, apoi încuviinţă cu o mişcare a bărbiei.

— Ştii, am început prin a le cere voie. Când eram copil… Probabil aveam zece ani… Am rugat o femeie să mă lase să-i adulmec ciorapii. Dacă te gândeşti bine, ciorapii mângâie în mod constant sexul femeilor.

Se bosumflă.

— Dar ea m-a refuzat… Atunci am înţeles… Am înţeles că anumite lucruri trebuie să rămână

ascunse.

Hemfield îşi aşează mâinile pe blatul mesei, degetele lungi cu unghiile netede arătând spre DCS ca nişte limbi ascuţite.

— Jack, tu mă vei putea ajuta. Samuel Garel. Poliţistul francez pe care l-am omorât. Familia Garel. Părinţii lui. Au murit. De inimă rea, desigur. Aş vrea să-mi cer scuze iubitei lui… Alexis Castells… dacă se mai numeşte tot Castells… I-am trimis scrisori. Dar cred că administraţia spitalului le-a oprit. Roag-o să vină să mă vadă, Jack!

— N-o s-o rog să vină să te vadă, Richard.

— Bine. Bine.

Hemfield oftă.

— Am greşit că am fost vecin cu Jeanine Sanderson şi am fost prins masturbându-mă în camera ei… cu ciorapii ei în mână… Am făcut şi greşeala de a mă afla în acelaşi loc cu cadavrul Clarei Sandro.

Pearce îşi încleştă fălcile. Hemfield făcu ochii mari.

— A, vezi! Am ştiut-o mereu. Dar, după atâţia ani, ne întrebăm ce e real şi ce-i imaginar. Nici nu-i de mirare. Uită-te în jurul nostru, Jack. Pat poartă cravate cu agrafă pentru a evita să fie strangulat de pacienţii săi… are mâneci lungi şi mănuşi de plastic pentru a se proteja împotriva zgârieturilor, jeturilor de urină, vomei şi fecalelor azvârlite. Uneori, e nevoie de şase infirmieri pentru a aduce anumiţi pacienţi în camerele lor. De zece ani mănânc cu tacâmuri de plastic care sunt inspectate şi numărate după fiecare masă. Tu ştii cât cheltuie statul cu mine? Trei sute de mii de lire pe an, Jack. Trei sute de mii! De cinci ori mai mult decât dacă aş fi fost închis într-o închisoare obişnuită… Trei sute de mii de lire irosite.

Pearce îşi aranjă vesta costumului. Hemfield îţi ţinea degetul arătător aţintit asupra lui.

— Iată! Tocmai am văzut iarăşi… Acolo… în ochii tăi…

Hemfield zâmbi. Obrajii săi rumeni îi atinseră rama ochelarilor.

— Ştii că sunt nevinovat… De aceea ai venit să mă vizitezi astăzi… Ai vrut să ştii dacă acest sentiment neplăcut, această presimţire de a fi pe o cale greşită, încă mai era acolo… Jack, acum ştii: nu eu le-am ucis pe fetele alea.

Anglia, Hertfordshire, satul Digswell, luni 20 iulie 2015, ora 15:00

Mercedes Lanslow se grăbi spre uşa de la intrare, cel puţin atât cât îi permitea artrita. În ziua aceea, umărul ei stâng urla de durere. Ea şi-l masase deja de două ori de dimineaţă, înainte de a aplica un plasture analgezic recomandat de fizioterapeut. Habar n-avea ce conţinea: totul era scris în coreeană, dar nu-i păsa, pentru că durerea insuportabilă aproape că îi înlătura orice urmă de rezistenţă.

— Emily, *darling.*

O strânse în braţe, în ciuda protestelor dureroase ale bătrânului ei corp; îşi reprimă o grimasă de durere şi-şi aranjă o şuviţă rebelă care-i scăpase din cocul alb.

— Poftim înăuntru, *darling.* Ţi-am pregătit nişte ceai şi biscuiţi.

Merseră de-a lungul holului îngust, aglomerat de ghivece de teracotă, unelte pentru grădinărit şi saci cu îngrăşământ, până ajunseră într-un salon cu ferestre în formă de semilună, care dădeau spre livadă. Cărţile umpleau pereţii într-o cavalcadă neîntreruptă, de la podea până la tavan.

— Charles e în biroul lui. Reciteşte un capitol din ultimul meu roman de amor.

Charles, soţul lui Mercedes, antropolog emerit, era fostul profesor al lui Emily. Sâmbăta trecută, noaptea târziu, profilerul îl sunase dintr-o cameră de hotel din Falkenberg pentru a-i cere sprijinul. El o invitase să-l viziteze de îndată ce avea să se întoarcă la Londra.

— Imaginează-ţi că editorul meu s-a răzgândit: insistă să-mi dezvălui identitatea. Sincer, *darling,* îţi poţi imagina să vorbesc despre poveştile mele de dragoste la televizor? Te las pe tine, dacă vrei. Lapte şi zahar pentru mine, te rog.

— Şi totuşi, tu eşti autoarea, răspunse Emily servindu-i ceaiul.

— Desigur. Dar e destul de neobişnuit ca o femeie de vârsta mea să scrie romane de amor.

Emily zâmbi.

— Într-adevăr.

— Mă vezi tu pe mine aşa cum sunt, uscată ca o nucă, cu mâinile şi picioarele deformate de artrită, susţinând în faţa prezentatoarei stânjenite, chiar dezgustate de imaginile care-i vin brusc în minte – hălci de carne zbânţuindu-se senzual: „Am şaptezeci şi nouă de ani şi încă îmi place cocoşelul, scumpo. N-am nicio dată de expirare pe dos, după câte ştiu eu?”

— Da, sigur, îi răspunse Emily, amuzată de discrepanţa dintre engleza preţioasă a gazdei şi discursul său.

— Eşti acolo, *darling!*

Vocea soţului lui Mercedes se destrămă la ultimele sunete.

— Da, Charles, sunt cu Emily!

Un bărbat scund, dolofan şi ciufulit, îmbrăcat într-un costum de in mototolit şi încălţat cu papucei turcoaz, dădu buzna în salon, ţinând în mână un teanc de hârtii.

— Explică-mi, de ce faci mereu petreceri fierbinţi cu brazilience? începu el fără să arunce nicio privire invitatei lor.

Mercedes ridică din umărul drept.

— De asemenea, metafora ta cu sexul pe nisip mi se pare prea banală. Şi, totodată, gândeşte-te la sânii mici. Unii bărbaţi preferă pieptul plat în locul busturilor debordante. În afară de asta, *darling,* romanul e destul de excitant! Emily, urmează-mă!

Emily îşi luă ceaşca de ceai şi-şi însoţi gazda la etaj.

Bârlogul eminentului profesor era la fel de prăfuit pe cât de aglomerat. Teancuri de cărţi serveau drept măsuţe pentru paharele murdare de ceai; trei coşuri de gunoi dădeau pe dinafară din cauza hârtiilor mototolite şi o colecţie de figurine din bronz se îngrămădeau pe marginea volumelor uzate,

înghesuite într-o bibliotecă realizată din lemn masiv de mahon.

— Pasează-mi rapid licoarea aia pentru colon şi gustă ceaiul de pin mentolat, îi spuse el în timp ce se aşeza în spatele biroului său. Vii din Suedia?

— Am ajuns dimineaţa târziu, răspunse Emily, servindu-se din ceainicul mentorului ei.

— Bine, aşa, ce-i cu acest coşmar pe care mi-l aduci?

Profilerul scoase din rucsac o serie de fotografii: instantanee ale celor şapte victime de pe masa de autopsie. Le etală peste foile mâzgălite şi peste tăieturile din ziare care valsau pe tot biroul.

Antropologul le privi fără să clipească.

— Emily, ce anume te-a făcut să te gândeşti la canibalism? întrebă el fără să-şi dezlipească ochii de pe fotografii.

— Ceea ce ne-aţi spus la una dintre prelegeri, la Montréal: „coapse, fese, sâni: cele mai bune bucăţi”.

— Triburile de amerindieni Iroquois din America de Nord preferau gâtul. Dar, în general, da: coapsele, fesele şi „sfârcurile virgine”, aşa cum spunea Sfântul Ieronim, sunt delicatese pentru canibali. Nu-ţi aminteşti, în *Candide,* de acele frumoase doamne ale căror fese erau destinate să fie tăiate pentru a găti „mâncare bună”? Cu toate acestea, multe triburi de amerindieni preferau să mănânce bărbaţii, mai exact tineri, dacă era posibil, muşchii din belşug făcând carnea mai fragedă şi mai gustoasă. Criminalul tău nebun îşi îngraşă victimele?

— Pare că nu. Dar pare să le administreze purgative: stomacul şi intestinele lor erau goale în momentul morţii.

— Probabil pentru a le împiedica să-şi facă nevoile atunci când mor. Şi, de asemenea, pentru a frăgezi şi condimenta carnea. Un fel de marinadă, dacă preferi.

Lanslow îşi ridică chipul dolofan spre profiler.

— Îţi susţin teoria, Emily: ai în mână un criminal în serie, canibal.

Îşi bău ceaiul dintr-o singură sorbitură, apoi îşi mai turnă o ceaşcă.

— Ştii ce spun cunoscătorii? Că, odată ce ai gustat carne de om, nu mai poţi trăi fără ea. De altfel, Sade vorbeşte despre asta în *Juliette,* prin vocea uriaşului Minski. Ai citit Sade?

Emily clătină din cap.

— A, dar ar trebui! E fascinant! Absolut fascinant! Spuneam… da… că nu te poţi lipsi de aroma cărnii de om odată ce ai gustat-o. Acesta era cazul familiei Beanes; această familie de canibali incestuoşi a trăit într-o peşteră, în Scoţia la sfârşitul secolului al XVI-lea. Timp de peste patruzeci de ani, Sawney Beane şi mulţimea sa de copii şi nepoţi au mâncat exclusiv carne umană. Mai mult, ar trebui să ştii că există o adevărată gastronomie în jurul cărnii umane, pentru a „împrospăta gustul pierdut al celor avuţi", ca să folosim expresia elegantă a unui diplomat francez; reţete şi tot tacâmul. Acum, cine ştie ce gust are carnea de om? Nu s-a ajuns la un consens: unii spun c-ar avea gust de carne de porc, alţii de vânat, alţii de ton. În această privinţă nu-mi pot da cu părerea, n-am fost niciodată tentat.

Bătrânul profesor începu brusc să-şi deschidă sertarele biroului unul câte unul, închizându-le după o scurtă inspecţie.

— Ar trebuit să am prăjituri cu smochine. Nu mai ştiu pe unde le-am pus… Canibalismul marchează istoria noastră occidentală, continuă el fără a-şi întrerupe căutarea. „Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer", începu el pe un ton dramatic. „Cine mănâncă din pâinea asta, va trăi veşnic", sau: „Isus a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o şi a dat-o ucenicilor săi, zicând: Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul meu". Euharistia are totuşi o anumită conotaţie canibală, nu crezi?

Găsi o punguţă cu bomboane cu nucă de cocos zdrobite şi începu să o mănânce.

— Ca să nu mai vorbim despre rimele antropofage. Îl ştii pe acela *Il était un petit navire,* cântecelul micilor francezi? Ei bine, este povestea unui mus care urmează să fie devorat de echipajul unei nave care nu mai are mâncare. Minunat, nu-i aşa? Acuma, unii psihiatri duşi cu capu' dezvoltă teorii nebuneşti despre canibalism, pentru că toţi vor să reinventeze complexul Oedip. Dar aceşti pseudogânditori, *excuse my French,* freacă menta de pomană.

— Ce teorii?

— Mă gândeam, în special, la teoria conform căreia alăptarea este canibalismul originar. Gunoaie.

Brusc, pe Emily o duru cicatricea din zona sfârcului. Îşi trecu mâna peste sân.

— În spatele antropofagiei stă, de fapt, ideea posesiei ultime: celălalt se topeşte în tine, el este al tău pentru totdeauna. Mestecarea şi înghiţirea cărnii victimelor devin un act sexual, un fel de „coitus canibalis", cum ar spune unii. Ştii ce lucru oribil a dezvăluit oribilul Andrei Chikatilo, în timpul procesului său?

Charles îşi linse degetele acoperite cu fulgi de cocos.

— Spunea că, atunci când tăia şi înghiţea limba victimelor sale, avea un orgasm.

Falkenberg,
marţi 14 decembrie 1921, 10:00

Trenul lui Jenny ajunsese la Falkenberg cu o zi în urmă, pe la prânz. Plecase din Anglia de câteva zile, dar Londra – de parcă era încă acolo – îi înfiora pielea ca parfumul unui bărbat imediat după amor. Capul îi răsuna din cauza zgomotelor oraşului, a strigătelor permanente, ca şi cum capitala ar fi trăit cu gura larg deschisă. Jenny încă încerca senzaţia că se afla în metrou, lipită de haina jerpelită a unui pasager, cu stomacul întors pe dos de mirosurile de oţet şi urină.

La Londra, nimic nu părea să ia vreodată sfârşit: nici fluxul de oameni, nici munca, nici zgomotul; nimic nu reuşea să încetinească fuga acelei *lady* încăpăţânate: nici ploaia, nici *smog*-ul, nici măcar noaptea. Ea strânsese un mare număr de nebuni, în siajul ei, care mureau străduindu-se din răsputeri. Pentru ce? Nici măcar nu mai ştiau. Uitaseră pentru ce munceau şaisprezece ore pe zi, în loc să meargă să-şi trăiască viaţa în altă parte.

Totuşi, Jenny reuşise să se desprindă de sentimentul dureros de a nu mai fi nimic şi nimeni, de a rămâne invizibilă pentru totdeauna, sentiment care-o strânsese în ghearele sale de-a lungul timpului, până la sufocare. Odată ce plătise camera de hotel pentru zece nopţi, îi era de-ajuns să se uite în portofel: economiile îi permiteau să trăiască aşa cum se cuvenea o lună întreagă, fără să se chinuie, făcând alegerile corecte.

Frigul o cuprinse în timp ce ieşea din hotel. Avu senzaţia că se arunca goală într-un ciubăr plin cu gheaţă. Administratorul hotelului îi dăduse numele unui magazin situat puţin mai încolo, pe strada principală, de unde-şi putea cumpăra haine şi încălţăminte potrivite.

Strada principală din Falkenberg era curată, fără gunoi pe trotuare, fără duhoare. Cel mai important, strada era goală, scăldată într-o linişte suprarealistă.

Jenny se întoarse din drum de două ori, întrebându-se dacă se afla la locul potrivit. Când dădu peste magazin, izbucni într-un râs nebun, incontrolabil. Îşi aminti de călătoriile sale istovitoare la Selfridges, pe Oxford Street. Cumpărarea unei perechi de mănuşi sau a unui parfum pentru *Lady* dura ore întregi şi o secătuia de energie. În Suedia, lucrurile păreau surprinzător de uşoare!

Ce bine că economisise şiling după şiling înainte să-şi dea demisia! Totul mersese chiar mai bine decât şi-ar fi imaginat. Puţin îi păsa că viaţa ei era presărată cu zăpadă şi gheaţă şi că zilele scădeau în timpul iernii; posibilitatea de a asculta şoaptele vântului prin crengile copacilor valora cât tot soarele londonez!

Intră în magazin fără nicio grabă şi-şi cumpără articolele necesare. În timp ce-şi încălţa pantofii şi-şi îmbrăca haina, negustoreasa îi propuse să-i păstreze restul cumpărăturilor în timp ce ea se plimba prin oraş. Pentru o clipă, Jenny o privi cu suspiciune, înainte de a-şi cere scuze şi a-i repeta aceeaşi poveste spusă cu o zi înainte directorului hotelului şi, în aceeaşi dimineaţă, la micul dejun: mama ei se născuse acolo, în Falkenberg, dar ea, Jenny, crescuse în străinătate şi totul i se părea nou. Unii îşi aminteau de frumoasa Freda, alţii îl cunoscuseră chiar pe bunicul ei, bătrânul Wallin, care avusese o fermă pe un teren rechiziţionat, între timp, de oraş. Apoi, Jenny îşi continuă povestea, modelând adevărul: draga şi buna ei *mamma* murise, şi, fără o familie la Londra, ea dorise să îşi regăsească rădăcinile. Această poveste atrase imediat simpatia interlocutorilor săi, care imediat deschiseră braţele noii venite în oraş.

Un oraş de dimensiuni umane, care te întâmpina fără să te înghită.

Londra, Flask Walk, reşedinţa lui Emily Roy, luni 20 iulie 2015, ora 20:00

Emily deschise cutiuţa sa neagră şi îi studie îndelung conţinutul. În seara aceea erau atât de multe lucruri de văzut acolo…

Soneria se auzi douăzeci de minute mai târziu, urmată de clinchetul cheilor deschizând cele trei încuietori. Jack Pearce intră încărcat cu două cutii, pe care le lăsă lângă uşa de la intrare, înainte de a-i ţine companie lui Emily în living. O găsi aşezată pe un taburet de lemn, goală; cu picioarele desfăcute, într-o postură relaxată care nu se dorea nici sexuală, nici provocatoare şi totuşi… El observă cutiuţa neagră de pe blatul din bucătărie. Emily o închisese, dar rămăsese încă pierdută.

Pearce îşi umezi buzele. Savura acel moment plăcut dinaintea orgasmului. Momentul în care relaţia lor se schimba pentru a găsi un nou echilibru, secunda în care spectatorul devenea actor. Acea paranteză în care Emily îi ceda puterea şi în care el, dintr-odată, era cel care dicta regulile, pentru următoarele câteva minute sau câteva ore. O paranteză valoroasă.

Emily îl privi şi capitulă, într-un abandon total.

Jack se apropie de ea, îngenunche între coapsele ei şi îşi adăposti faţa la pieptul ei. Emily. Aroma ei de piele şi miere. Îi mângâie delicat sfârcul distrus, apoi trecu la celălalt. Începu să-l lingă, mâna sa întărind micul sân dulce. Îi survola stomacul, coborând până la marginea sexului ei umed, îl mângâie înainte de a-şi adânci acolo degetele. Coapsele lui Emily zvâcniră. Limba lui îi înfioră pielea. Ea-şi lăsă capul pe spate.

— Ridică-te, îi şopti el. Întoarce-te.

Ea se ridică clătinându-se pe picioare; se rezemă de perete, cu braţele desfăcute.

Bărbatul îşi desfăcu pantalonii, îşi eliberă sexul excitat şi se lipi de spatele ei. Emily gemu. Lui

Pearce i-ar fi plăcut să intre acolo, imediat. Să simtă vibraţiile orgasmului.

Buzele îi alunecară peste pielea ei încinsă, de la ceafă până la umăr. Îi desfăcu picioarele şi-i strecură mâna între coapse. Degetele îi mângâiară firele scurte de păr, apoi desenară o linie de la pubis la fese. Îi apucă şoldurile, o trase spre el şi o pătrunse. Emily scoase un geamăt răguşit.

— Iar… Şi iar…

Ea murmură. Cu un ton insistent.

El îşi retrase penisul erect, o ridică uşor şi o îmbrăţişă. Îi înfăşură picioarele în jurul lui, îi caută gura. Limba îi era fierbinte; cu gust de mare şi sex.

Urcă scările cu femeia iubită cuibărită la pieptul lui; Emily se topea în cea mai divină dintre îmbrăţişări. O lăsă pe pat. Cu grijă. O clipă, sorbi acea revelaţie: părul lung ce-i încadra chipul precum razele soarelui; corpul zvelt; muşchii proeminenţi; acea robusteţe era mai importantă decât delicateţea sânilor, în contrast cu pletele de abanos; ochii ei; strălucirea iubirii din spatele setei de plăcere.

Jack îi îndoi genunchii la piept şi o pătrunse dintr-o singură mişcare. Emily suspină de plăcere. O simţi contractându-se în jurul lui, îi simţi corpul zvâcnindu-i sub degete. El continuă. Iar, cerea ea. Şi iar…

Un huruit îl trezi pe Pearce. Boilerul şi instalaţiile sanitare: vibrau întotdeauna când făcea duş. Emily traversă holul, îmbrăcată într-un tricou negru, larg.

— Em’!

Se opri în dreptul uşii întredeschise de la dormitor, îşi prinsese părul ud într-o coadă de cal. Faţa ei strălucea, acoperită de picături de apă.

— Cum te simţi?

— Total satisfăcută.

— Mă refer la anularea călătoriei tale.

Privirea lui Emily alunecă spre stânga.

— Când pleci?

— Când ancheta va fi închisă.

Pearce ştia că restul conversaţiei urma să fie neplăcut; avea senzaţia că încerca să prindă un peşte cu mâinile goale.

— Vreau să vin cu tine, Emily.

— Nu ţie ţi-a murit copilul.

— Bineînţeles că era al meu. A devenit copilul meu.

Emily rămase neclintită.

— Vreau să vin să-l văd pe copilul nostru. Vreau să mă reculeg în faţa mormântului său. Şi vreau să te însoţesc când vei merge să-ţi întâlneşti sora.

Ea îşi încrucişă braţele pe piept. Era încă acolo.

— Vin cu tine la Montréal.

— Am de lucru.

Să ştii în ce moment să capitulezi.

— Toate dosarele pe care mi le-ai cerut sunt în cutii, jos, răspunse el, resemnat.

— Coboară împreună cu mine. Am pus mâna pe ceva.

DCS-ul se ridică din pat, îşi trase boxerii şi o urmă pe Emily.

Sfârşitul parantezei delicioase.

Marţi 21 iulie 2015

Julianne începuse prin a-şi număra trezirile; cele în care simţea acea amorţeală dinaintea dimineţii. Apoi renunţase. Când aflase că îi decupase o bucată din fesă. De atunci, nu mai încearcă să numere zilele.

De atunci, se trezeşte urlând. Tot timpul. Şi, când simte gustul acelui strat fin de ipsos pe limbă, ştie că apa cu lămâie avea droguri. Şi că a măcelărit-o.

Deja i-a tăiat fesele în mai multe locuri. Şi coapsa. O nouă bucată de tifon de 10 pe 3 centimetri îi acoperă partea superioară a piciorului.

Deodată, suspinele o sufocă, la fel ca un ghem de hârtie mototolit, înfipt în gură. Atunci, crizele de plâns vin aşa, brusc. Fără niciun avertisment. Atunci, ea geme, apoi se opreşte brusc. Cam ca atunci când era însărcinată şi, deodată, începea să vomite.

Azi-dimineaţă… Nu, nu azi-dimineaţă… Julianne nu ştie dacă a fost azi-dimineaţă… dar, cu puţin timp în urmă, a vrut să moară. Le-a cerut fetelor să o lase să plece. Dar ele au spus nu. *Fetele ei i-au spus* nu.

— Mama, mama, mama…

Ăsta era răspunsul lor: mama, mama, mama.

— Mama e ocupată, scumpele mele.

Julianne îşi mişcă braţul amorţit. Întoarce capul. Fiecare mişcare a corpului ei îi reînvie carnea sângerândă. Durerea e ca un foc aprins direct pe piele.

— Mama, mama, mama…

— Da, iubitele mele…

— Mama, mama, ma-ma!

— Sssstttt… Mama este ocupată, dragele mele. Mama e la măcelar.

Londra, New Scotland Yard, marţi 21 iulie 2015, ora 07:00

Jack Pearce aşează două ceşti aburinde pe masa din sala de şedinţe, înainte de a lua loc lângă Emily, în faţa ecranului mare montat pe perete.

Bergström, Olofsson şi Hansen apărură în imagine câteva secunde mai târziu, fiecare ţinând câte o cană în mână.

Pearce luă o gură de cafea amară înainte de a începe şedinţa.

— Tocmai m-au sunat de la laborator. ADN-ul prelevat de pe şosetele Mariei Paulsson e identic cu cel descoperit în cele ale Jeaninei Sanderson, prima victimă din Tower Hamlets. Acest ADN este, de asemenea, prezent în şosetele Juliannei Bell. Cele trei cazuri sunt, aşadar, legate. Crimele din Tower Hamlets, uciderea Mariei Paulsson şi răpirea Juliannei Bell au fost comise de acelaşi individ.

— Ca şi cum criminalul ar fi reînceput un ciclu, comentă Karla Hansen între două guri de cafea.

— Acest ADN rămâne necunoscut? se interesă comisarul.

— Din păcate, da, răspunse Pearce, întorcându-se spre Emily pentru a-i da cuvântul.

— Avem de-a face cu un criminal în serie canibal care îşi pregăteşte carnea conform propriei reţete, începu Emily trecând direct la subiect, lăsându-şi ascultătorii şocaţi. Tratamentul aplicat victimei este concludent. În primul rând, tipul de carne tăiată: fese, coapse, sâni, şolduri, cele mai bune bucăţi. Apoi, timpul petrecut cu victima sa fără a-i provoca vătămări, cu excepţia celor lăsate de lanţul care o ţine în captivitate. Carnea e tranşată *post mortem.* În cele din urmă, amestecul de miere, ghimbir, lămâie şi, probabil, şi alte mirodenii care probabil n-au fost identificate la autopsie: criminalul canibal îşi frăgezeşte carnea.

— La fel ca amestecurile aromatice pentru pui, i-o tăie Olofsson, la fel de vesel ca întotdeauna. Se

pune carnea într-o pungă umplută cu un amestec de ierburi aromatice, apoi se aruncă la cuptor treizeci de…

— Olofsson! îl întrerupse Bergström, nervos.

— Care-i problema? Doar asta face şi tipul nostru, nu?

Detectivul înşfăcă un rulou cu scorţişoară de pe platoul cu prăjituri. Îşi înghiţi *kanelbulle* din două muşcături, apoi mai luă imediat unul.

— Acest criminal canibal e un tip atent şi organizat, după cum dovedeşte planificarea sa impecabilă, continuă profilerul. Este extrem de inteligent…

— Aşa afirmă un studiu american de la mijlocul anilor ’90.

Vocea lui Aliénor părea înăbuşită, îndepărtată. Era probabil în celălalt colţ al camerei, aşezată intenţionat departe de webcam. „Aliénor Lindbergh”, mâzgăli profilerul pe un blocnotes, pe care i-l strecură lui Pearce. El încuviinţă.

Emily îi povestise despre noul recrut al lui Bergström.

— Criminalii canibali aparţin celor 30–35% dintre criminalii în serie arestaţi, care au o inteligenţă superioară mediei, încheie Aliénor.

— Această inteligenţă le permite să-şi ascundă sociopatia, continuă Emily, şi astfel să-i înşele pe cei din jur, chiar şi pe experţi, cu privire la adevărata lor natură. Acest bărbat pare a fi o fiinţă plăcută, fermecătoare, amabilă. E integrat social şi are loc de muncă. Cunoştinţele sale de specialitate şi experienţa sa sugerează că are între 40 şi 50 de ani, deoarece nu mi l-aş imagina sub 30 de ani în momentul comiterii crimelor din Tower Hamlets. Victimele sale, foarte diferite, dar toate albe, demonstrează că e caucazian.

Se aşternu tăcerea, după ce Emily termină expunerea. Comisarul Bergström sparse liniştea.

— Acum zece ani, în timpul anchetei Tower Hamlets, a fost luată în considerare ipoteza ucigaşului canibal?

Maxilarul lui Pearce se încleştă.

— Nu, se mulţumi el să răspundă, lăsându-şi privirea pe masa din sala de şedinţe.

— Emily, nu crezi c-ar putea fi doi? interveni Karla. La urma urmei, să acoperi două teritorii atât de îndepărtate nu e o sarcină uşoară…

— Nu există nimic care să sugereze că există mai mulţi criminali. Până în prezent, crimele din Tower Hamlets şi uciderea Mariei Paulsson sunt, în toate privinţele, identice: acelaşi tip de lamă folosită pentru tăierea cărnii, acelaşi amestec administrat în timpul detenţiei. Dar doar cadavrul Juliannei Bell va răspunde definitiv la întrebare.

Karla rămase blocată o secundă, înainte de a încuviinţa. Răspunsurile profilerului aveau uneori efectul unui duş scoţian.

— Dacă înţeleg bine, Richard Hemfield iese din ecuaţie? întrebă Olofsson, îndepărtând tacticos granulele de zahăr de pe nou *kanelbulle* pentru a şi le arunca în gură.

— Există o serie de întrebări la care încă mai trebuie să răspundem înainte de a fi tentaţi să-l considerăm pe Hemfield nevinovat, răspunse DCS-ul, cum ar fi, de exemplu, posibila existenţă a unui complice sau a unui *copycat.* Mâine vom şti mai multe.

Schimbă o scurtă privire cu Emily.

— Aşadar, Hemfield va continua, sau nu, să putrezească la balamuc? continuă Olofsson.

— Probabil nu atât de mult pe cât prevede pedeapsa, i-o reteză tăios Emily.

Pearce se făcu mic pe scaun.

— Încă ceva, adăugă Emily. Criminalii în serie îşi dezvoltă „semnătura” pe măsură ce comit crimele. Cu toate astea, de la prima victimă din Tower Hamlets şi până la ultima, în Torvsjön, semnătura sa e fix la fel. Şi asta dintr-un motiv întemeiat: criminalul îşi stăpânea arta de la început. Ceea ce înseamnă că, înainte de a o ucide pe Jeanine Sanderson, ucigaşul a exersat; şi-a modelat, perfecţionat şi cizelat stilul. Trebuie deci, să căutăm

în Anglia şi Suedia, pentru început, în perioada 1994–2004, cu zece ani înainte de prima victimă din Tower Hamlets, toate crimele care conţin o parte din semnătură: cadavre găsite cu pene înfipte în urechi, femei dispărute ai căror pantofi au fost lăsaţi în faţa casei sau a locului lor de muncă, etc.

Bergström încuviinţă, apoi se opri:

— E posibil ca ucigaşul nostru să se fi culcat deja cu victimele?

— Bine punctat, comisare! îi aruncă Olofsson.

— Nu, i-o reteză Emily. Înghiţirea cărnii lor înlocuieşte acţiunea fizică. Canibalismul este actul sexual. Un act mult mai puternic, chiar, o comuniune între ucigaş şi victimele sale: ele trăiesc în el.

— Aţi analizat greşit câteva informaţii esenţiale.

Vocea lui Aliénor răbufni, la fel de înăbuşită.

— Poţi dezvolta, te rog, Aliénor? întrebă Pearce, interesat.

— Îmi cunoaşteţi numele?

— Da, Emily mi-a vorbit despre tine.

— OK. Faptul că, în primul rând, victimele erau toate o pradă uşoară, femei nestatornice, petrecăreţe; că, ulterior, infracţiunile iniţiale au avut loc în cartierul Tower Hamlets; şi că, în sfârşit, Maria Paulsson, locuia în Torslanda.

— Ei, şi?! Olofsson îşi pierdu răbdarea.

— Ei, şi victimele lui Jack Spintecătorul erau toate prostituate, deci femei de moravuri uşoare; el le omora în Whitechapel, în cartierul Tower Hamlets; iar a treia victimă a lui Jack Spintecătorul, Elizabeth Gustafsdotter, mai cunoscută sub numele de Elizabeth Stride sau Liz Stride, era născută în Torslanda.

— Ha, ha, haaa! se hăhăi detectivul. Aşadar, după părerea ta, Jack Spintecătorul era canibal?

— Da, exact asta urma să spun, detectiv Olofsson. Întruna din scrisorile care i-au fost atribuite, intitulată *„From Hell”* şi trimisă pe 15 octombrie 1888 lui George Lusk, preşedintele Comitetului de Vigilenţă din Whitechapel, Jack

Spintecătorul zice că a prăjit şi a mâncat jumătate din rinichiul aparţinând uneia dintre victimele sale. Cealaltă jumătate îi însoţea scrisoarea.

Falkenberg, duminică 3 februarie 1946, miezul nopţii

Jenny fu trezită de unul dintre acele nenorocite ace de păr care i se înfipseseră în scalp. Pentru a imita coafura lui Ingrid Bergman, ea îşi clătea părul în oţet alb după fiecare şamponare, astfel încât să capete o strălucire pe care clienţii i-o invidiau, apoi îşi rula pe bigudiuri fiecare şuviţă încă umedă. Rezultatul era de o perfecţiune uluitoare. O descoperise pe această actriţă în urmă cu zece ani, în *Swedenhielms.* Doamne, ce frumuseţe! Nu era de mirare că Hollywood-ul o înhăţase. Şi, la aniversarea căsătoriei lor, Finn o dusese să vadă filmul *Gaslight,* regizat de George Cukor. Dragul de Finn!

Mama ei ratase atâtea lucruri… Pentru a scăpa de un tată abuziv, ea se trezise într-un oraş străin la fel de crud şi violent. Un oraş care-o ucisese. Jenny alesese să revină acolo unde ar fi trebuit să se nască. Şi Dumnezeu îi confirma mereu că era de acord cu alegerea ei, chiar dacă, pentru asta, ea-şi abandonase Mama. Fiecare bătălie poartă doliul victimelor sale.

Găsirea unei loc de muncă decent, chiar plăcut, fusese extrem de uşoară. Angajată mai întâi la o băcănie din centrul oraşului timp de doi ani, Jenny îşi găsise apoi de lucru în cea mai mare brutărie din Falkenberg. Nora patronului tocmai murise de pneumonie şi aveau nevoie de cineva care să o înlocuiască pe biata fată.

Cinci ani mai târziu, ea se mărita cu văduvul, un bărbat atrăgător, cu o inimă la fel de mare ca şi apetitul lui sexual. La începutul căsniciei lor, satisfacerea acestui apetit nu fusese uşoară: Jenny era victima a ceea ce doctorul numea „cistita tinerelor mirese”, diagnostic pe care el i-l dăduse reţinându-şi un zâmbet.

Trecuseră câţiva ani înainte ca Jenny să rămână însărcinată, lucru care pe Finn nu părea să-l

deranjeze, iar ei îi convenea nespus. Nu îndrăznise niciodată să o spună cu voce tare şi alunga gândul imediat ce-i apărea în minte, dar Jenny nu voia să aibă copii. A avea copii i se păruse complet inutil, ca atunci când ai plăti pentru cultivarea unui câmp de grâu fără a putea culege roadele. Copiii îi distrugeau fericirea, o vedea în jurul ei. Dar Dumnezeu hotărâse altfel. Jenny rămăsese însărcinată cum trecuse de treizeci şi unu de ani. Şi primise doi la preţ de unul.

Primii ani ai lui Sigvard şi ai Hildei fuseseră infernali. Gemenii îi solicitau atenţie deplină şi Jenny se străduia să-şi satisfacă soţul. Lucrurile se mai îmbunătăţiseră puţin înainte ca gemenii să împlinească trei ani: nu mai era nevoie să le umple pe jumătate biberoanele cu bere, pentru a se bucura de câteva ore de linişte, cei doi mici monştri dormeau împreună şi se linişteau reciproc, nu mai purtau scutece şi mâncau absolut tot ce le punea în farfurie. Nu putea vorbi despre o fericire regăsită, ci mai degrabă despre un echilibru care-i permitea să redevină din nou soţia lui Finn. Viaţa îşi reluase cursul plăcut, brutăria primită de la socrii ei funcţiona perfect şi trăiau foarte confortabil.

Jenny se asigurase că n-avea să mai rămână niciodată însărcinată, rezolvând problema odată pentru totdeauna, fără a discuta despre asta cu Finn, care oricum nu era entuziasmat de rolul de tată. Doar munca şi sexul îl interesau pe viteazul ei soţ; nici naşterea gemenilor şi nici trecerea anilor nu schimbaseră asta.

Cu zece ani în urmă, la aniversarea de patru ani a gemenilor, Finn cumpărase o fermă minunată, la câteva minute de mare, mergând cu bicicleta. Situată departe de tot, în mijlocul câmpurilor, ca şi când ar fi domnit asupra pământului, această casă avea tot ce îşi dorise Jenny. Finn îi permisese să o decoreze după bunul ei plac, comandând stofe şi mobilă din capitală. Aveau chiar şi o baie cu cadă şi toaletă. Zilele în care Jenny trebuia să-şi împartă

patul cu trupul împuţit al mamei sale, într-o cămăruţă cât holul, se terminaseră de mult.

Jenny îşi scoase cele două ace de păr care îi zgâriau pielea capului şi scăpă pe jos fără să vrea cele două bigudiuri. Înjură printre dinţi, se ridică din pat, îşi îmbrăcă halatul tremurând şi se îndreptă spre baie.

Tocmai era gata să închidă uşa dormitorului gemenilor, când văzu o lumină slabă. Se aşeză în pragul uşii.

Hilda era îngenuncheată la picioarele patului. Un sân mic îi ieşea din cămaşa de noapte şi i se ridica în mijlocul pieptului, ca ochiul unui ciclop. Ţinea ochii închişi de plăcere, sfârcul ei mângâind intermitent coapsa de alături şi avea buzele înfăşurate în jurul unui penis care n-ar fi avut ce căuta acolo.

Jenny deschise violent uşa, izbind-o de perete. Penisul erect arătă brusc în direcţia ei. Hilda deschise ochii panicată şi-şi acoperi chipul cu braţele.

Jenny traversă camera, o înşfăcă pe Hilda de păr şi o scoase din cameră. O târî pe scări fără niciun cuvânt, fără niciun strigăt, singurul sunet fiind cel al respiraţiilor lor zgomotoase, al genunchilor, coatelor şi picioarelor lovind treptele brutal, apoi o aruncă în pivniţă.

Încuie uşa în urma ei şi urcă înapoi în dormitor, oftând sacadat: Hilda devenea din ce în ce mai grea.

Îşi scoase halatul şi se întinse lângă Finn, care între timp se strecurase în pat.

— Ţi-am spus să nu te mai serveşti de ea, Finn. Ţi-am spus să nu…

Fraza îi fu întreruptă de limba soţului ei care îi pătrunse în gură. El îi luă mâna şi o aşeză pe penisul lui încă erect.

— Iartă-mă, *äskling,* îi şopti ghidându-i mângâierile, iartă-mă…

Londra, gara Paddington, miercuri 21 iulie 2015, ora 11:00

Emily porni motorul maşinii şi-i făcu semn să urce lui Alexis, care se grăbi să-şi lase valiza în portbagaj.

Se aruncă pe scaunul pasagerului, salutând-o din vârful buzelor.

Emily o sunase în ajun, dimineaţa devreme. Nu menţionase conflictul lor de la poliţia din Falkenberg, cu câteva zile mai înainte, dar îi făcuse celeilalte o propunere care o lăsase mută.

Scriitoarea îşi cumpărase imediat bilet de avion cu destinaţia Londra şi îşi anunţase părinţii şi pe Stellan despre plecare, fără a permite nimănui să-i ceară socoteală în privinţa alegerii ei, ceea ce n-o împiedicase pe mama ei să comenteze. Acea primă întâlnire de familie luase brusc aerul unei tragedii *à la Racine,* dar Alexis plecase, închizând uşa în faţa privirilor neliniştite ale celor trei. Trebuia să încheie definitiv acel caz. Pentru a-l clasa. Pentru a-l arhiva. Pentru a sigila trecutul care-i stânjenea prezentul.

Aşa că urma să-l întâlnească pe Richard Hemfield la spitalul psihiatric de înaltă securitate Broadmoor.

Richard Hemfield dorea *să se scuze.* Să se scuze. Această mişcare servea cu siguranţă voyeurismului său mai mult decât nevoii de pocăinţă, Alexis nu trebuia să termine la Quantico ca să înţeleagă. Dar îi permitea lui Emily să-şi perfecţioneze profilul psihologic şi, prin urmare, să avanseze cu ancheta, indiferent de rezultat. Chiar dacă nu erau de acord în privinţa vinovăţiei lui Hemfield, Alexis trebuia să-şi asume experimentul.

— Am primit rezultatele de laborator, o informă brusc profilerul, fără să-şi ia ochii de pe traseu. ADN-ul din şosetele Mariei Paulsson şi ale Juliannei Bell e acelaşi cu cel găsit în şosetele Jeaninei Sanderson, prima victimă din Tower Hamlets.

Ştiu cine e Jeanine Sanderson, Emily. Ştiu înălţimea, greutatea, numele de fată al mamei ei şi perechea de pantofi pe care o purta când Hemfield a răpit-o. Balerini din piele aurie artificială.

Alexis îşi înghiţi furia înainte de a vorbi.

— Te gândeşti, deja, că Hemfield nu e vinovat de crimele din Tower Hamlets.

— Se pare că nu putea fi el, ripostă Emily.

— Nici nu te gândeşti la posibilitatea să aibă un complice?

Alexis se întorsese spre profiler. Mâinile i se agitau în dreptul feţei, de parcă furia ei începuse să danseze.

— Mă depăşeşte, Emily… Nu-ţi înţeleg nici reacţia, nici metodele de lucru! Eşti în plină fază de negare: oricum e-o nebunie! Sper că şi tu respecţi regula conform căreia teoria trebuie să se adapteze faptelor, şi nu invers!

Vocea ascuţită a lui Alexis răsuna în habitaclu, ca o muzică nasoală.

Emily nu reacţionă. Avea corpul relaxat, mişcările calme, comportamentul flegmatic şi părea să nu-i fi auzit ţipetele.

— Iau în considerare şi analizez toate posibilităţile, sfârşi ea prin a-i răspunde plat, când respiraţia lui Alexis se calmă.

Scriitoarea clătină din cap şi schiţă un râs amar. Aproape că abia aştepta să ajungă la spitalul de psihiatrie.

Un bărbat cu obraji rumeni le aştepta în spatele barierei de securitate. Pat Viggel, directorul clinicii Broadmoor, le adresă un zâmbet obosit şi le oferi o strângere de mână scurtă, dar fermă.

— Întâlnirea va avea loc într-una din sălile noastre de terapie de grup, explică el, conducându-le pe cele două femei printr-un hol ai cărui pereţi cu tencuială bej dispărură în spatele unui şir de uşi prevăzute cu geamuri mici. Vom putea filma întâlnirea şi dumneavoastră, Miss Roy, o veţi putea urmări în direct din sala noastră de vizionare. Doi

infirmieri vor rămâne cu dumneavoastră, Miss Castells.

Realitatea acestei întâlniri o lovi brusc pe Alexis. Ea încuviinţă, privirea trecându-i de la podeaua tocită cu urme negre la o fereastră zăbrelită.

— Aţi pregătit documentele de pe listă? întrebă brusc Emily.

Pat Viggel nu se simţi ofensat.

— Da, în întregime: corespondenţa primită de Hemfield de când a fost încarcerat – corespondenţă care nu i-a fost niciodată transmisă, ţin să precizez, dar care a fost trecută prin razele X şi deschisă de echipele noastre – precum şi scrisorile pe care el a vrut să le trimită, dar care n-au fost niciodată expediate.

— Niciun contact cu vreun avocat, de la încarcerare?

— Nu. L-a concediat pe al său şi n-a mai angajat altul.

— Vizitatori?

— N-a acceptat niciunul. Doar DCS Jack. Pearce, alaltăieri, şi dumneavoastră, astăzi. Nici apeluri. Nu prea ne creează probleme. Nicio femeie nu lucrează cu el, pentru că are mâini foarte obraznice, dar în afară de această problemă şi de masturbarea compulsivă, e în regulă. Nu-i cel mai rău dintre pacienţii noştri, credeţi-mă.

— Aţi întocmit lista cu persoanele care au solicitat dreptul de vizitare?

— Da, aveţi totul aici, nu vă faceţi griji. Vă vom ajuta să transportaţi cutiile în maşină, după vizita dumneavoastră.

După *vizita* dumneavoastră.

Gâtul lui Alexis se încordă; simţi că se sufocă. Îşi şterse pe furiş mâinile transpirate pe pantaloni. Furia i se transformase în frică. Sau probabil fusese frică încă de la bun început.

Falkenberg,
duminică 3 februarie 1946, ora 00:30

Clinchetul sec al lacătului n-o mai speria. Hilda prefera să fie aruncată acolo: asta însemna că mama ei îi întrerupsese.

Îşi mişcă articulaţiile: nu avea entorse, nici fracturi; tot era ceva. Se ridică încet, menajându-şi corpul dureros şi aprinse lumina din pivniţă. Îşi trecu degetele prin păr, pentru a îndepărta smocurile rupte de mama ei, apoi îşi observă braţele şi picioarele. Nicio rană vizibilă. Aşadar, avea doar câteva vânătăi şi, în miezul iernii, nici nu-i era greu să le ascundă.

Încerca întotdeauna să anticipeze mişcările mamei sale, dar nu reuşea niciodată să meargă sau să se ridice suficient de repede pentru a evita să fie târâtă cel puţin câţiva metri. Cel mai rău au fost cele două scări: genunchii i se loveau de trepte şi dura câteva zile până să se dezumfle.

Lacătul şuieră. Uşa se deschise fără să scârţâie, iar fratele său o închise la loc cu grijă.

Sigvard unsese balamalele pentru a evita să atragă atenţia părinţilor. După ce o pedepsiseră pe Hilda, normal, ei erau ocupaţi ceva vreme, dar Sigvard nu voia să rişte.

Când tatăl său îi ceruse să plece din camera pe care o împărţea cu Hilda, adolescentul ştia exact ce avea să se întâmple. Părăsise camera cu furie în stomac, auzind foşnetul pantalonilor tatălui său şi gemetele sale de plăcere.

Intervenise o singură dată. Hilda îl făcuse să-i promită că avea să fie ultima, pentru că ea era cea pe care o pedepsea tatăl lor.

Lăsă jos lângă el teancul de lucruri şi-şi scoase paltonul. O ajută pe sora lui să-l îmbrace, urmărind-o cu o privire îngrijorată. Hilda îl linişti dând din cap, evitându-i privirea. Se sprijini pe spate, astfel încât Sigvard să-i dea o pereche de ciorapi de lână, apoi nişte pantaloni vechi din catifea. Fratele ei o

ajută să se încalţe cu o pereche de papuci îmblăniţi şi termină punându-i pe cap o beretă.

Când ea se ridică, Sigvard îi sărută obrazul şi nasul, înainte de a despături rapid cele două pleduri. Trebuia să se mişte repede, în pivniţă temperatura era de aproximativ cinci grade şi Hilda îngheţase deja de frig. Sigvard întinse o pătură pe podea, aşteptă ca sora lui să se aşeze pe ea, apoi o acoperi cu cealaltă. Hilda n-avea decât să le ascundă sub raftul de jos a doua zi de dimineaţă şi el urma să le ia atunci când Mama l-ar fi trimis să aducă provizii din pivniţă. La fel avea să procedeze şi cu hainele pe care i le adusese.

Ieşea din pivniţă de îndată ce sora lui adormea. Mama îl surprinsese odată, dimineaţa devreme, dormind cu Hilda; pedeapsa le bântuia încă minţile; de atunci dăduseră dovadă de maximă prudenţă.

Sigvard se întinse lângă Hilda şi o mângâie pe obraz cu mâna lui caldă. Ea închise ochii şi înghiţi în sec de mai multe ori.

Gâtul i se încleştă de ură.

Hilda se întinse, ghemuindu-se la pieptul fratelui ei. Ea îi ceruse să renunţe la furie, el ştia asta.

O sărută din nou pe obraz şi îşi îngropă faţa în părul ei.

— Bine, scumpa mea, bine, murmură el cu nasul în ceafa surorii sale. Acum dormi.

Crowthorne, spitalul de psihiatrie Broadmoor, miercuri 22 iulie 2015, ora 14:00

Uşa sălii de terapie era întredeschisă. O explozie de râs zdruncină tăcerea.

— Hemfield, am ajuns, anunţă Pat Viggel.

— Şi noi, dragul meu Pat.

Tonul ascuţit şi pronunţia prelungă: vocea lui Hemfield alunecă peste Alexis precum mângâierea unei mâini transpirate.

Directorul împinse uşa până se lovi de opritor.

Hemfield apăru; zâmbetul larg îi umfla pomeţii înroşiţi şi-i întindea buzele strânse. Alexis îşi dădu seama că nu-l văzuse niciodată atât de aproape. Procesul avusese loc cu uşile închise şi ea întrezărise doar ceva, intrând sau ieşind din tribunal.

Hemfield era aşezat vizavi de uşă, la capătul unei mese dreptunghiulare de aproximativ doi metri lungime. Alexis era inaccesibilă; *îi* era inaccesibilă. Fără pereţii despărţitori de plexiglas şi fără gratii, aşa cum o avertizase Emily. Cei doi infirmieri promişi de Viggel erau acolo; stăteau în picioare, de-o parte şi de alta a pacientului lor; hohotele li se mai citeau pe buze.

— Până la urmă, nu eu inspir groază. Aceşti doi coloşi cu mănuşi de latex creează ei singuri tensiunea dramatică, remarcă Hemfield.

Viggel trase scaunul din capătul celălalt al mesei, cu spatele la uşă. Alexis se aşează acolo.

— Bine, eu vă las acum, spuse directorul. James şi Albert rămân aici cu dumneavoastră.

Cei doi infirmieri încuviinţară din cap.

Viggel îi aruncă vizitatoarei un zâmbet politicos, apoi ieşi.

Alexis auzi uşa închizându-se în spatele ei, apoi clinchetul unui lacăt închis de două ori. Bătăile inimii i se dezlănţuită în piept. Şi ea voia să iasă.

— Îţi mulţumesc pentru vizită, Alexis.

Hemfield îi pronunţă prenumele accentuând fiecare silabă, de parcă ar fi atins cu vârful limbii fiecare literă.

— N-ai primit niciodată scrisorile mele, nu-i aşa?

Alexis clătină din cap.

— Aşa-mi spuneam şi eu… Ei n-au voie să le trimită.

Hemfield îşi ridică brusc privirea. Privea în sus, chiar deasupra lui Alexis. Degetul lui emitea semnale auditive şi vizuale regulate, ca un metronom, trecându-i prin faţa chipului. Instinctiv, Alexis se întoarse. Hemfield urmărea camera. Alexis se gândi la Emily, care îi urmărea din sala de vizionare. O prezenţă secretă care o liniştea, aproape mai mult decât cea a celor doi infirmieri.

— Pat, mi-ai fi putut spune, cel puţin, se amuză Hemfield. Ştiu, ştiu, tot interesul consta în faptul că scriu, tocmai… Da, ştiu, ştiu, Pat şi cu tine nu faceţi decât să respectaţi ordinele şi regulamentul. Da, da, ştiu, Pat, suntem cu toţii pionii cuiva.

Îşi aranjă pe nas ochelarii mici, rotunzi.

— Şi tu, Alexis, al cui pion eşti?

Alexis deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi şi o închise.

— Limba de lemn e inutilă. Să ştii că nu sunt supărăcios. Dă-i drumul, Alexis.

Ea ezită încă un moment, apoi începu.

— Al trecutului meu.

— Ăsta-i un răspuns sincer, Alexis. Dar trist. Nu e nimic mai trist decât să fii pionul propriului tău trecut.

— Dar pentru toată lumea e la fel, nu crezi, Richard? replică ea, privind ironic pereţii sălii de terapie.

— Confunzi două lucruri esenţiale, Alexis: a-ţi plăti greşelile şi a suferi pentru ele. A şti să dai dovadă de rezilienţă şi nu de încrâncenare.

— Încrâncenare?

— Doar privind în trecut putem învăţa lecţii pentru prezent… Priveşte, dar nu contempla. De

fapt, psihiatrul meu îmi vorbeşte mult despre rezilienţă.

Alexis înghiţi în sec. Frica nu părea să-şi slăbească strânsoarea.

— În legătură cu ce? se forţă ea să articuleze.

— În legătură cu mama mea, Alexis, cu cine altcineva? Mama mea, care m-a surprins masturbându-mă… N-aveam nici cinci ani, închipuieşte-ţi, nici măcar nu ştiam ce făceam. Mi-a spus că dacă mă mai prinde iar, mi-l taie… Genul ăsta de ameninţare e înfricoşător, nu crezi, Alexis?

Hemfield îşi lăsă mâinile pe blatul mesei, una lângă alta.

— Trebuie să încetez să-ţi mai pronunţ numele. Asta te face să nu te simţi în largul tău.

Tristeţea lui Alexis se transformă brusc în furie. O furie surdă, care o făcea să-şi dorească să mârâie, ca o fiară sălbatică.

— Ai răpit, sechestrat, ucis şi măcelărit şase femei, Richard, ţipă ea, fixându-l cu ochii plini de ură. Şi i-ai zdrobit craniul lui Samuel.

Respiraţia şi pulsul i se accelerară, de parcă ar fi început brusc să alerge. Corpul ei o îndemna să părăsească sala de terapie.

— Nu le-am omorât pe acele femei, răspunse el pe acelaşi ton calm.

— Prima ta lovitură l-a făcut pe Samuel să se prăbuşească la pământ, continuă ea, respirând precipitat. Apoi l-ai mai lovit încă de două ori. I-ai zdrobit craniul.

Cei doi infirmieri se apropiară de Hemfield. Alexis simţi brusc că erau acolo pentru a-l proteja mai mult pe el, vinovatul, decât pe ea, victima.

Hemfield îşi scoase delicat ochelarii, le îndoi braţele şi îi aşeză în buzunarul cămăşii. Chipul său părea golit de orice expresie.

— Ştii ce mă întreb?

Închise ochii şi-şi ciupi pielea de deasupra sprâncenelor.

— Mă întreb ce aromă are sexul tău.

Alexis încremeni. Aproape că-i simţea nasul lui Hemfield îngropat între coapse. Înghiţi fierea care i se ridica în gât.

Infirmierul din stânga se mută de pe un picior pe altul şi-i aruncă pe furiş o privire colegului său, care rămase impasibil.

— N-are nicio legătură cu tine… Dar e primul lucru care îmi trece prin minte când sunt în prezenţa unei femei. Aromele ei, mirosul sexului ei… Apoi aroma pielii sale din spatele lobului urechilor şi deasupra buzei superioare. Aceste gânduri nu se opresc… În ciuda tratamentelor cu medicamente… a terapiilor… De parc-ar fi instinctive.

Ochii lui erau tot închişi.

Lividă şi paralizată de frică, Alexis nu-l scăpă din ochi.

— Atunci te voi urmări… te voi observa… acasă la tine… La creşa unde îţi duci copiii… La locul de muncă… La sala de sport… La ora de dans… La restaurantul în care te întâlneşti cu prietenele. Apoi, când mă voi simţi în siguranţă, voi scotoci prin coşurile de gunoi… căutând tampoane. Fluxul menstrual are un miros schimbător… În funcţie de femeie, desigur… dar şi atunci când se amestecă cu alte secreţii. Când îţi voi cunoaşte bine programul, îţi voi intra în casă, în absenţa ta şi a familiei tale… pentru că am nevoie să petrec timp, singur, în casa ta… timp pentru mine. Voi merge în baia ta… să-ţi găsesc rufele murdare. Apoi mă voi masturba în timp ce-ţi adulmec lenjeria… şi câteva dintre hainele tale… Cracul pantalonilor, de exemplu… Apoi mă voi duce în camera ta… şi mă voi masturba din nou… de data asta cu lenjeria ta curată… pentru a lăsa o amprentă… ca un animal care urinează pentru a-şi marca teritoriul. Apoi mă voi întoarce acasă la mine… cu mâinile lipicioase de spermă… cu unul dintre chiloţii tăi în buzunar. Îl voi folosi ca şerveţel, când mănânc… timp de câteva săptămâni… până când o nouă pereche de chiloţi îi va înlocui.

Londra, Flask Walk, reşedinţa lui Emily Roy, miercuri, 22 iulie 2015, ora 22:00

Emily alinie portretele celor opt victime pe masa de lemn din bucătărie. Sub fiecare portret care zâmbea, ea aşeza fotografia cadavrului respectiv.

De când ieşise de la Broadmoor, Alexis nu scosese niciun cuvânt. Fără plânsete, fără oftaturi şi fără suspine grele. Nimic. De parcă i-ar fi transferat o parte din ea lui Hemfield. Când Emily o lăsase în faţa apartamentului său, în urmă cu doar câteva ore, Alexis coborâse din maşină, închisese uşor portiera şi îşi scosese valiza din portbagaj, la fel de calmă.

Emily sorbi o gură de bere London Porter, privind în spaţiul gol de sub fotografia lui Julianne Bell. Richard Hemfield nu corespundea deloc profilului canibalului criminal în serie: fizicul său desuet, voyeurismul, masturbarea compulsivă, schimbarea frecventă a locului de muncă contraziceau acest profil în aproape toate privinţele.

Atunci când îşi menţionase comportamentul deviant şi explicase că nu era nici răpitor, nici strangulator, şi cu atât mai puţin un criminal care să-şi măcelărească victimele, ci „doar” un voyeur, Hemfield îşi scosese ochelarii şi închisese ochii. El se asigurase de două ori că n-avea să vadă reacţia lui Alexis în timp ce îşi menţiona detaliat obsesiile şi fanteziile. Un criminal în serie care îşi strangulează victimele se bucură foarte mult de puterea pe care o are asupra lor. A le citi groaza pe feţe îi oferă o intensă stimulare sexuală. Acesta nu era, cu siguranţă, cazul lui Hemfield. Pupilele i se dilataseră doar o singură dată: atunci când Alexis intrase în sala de terapie. O adulmecase intens atunci când ea se aşezase în faţa lui, pentru a inhala acea aromă feminină care era sursa tuturor fanteziilor sale erotice. Hemfield era profund excitat de apropierea unei femei şi, în acea aripă de înaltă securitate de la Broadmoor, prezenţa sexului slab

era destul de rară. Dar el nu fusese niciodată arestat pentru viol şi nici pentru tentativă de viol.

Emily luă un suport pentru pahare, îl aşeză în faţa ei şi-şi puse berea pe el.

Hemfield era vecinul lui Jeanine Sanderson. Cu câteva luni înainte de moartea ei, îl surprinsese masturbându-se în camera ei, cu ciorapii ei în mână. Nu alertase poliţia, dar vorbise despre asta cu una dintre prietenele sale, numindu-l pe Hemfield „inofensiv".

Când poliţia aflase că, în seara descoperirii cadavrului Clarei Sandro, ultima victimă, Hemfield bea o bere de unul singur într-un pub aflat la o stradă distanţă, nici nu-i mai trebuise dovezi suplimentare pentru a-l acuza de crimele din Tower Hamlets. Arestat de mai multe ori pentru voyeurism, hărţuire şi furt, el fusese ţapul ispăşitor perfect de care aveau nevoie Londra şi poliţia metropolitană. Dar când autorităţile descinseseră la domiciliul lui Hemfield în ianuarie 2006, bărbatul nu se mai afla acolo. Timp de două săptămâni, el reuşise să se ascundă la Londra.

Pe 2 februarie 2006, detectivul Jeremy Priory de la poliţia metropolitană şi profilerul Jon Pierland reveniseră la locul crimei din Stanmore, puţin mai la nord. Erau însoţiţi de Samuel Garel, în vârstă de 38 de ani, unul dintre cei trei ofiţeri de poliţie francezi din Quai des Orfèvres, ales de direcţia poliţiei judiciare pentru a monitoriza metodele de instruire ale profilerilor britanici. În maşină, radioul poliţiei metropolitane îi informase că Richard Hemfield fusese văzut la trei kilometri de locaţia lor din Harrow, mergând pe Crundale Avenue. În aşteptarea întăririlor, cei doi poliţişti deciseseră să acţioneze pe căi separate. Jon Pierland urma să cerceteze cartierul din maşină, cu Samuel Garel, iar Jeremy Priory, înarmat, urma să plece pe jos în recunoaştere. Două minute mai târziu, la colţul unei străduţe, Samuel Garel îl zărise pe Hemfield. Pierland coborâse din maşină, urmat de Garel, şi începuseră să-l alerge pe Hemfield. Dar lui

Pierland, vârstnic, i se tăiase respiraţia. Garel îşi continuase cursa şi sfârşise prin a-l ajunge din urmă pe Hemfield. Cel din urmă ridicase o rangă de fier de lângă un tomberon şi îl lovise pe Garel în cap. Pierland ajunsese la capătul aleii tocmai când Hemfield îi dădea încă două lovituri lui Garel, căzut la pământ. Hemfield aruncase imediat obiectul contondent şi îngenunchease lângă victima sa, ţinându-şi mâna dreaptă pe craniul însângerat al poliţistului şi legănându-se înainte şi înapoi. Când detectivul Jeremy Priory ajunsese la faţa locului, trei minute mai târziu, Hemfield, în stare se şoc, se mai afla în aceeaşi poziţie. Garel murise din cauza rănilor în timp ce era transportat la spital. Hemfield fusese găsit vinovat de cele şase crime ale cadavrelor din Tower Hamlets şi inclusiv de moartea lui Garel, iar apoi fusese închis la Broadmoor.

Emily mai luă o înghiţitură din berea ei caldă. Oare Hemfield ar fi putut avea un complice la crimele din Tower Hamlets?

Când un membru al unui duo de criminali în serie dispare, victimologia, *modus operandi* şi/sau semnătura se schimbă inevitabil. E ca şi cum i-ai cere unui dreptaci să scrie cu mâna stângă peste noapte: scrisul său nu mai e acelaşi; devine neregulat, inegal, ezitant, înainte de a-şi găsi stilul, forma, iar cuvintele compuse cu mâna stângă nu vor fi niciodată identice cu cele scrise cu mâna dreaptă. Niciodată. La fel, dacă omorurile din Tower Hamlets ar fi fost comise de un duo criminal şi dacă uciderea Mariei Paulsson putea fi atribuită unuia singur din tandem, crimele ar fi trebuit să fie diferite. Cu toate acestea, ele erau, în toate privinţele, similare. Prin urmare, teoria complicelui nu stătea în picioare.

Oare Hemfield l-ar fi putut întâlni pe acel posibil complice în timpul anilor de detenţie la Broadmoor? Cineva pe care l-a pregătit şi l-a modelat pentru a-i călca pe urme? Sigur, dar cum ar fi comunicat cu el? În aripa spitalului rezervată criminalilor

periculoşi, unde aproape toţi erau asasini în serie şi în masă, nu exista conexiune la internet. Richard Hemfield nu expediase scrisori şi nici nu primise corespondenţă. Să fi mituit pe cineva? N-avea bani şi pe nimeni care să-i trimită; aşadar, ce dăduse în schimb? Să spunem că acest complice ar face-o pentru a-şi hrăni admiraţia morbidă pentru el. Un infirmier? Un psiholog? Verificarea antecedentelor penale şi psihiatrice ale angajaţilor era extrem de riguroasă în spitalele psihice de înaltă securitate. Dar, pentru a nu lăsa nimic la voia întâmplării, profilerul solicitase totuşi dosarele personalului.

Oare Hemfield să fi întâlnit atunci un alt pacient? Imposibil: în ultimii zece ani nici un alt deţinut din aripa spitalului rezervată criminalilor periculoşi nu părăsise Broadmoor.

Emily clătină din cap. Aceste speculaţii nu stăteau în picioare. Mai ales că Hemfield nu avea profilul psihologic al unui dominant şi, prin urmare, al unui mentor.

Oare aceste crime ar putea fi opera unui *copycat?* ADN-ul similar de pe şosete, în toate cele trei cazuri, făcea imposibilă această opţiune.

Deodată, îşi aminti un comentariu al Karlei Hansen: „Ca şi cum criminalul ar fi început o nouă serie de crime", remarcase defectiva suedeză. Şi totuşi, ucigaşul nu comisese una, ci două crime: una la Londra şi alta la Halmstad, Suedia. De parcă, după zece ani de tăcere, câştigase brusc încredere şi aroganţă.

Aşadar, ajunsese la cea mai plauzibilă opţiune: Hemfield era nevinovat.

Emily aruncă restul berii în chiuvetă.

Pearce nu şi-ar reveni niciodată. De când îi arătase punga de plastic care conţinea pantofii lui Julianne Bell, vinovăţia părea să i se fi întipărit pe chip. DCS-ul se acoperise de lauri pentru arestarea lui Hemfield şi, totuşi, luase o atitudine defensivă atunci când i se ceruse să comenteze cazul: sigur ceva din această poveste îl deranjase întotdeauna. Profilul psihologic al criminalului stabilit de Emily

fusese lovitura de graţie: Pearce nu bănuise niciodată că ucigaşul ar putea fi canibal.

Profilerul observă iar în amănunt portretele celor opt femei: Jeanine Sanderson, Diana Lantar, Katie Atkins, Chloe Blomer, Sylvia George, Clara Sandro, Maria Paulsson şi Julianne Bell. A bagă omul nepotrivit după gratii nu distrugea doar o carieră; distrugea totul.

Porni fierbătorul, luă o cană de pe suportul de vase şi-şi puse un plic de ceai verde. Îşi roti arătătorul pe marginea încă umedă a cănii, apoi îl şterse cu prosopul atârnat de mânerul de pe uşa cuptorului.

De ce criminalul în serie încetase crimele timp de un deceniu? Existau trei posibilităţi, aşa cum subliniase Aliénor: fie era în închisoare; fie era ţintuit la pat sau imobilizat, adică scos din joc; fie ucisese în altă parte, iar crimele sale n-aveau legătură cu cele din Tower Hamlets.

Aşadar, în primul rând, ar fi trebuit să contacteze Interpolul pentru a transmite la nivel internaţional informaţiile pe care le aveau; apoi, să identifice criminalii care aveau deja cazier şi care fuseseră reţinuţi sau închişi în perioada septembrie 2005 – data la care încetaseră crimele – şi iulie 2015 – data dispariţiei Mariei Paulsson. De asemenea, era necesar să citească şi să analizeze corespondenţa lui Hemfield adusă de Pat Viggel, pentru a verifica antecedentele autorilor lor, deoarece criminalul ar fi putut încerca să-l contacteze pe Hemfield.

La rândul său, avea de recitit rapoartele trimise de Aliénor referitoare la asasinarea Mariei Paulsson, pentru a stabili o legătură între Halmstad şi Londra. De ce criminalul folosea acum două terenuri de joc? Părea să cunoască bine Halmstad, precum şi Whitechapel şi Mayfair din Londra. Oare locuise în Torslanda, unde locuia Maria Paulsson? La Halmstad, unde fusese găsit cadavrul tinerei? Sau la Londra, unde fuseseră găsite cadavrele victimelor din Tower Hamlets?

Emily se gândi la plicul de ceai uscat din cana ei goală. Reporni fierbătorul.

Teoria schiţată de Aliénor o lăsase atât de perplexă, încât i se părea exagerată. Legătura dintre crimele din Londra, crimele din Halmstad şi răpirea Juliannei Bell ar putea proveni dintr-o obsesie morbidă faţă de Elizabeth Stride, victima suedeză a lui Jack Spintecătorul?

Turnă apa clocotită în ceaşcă şi-i adăugă o linguriţă de miere de cimbrişor.

Chiar, de ce nu?

Halmstad,
joi 23 iulie 2015, ora 07:45

Semaforul se făcu roşu. Karla Hansen selectă punctul mort, apucă unul dintre croissantele pe care le aducea la secţia de poliţie şi muşcă din el cu poftă.

— Scumpo, vrei şi tu unul? îi propuse Piei, fiica sa mai mare, aşezată lângă ea.

— Nu. În niciun caz. N-am chef să am o burtă ca a ta, îi răspunse puştoaica, fără să-şi ridice ochii din telefon.

Karla aproape că scuipă croissantul delicios cu unt pe care-l mesteca. Aruncă o privire rapidă la talia sa, strânsă de centura de siguranţă.

— Da' ce are burta mea?

— Mamă, n-ai burta mare, doar fleşcăită. Pare aluat de pizza.

Două claxoane o anunţară pe Karla că era momentul să pornească.

— Permite-mi să-ţi spun că acest „aluat de pizza", aşa cum îl numeşti tu, ţi-a servit drept dormitor şi cameră de zi! Şi te-ai simţit atât de bine în bistroul meu italian, încât au trebuit să te scoată de acolo cu forţa!

— Câh!!! Eşti scârboasă, mamă! se strâmbă Pia.

— Nu poate fi adevărat, visez! Tu mă faci praf şi tot eu sunt scârboasă?

— Oh, mamă! Dumnezeule!!!

— Pia, ce s-a întâmplat? Eşti ok? strigă Karla trăgând brusc pe dreapta. Eşti ok? repetă ea mângâind neliniştită chipul fiicei sale.

— Mamă, de ce te-ai oprit aşa? M-ai speriat! Da, sunt ok! Tocmai am descoperit ceva trăsnet: ea e pe StarSpotter, uite!

— Pia, eşti nebună să ţipi aşa! se răsti Karla, liniştită şi totodată nervoasă. Ce se-ntâmplă cu tine? Suntem într-o maşină, nu într-un roller coaster!

— Dar, mamă, uite! Este în StarSpotter!

— Ce este Starstopper? Şi despre cine vorbeşti?

— Nu Starstopper! StarSpotter. Este o aplicaţie, mamă. O a-pli-ca-ţi-e pe iPhone-ul meu. Scopul nu e să opreşti stelele din drumul lor, ci *to spot them,* adică să le *localizezi.*

— Mulţumesc pentru lecţia de limba engleză. Ce m-aş face fără tine…

— Termină! Ascultă ce-ţi spun: actriţa ta este pe StarSpotter.

— Ce actriţă?

— Cea care a fost răpită! Julianne Bell!

Karla înşfăcă telefonul pe care i-l întindea fiica ei.

Un minut mai târziu, îl suna pe Bergström.

Olofsson împinse deoparte un teanc de dosare şi se aşeză pe marginea biroului lui Aliénor, cu ceaşca în mână.

— Vezi, Lindbergh, aproape n-ar mai fi loc de-astea într-un dulap de mături.

— Doar că deja există mături în dulapul menţionat, răspunse Aliénor fără să-şi ridice ochii de pe documentul pe care-l sublinia cu marker.

— Ce faci acolo?

— Subliniez.

— Ştiai că Ronald Reagan descinde dintr-o familie de canibali?

— Cel de-al patruzecilea preşedinte al Statelor Unite nu descinde dintr-o familie de canibali. Doi dintre unchii săi şi-au mâncat fratele, care a murit din cauza rănilor, în timp ce erau blocaţi într-o peşteră din cauza unei furtuni de zăpadă, asta a fost tot.

— Frăţioare, Google, ce benzină ai?

Aliénor îl privi cu ochii mari de uimire.

— Ce naiba ai acolo în termos?

— Cafea, răspunse ea, calmă, continuând să sublinieze.

— Şi, în plus, îşi mai aduce şi cafeaua… Dar ştii că avem cafea în bucătărie? Face parte din avantajele primite în natură. Asta şi dreptul de giugiuleală.

Aliénor lăsă jos marker-ul Stabilo Boss portocaliu, luă un stilou roşu şi-şi notă o serie de litere pe marginea documentului.

— Dacă ar exista un drept legal de giugiuleală, detectiv Olofsson, comisarul Bergström ar trebui să-l exercite, pentru că el este ofiţerul superior aici. Aşadar aş avea relaţii sexuale cu el, nu cu tine.

O grimasă îi contorsionă chipul lui Olofsson.

— Ah, mersi! Acum toată ziua va trebui să-mi şterg din minte imaginile bătrânului gata să…

— Olofsson! Lindbergh! În sala de şedinţe!

Apelul sonor al lui Bergström îi făcu să tresară.

— Vei vedea că au găsit cadavrul Juliannei Bell, comentă detectivul în timp ce se îndrepta spre sala de şedinţe.

Falkenberg, marţi 11 decembrie 1979, ora 18:00

Hilda ieşi din pivniţă cu braţele încărcate cu borcane de gem, zahăr pudră şi conserve de fructe.

— Te rog stinge lumina şi închide uşa, *äskling,* îl rugă ea pe copilul care o însoţea.

Hilda urcă în bucătărie şi lăsă totul pe masă.

Skorpan, cu ochii săi mari şi albaştri, încercănaţi de oboseală, tot mai poftea la pere însiropate.

— Încă mai ţi-e foame?

— Mi-e poftă de o prăjitură… O să-mi faci una?

Hilda îi zâmbi şi-şi trecu degetele prin părul blond.

— Sigvard va aduce una de la brutărie: o *Prinsesstårta.*

Privirea lacomă a lui Skorpan străluci de bucurie.

— Şi atunci, tu ce vei pregăti, cu toate bunătăţile astea?

— Biscuiţi, îngeraş. Îi veţi mânca mâine.

Ea îi mângâie obrazul fin precum pieliţa de caisă. Skorpan se strâmbă. Vânătaia se îngălbenea, dar încă mai durea la fel de mult. Nu avea nimic rupt, Hilda era sigură, dar bietul copil suferea. Unii nu meritau să fie părinţi.

Îi dădu la o parte bretonul blond şi-i sărută fruntea delicată.

— Du-te şi joacă-te cu ceilalţi copii, *äskling*; Sigvard va sosi în curând.

Skorpan încuviinţă hotărâtă – frumoasa ei tunsoare castron se ciufuli – apoi ieşi alergând din bucătărie. Strigăte de bucurie o întâmpinară în sufragerie, unde ceilalţi copii începuseră o partidă de *Kubb.* Hilda le adusese un covor, pentru a evita distrugerea podelei, la fel ca data trecută.

O furtună de zăpadă se dezlănţuise încă de dimineaţă şi erau condamnaţi să stea în casă; chiar şi hambarul era rece ca gheaţa. Aşadar, Hildei nu-i mai păsa cum arăta sufrageria lor, atâta timp cât săracii copii se distrau.

Pregăti masa pentru două persoane. Cei mici luaseră deja cina şi urma momentul ei preferat cu fratele ei, când obişnuiau să discute despre ziua lor, între patru ochi, auzind râsetele şi certurile copiilor în fundal.

Cu douăzeci de ani în urmă, îşi pierduseră părinţii la scurt timp unul după celălalt: Jenny şi Finn nu trăiseră atât de mult încât să ajungă la bătrâneţe. Brutăria le revenise lor, iar Sigvard avusese grijă de ea ca de o bijuterie. Pâinea şi prăjiturile lui erau mai bune decât cele ale tatălui lor, iar afacerea avea mare succes. Hilda se îngrijea de fermă, de Sigvard, de orfanii şi de copiii abuzaţi pe care-i găzduia, aşteptând să-i adopte.

Nici Sigvard, nici ea nu erau căsătoriţi; Sigvard îşi făcea de cap în afara casei, iar Hilda nu fusese niciodată interesată de acest tip de „distracţii" şi nici de bărbaţi. Universul ei se limita la fratele său şi la copiii pe care-i avea în grijă şi se termina acolo, în pragul proprietăţii lor.

Hilda aduse *quiche* cu *Västerbottern*[7] şi-l lăsă în mijlocul mesei.

Uşa de la intrare se auzi scârţâind tocmai când lua supa de urzici de pe foc.

Fratele ei intră în bucătărie, ţinând în braţe o cutie de carton.

— *Hej!*

Hilda luă prăjitura şi-l sărută pe obraz.

— Fantastic! exclamă el bucuros, zărind *quiche*-ul cu brânză.

Sigvard se aşeză imediat la masă; Hilda îşi scoase şorţul, îl atârnă pe spătarul scaunului şi luă loc în faţa lui.

— Am văzut-o pe vecină, anunţă el între două linguri de supă.

Hilda rămase tăcută. Nu-i plăceau deloc vecinii lor.

— L-ai recuperat pe noul micuţ?

— Da…

Sigvard îşi luă o felie de plăcintă şi o servi şi pe sora lui.

— Hilda, încă unul, serios?

Ea tăie crusta plăcintei, o aşeză pe farfuria fratelui ei şi începu să-şi savureze quiche-ul.

— Nu e ca şi cum am duce lipsă de ceva, nu? răspunse ea în cele din urmă.

— Probabil linişte şi pace, nu crezi?

— Copiii nu-ţi stau niciodată în cale, ce-ţi pasă? Tu ai brutăria ta, eu am copiii mei. Tu le umpli stomacul, eu le umplu inimile.

Sigvard îi aruncă surorii sale o privire serioasă, sau poate absentă. Da, asta era, se gândi Hilda: absentă. Era cu gândul în altă parte, departe de ea, departe de masa lor.

— Vino, şopti el brusc trăgându-şi scaunul.

Hilda îşi trase şi ea scaunul deoparte, se auzi scârţâind pe podea. Ocoli masa şi se aşeză pe genunchii fratelui ei.

Închise ochii de plăcere, în timp ce mâna lui bătătorită îi mângâia chipul delicat, şi-şi adăposti obrazul în palma sa.

— Vreau să-ţi vorbesc, Hilda.

— Nu cred că vreau s-aud ce-ai să-mi spui, răspunse ea fără să-şi deschidă ochii.

— Am întâlnit pe cineva.

Ea clipi, ca o şopârlă amorţită la soare.

— Ştiu că întâlneşti multe „cineva”, zâmbi ea cu tandreţe, sărutându-i degetele.

— Va veni să trăiască aici, cu mine.

Hilda încremeni, sfredelindu-şi fratele cu o privire plină de tristeţe.

— Nu vreau altă femeie aici, Sigvard.

Sigvard îi îndepărtă o şuviţă de pe fruntea pistruiată.

— Am chef s-o am lângă mine; chiar am mare chef.

Hilda privi în jos. Scutură pantalonii de pânză ai fratelui ei, îndepărtând firimiturile de quiche.

— Nu vreau nicio altă femeie aici.

— Hilda. Vreau ca femeia asta să trăiască lângă mine, înţelegi?

Tristeţea umbri o clipă chipul surorii lui.

— O vom muta într-o dependinţă, lângă hambar, o calmă fratele ei.

Ea clătină din cap, strâmbându-se:

— Nu vreau să pleci din casă, Sigvard. În niciun caz.

— Voi fi chiar aici…

— Am spus nu, îi răspunse ea pe un ton calm, cu o voce lipsită de orice inflexiune.

Se ridică şi reveni la locul ei.

— Ea se va muta la noi, aici, în camera ta. În casa noastră. Şi nu se va întâmpla altfel, s-a înţeles?

Sigvard privi în farfuria lui şi încuviinţă tăcut.

— Şi nu mai vreau s-aud niciun cuvânt despre asta, până la sfârşitul mesei.

Londra, Chelsea, Beaufort Street, reşedinţa lui Raymond Bell, joi 23 iulie 2015, ora 11:00

Fratele Juliannei Bell îi întâmpină pe Jack Pearce şi Emily Roy cu aceeaşi strângere de mână fermă şi hotărâtă de la prima întâlnire, în urmă cu câteva zile. Era îmbrăcat într-un costum elegant albastru închis şi o cămaşă albă, ale cărei manşete aveau butoni şi purta un ceas scump IWC Portugieser la încheietura mâinii stângi, dar descălţat. Raymond Bell părea gol, gândi Pearce, ca şi cum şi-ar fi pierdut strălucirea. Un desculţ… Fără sora lui, Julianne, Raymond Bell era redus la neant.

El îi conduse – pe profiler şi pe DCS – într-un living spaţios, cu un şemineu circular, o tuşă neaşteptat de modernă pentru acest spaţiu boem şi aglomerat, unde cuburi pufoase şi colorate, formau o canapea de colţ impozantă. Reviste, cărţi, pleduri, platouri şi pernuţe zăceau aruncate pe sofa, o adevărată invitaţie la lene.

— Tocmai am găsit maşina surorii dumneavoastră lângă Aeroportul Stansted, trecu direct la subiect Emily.

Chipul lui Raymond Bell se încordă.

— Ea era…

— Nu, îl linişti Pearce cu o voce plină de compasiune.

— O săptămână… Azi o săptămână, murmură ca pentru el.

— În noaptea dinaintea dispariţiei, sora dumneavoastră n-a fost la ea, îi aruncă Emily, pe acelaşi ton acru.

Raymond Bell clătină din cap, surprins, cu sprâncenele arcuite de uimire.

— Eu nu… Dar… Ne-aţi spus că aţi văzut-o ieşind din casă dimineaţa când… chiar înainte de…

— Exact. Dar nu şi-a petrecut noaptea la domiciliu.

— Dar… ar fi trebuit să o vedeţi ieşind, nu-i aşa? În sfârşit… vreau să spun, camerele de supraveghere, nu?

— A fost localizată de fani, *prin* aplicaţia StarSpotter, la câteva străzi de casa ei, dimineaţa devreme.

Privirea pierdută a lui Raymond Bell rătăci prin living şi se lovi de pereţi şi ferestre ca o pasăre rătăcită.

— Camerele de supraveghere au filmat-o pe sora dumneavoastră pe North Audley Street la orele 22:16 şi 04:45, explică DCS. Julianne a ieşit, apoi s-a întors prin uşa din dos a clădirii, cu siguranţă pentru a scăpa de paparazzi.

— Sora dumneavoastră s-a dus să-şi întâlnească amantul, Raymond, continuă Emily.

— Un am… Nu! Sora mea n-avea amant! se enervă el.

— Păreţi absolut convins.

Raymond străbătu livingul cu paşi mari şi nervoşi.

— Julianne trăia doar pentru cariera şi pentru familia ei! Pentru fetele ei!

— Plasaţi cariera surorii dumneavoastră înaintea familiei, observă calm Emily.

— Cariera ei era foarte importantă, după părerea noastră.

— După părerea *noastră.*

— Da, după părerea *noastră.* Eu eram impresarul Juliannei. Sora mea îmi dădea de mâncare, spuse el.

— *Avea. Trăia. Dădea.* Deja v-aţi înmormântat sora?

Raymond Bell traversă brusc livingul şi se postă în faţa lui Emily. Buzele i se încordară de furie; ridică un deget arătător ameninţător în faţa ei. Profilerul nici nu se clinti. Nici Pearce.

— A trecut o săptămână de când sora mea a dispărut. O săptămână. Chiar credeţi că Julianne mai e încă în viaţă?

Emily îl ţintui cu privirea şi aşteptă ca el să bată în retragere. În cele din urmă, corpul lui Raymond

se relaxă. Închise ochii pentru câteva secunde, apoi se aşeză pe canapea.

— Aşadar, Julianne *trăia* pentru cariera ei şi pentru fetele sale. Dar nu şi pentru soţul ei? insistă Emily.

— Bineînţeles că Julianne trăia pentru soţul ei la fel de mult ca pentru fetele sale, evident…

Vocea lui Raymond Bell era plină de oboseală.

— Dar familia se adapta exigenţelor carierei sale, asta am vrut să spun… Nu a fost dificil… au fost doar… doar legăturile de familie… un compromis… dar un dulce compromis…

Îşi frecă fruntea cu un gest agresiv, aproape brutal.

— Dar… unde s-a dus în noaptea aia?

— Într-un hotel. Park Street, 47.

— Într-un hotel? De ce? Cu cine?

— Credeam că dumneavoastră aţi fi mai în măsură să răspundeţi acestor întrebări, Raymond.

— Dar… hotelul trebuie să aibă camere de supraveghere, nu?

— Doar în exterior şi majoritatea oamenilor care intră acolo se ascund în spatele ochelarilor de soare şi a pălăriilor cu boruri largi, atunci când nu au o umbrelă pentru a se feri de paparazzi. Sora dumneavoastră nu e singura vedetă care caută un loc unde să-şi întâlnească amantul incognito.

El clătină din cap.

— Credeţi că amantul… acea persoană a răpit-o?

— Sperăm să aflăm curând.

Joi 23 iulie 2015

Să se plimbe prin Londra.

Să vadă un muzeu.

O expoziţie.

O pânză.

Sau să-şi facă de cap. În cinematograf. Să aibă orgasm într-o sală de cinema întunecată.

La asta se gândea ea chiar înainte de a ajunge aici. Îşi planifica după-amiaza liberă, acele câteva ore pe care ea plănuia să le petreacă făcând dragoste într-un spaţiu public.

Joi, 16 iulie, era ziua în care împlineau trei luni împreună.

În seara aceea, aşteptase să adoarmă fetele. Şi bona lor să sforăie. Apoi se strecurase pe furiş afară. Lăsase cheia în broască pentru a închide uşa cât mai silenţios posibil şi coborâse la parter, străbătuse holul, trecuse prin grădină, apoi ieşise pe poarta care dădea în North Audley Street, acolo unde n-ar fi pândit-o nici un paparazzo.

În seara aceea se furişase, ca o adolescentă.

Ca o adolescentă.

Cu doar câteva ore înainte de a se trezi aici, Julianne mai era încă în braţele ei, îmbrăţişând minciuna, tăvălindu-se în infidelitate. Relaţia aia era o greşeală, o ştia, o simţea, îşi repeta, dar fiecare întâlnire pe ascuns provoca uitarea.

Cu doar câteva ore înainte de a se trezi aici, corpul ei încă mai tremura de plăcere. O noapte nebună. La fel de dementă ca alegerile greşite pe care le făcuse. Pe cât de dementă, pe cât de riscantă.

Cu doar câteva ore înainte de a se trezi aici, pentru a nu-ştiu-câta oară în trei luni, ea călcase în picioare bunele ei reguli, cu toată insolenţa tinereţii.

O tinereţe pe care o pierduse deja.

Londra, Hampstead, reşedinţa lui Alexis Castells, joi 23 iulie 2015, ora 16:00

Alexis verifică ceasul şi-şi lăsă computerul în stand-by. Se uită la monitorul întunecat câteva secunde, apoi îşi luă poşeta aşezată pe un taburet, lângă birou, şi plecă de acasă.

Cumpără un *caramel macchiato* de la un nou cafegiu amplasat într-o fostă cabină telefonică, din colţul străzii ei, şi coborî pe Fitzjohn's Avenue, savurându-şi băutura.

Sărutul soarelui era mult mai dulce decât cu o zi în urmă, cu siguranţă datorită fuioarelor de nori pufoşi ca de bumbac, destrămate pe cerul de vară. Alexis nu mai văzuse vreodată acea formă de nori, de parcă cineva i-ar fi pictat special cu o pensulă: albastru cu dungi albe.

Richard Hemfield. Hemfield.

El era peste tot, oriunde s-ar fi uitat ea, la fel ca figura unei amante care ţi se insinuează în pat. Întâlnirea lor din ajun, la Broadmoor, o făcuse să dea înapoi în împăcarea cu doliul ei. Obsesia nu-i fusese alinată; dimpotrivă, chiar fusese alimentată. Frământată de ură şi furie, Alexis se lăsase stoarsă de fiecare strop de energie şi devorată de acel bărbat care deja îi distrusese viaţa.

Trebuia să înceteze. Trebuia să preia controlul, să nu se mai lase împinsă pe marginea prăpastiei de fantomele ei. Alexis urma să revadă biografia lui Hemfield, să-i parcurgă trecutul, să găsească legătura dintre cazurile din Londra, Suedia şi răpirea Juliannei. Pentru a-l reduce la tăcere. Şi dacă nu găsea nimic? Dacă nu găsea nimic, în sfârşit, va merge mai departe.

Alexis ajunse la creşa St. Johns Wood Willow cu zece minute mai devreme. Aşteptă în faţa şcolii, observând vârtejul părinţilor, bonelor şi bunicilor care intrau grăbiţi pe uşă şi ieşeau cu copiii în braţe.

— Madame Castells? întrebă o tânără ingenuă care stătea în capul scărilor. Monsieur Ackermann vă aşteaptă.

Alexis răspunse afirmativ şi o urmă în interiorul clădirii. Nu-i de mirare că o identificaseră atât de uşor, se gândi: ea era singura, cu cafeaua în mână, care se răsfăţa la soare, în loc să alerge după odrasle.

Oliver Ackermann, directorul creşei St. Johns Wood Willow, avea în jur de patruzeci de ani înfloritori, purta barbă şi mustaţă stufoase, tunse cu precizie ca un gard viu. Se ridică şi-i oferi o strângere de mână călduroasă.

— Mulţumesc că m-aţi primit, domnule Ackermann, începu Alexis.

— Vă rog, spuse el cu o voce binevoitoare.

Oliver Ackermann era primul nume pe care şi-l amintise din trecut. El fusese citat de avocatul apărării în procesul lui Hemfield.

Totuşi, nu-i fusese uşor să-l convingă. Alexis trebuie să-l fi înduioşat, evocând moartea partenerului ei de viaţă şi vorbindu-i despre ancheta personală. Pe de altă parte, ea îi promisese că declaraţia lui avea să rămână confidenţială: directorul nu mai dorea să fie asociat cazului crimelor din Tower Hamlets.

— Mi-aţi putea spune cum l-aţi întâlnit pe Richard Hemfield?

— Printr-un coleg de facultate, Tancredi Bertuzzi. Un italian, înţelegeţi. Amândoi închiriaserăm un apartament grozav împreună cu un alt student, care în cele din urmă ne-a părăsit, pentru a merge în Australia. Aşadar, aveam nevoie rapid de un nou coleg de cameră, iar Tancredi mi l-a sugerat pe Richard. Nu era student, dar de-o seamă cu noi, lucra la cafeneaua facultăţii, părea rezervat, nu era genul care dădea petreceri – ceea ce nouă ne convenea perfect – şi de câteva săptămâni îşi tot căuta o cameră. După două zile s-a mutat cu noi.

— În ce an se întâmpla asta?

— Să vedem… Apartamentul din cartierul Maida Vale, era în… 1991.

— Cât timp aţi locuit împreună?

— Doi ani.

— Prietenul dumneavoastră italian încă mai locuieşte la Londra?

— Nu, s-a mutat la Perugia după absolvirea facultăţii. De atunci locuieşte acolo.

— E însurat?

— Şi are patru copii. Toate fete. Dieta sărată pentru băieţi n-a funcţionat cu soţia sa, după cum vedeţi, glumi el, netezindu-şi barba stufoasă.

— Ce fel de om era Richard Hemfield?

— Foarte rezervat, şi totuşi nu antisocial. Nu vreau să spun că se retrăgea în camera lui, dar nici genul vorbăreţ.

— Ieşea cu fetele?

Ackermann se foi pe scaun.

— Cred că da.

— Nu sunteţi sigur?

— Nu avea o prietenă stabilă, cel puţin din câte ştiu. La petreceri l-am mai văzut vorbind cu câteva fete, dar niciodată nu le-a adus acasă. În schimb, ştiu că nu era vreo mironisiţă, ci mai degrabă opusul…

— Adică? îl încurajă Alexis.

— Pereţii camerei erau subţiri, explică Ackermann, evitându-i privirea, iar ecourile filmelor porno pe care le urmărea ajungeau deseori până la noi. Odată, când veneam târziu acasă de la prietena mea, l-am surprins chiar în bucătărie, eliberându-se, în timp ce îi spiona pe Tancredi şi pe amica lui.

Ackermann îşi drese vocea pentru a-şi alunga senzaţia de jenă.

— Nu v-a spus nimic semnificativ sau deosebit despre trecutul său?

Directorul clătină din cap.

— Nicio altercaţie cu dumneavoastră sau Tancredi?

— Nu, nimic…

— Mai avea prieteni, colegi, în afară de Tancredi şi de dumneavoastră?

Ackermann perie mustaţa conştiincios cu vârful degetelor, fruntea ridată de amintiri.

— Era un tip, da…

Falkenberg,
sâmbătă 19 mai 1979, ora 18:30

Lucrurile îşi reluaseră cursul.

Uşa de la intrare şuieră atunci când Hilda trase cratiţa de pe foc. Fratele ei intră în bucătărie cu o cutie de carton în mâini.

— *Hej!*

Hilda luă prăjitura şi-l sărută pe obraz.

— Fantastic! se entuziasmă el văzând cratiţa aburindă aşezată pe masă.

Lucrurile îşi reluaseră cursul bine şi frumos.

Hilda zâmbi.

— *Coq au vin.* Copiilor le-a plăcut nespus.

El se aşeză imediat la masă; Hilda îşi scoase şorţul, îl atârnă pe spătarul scaunului şi luă loc în faţa lui.

Sigvard îi servi pe amândoi, în timp ce Hilda ungea cu unt două felii de *knäckebröd*.[8] Puse câte o felie de brânză pe fiecare şi aşeză pâinea crocantă ca o garnitură, pe marginea farfuriei.

Sigvard savură carnea cu aromă de vin şi ierburi aromatice fără să scoată un cuvânt. Doar gemea de plăcere. Se întrerupea uneori pentru a-şi scoate o bucată de tocană prinsă între dinţi; îşi lingea degetele, apoi continua să mănânce cu poftă, holbându-se la farfuria lui cu o privire plină de-o poftă copilărească.

Brusc, îşi ridică privirea spre sora lui, care încă nu se atinsese de porţia ei.

— Nu mănânci?

Ţinându-şi coatele pe masă şi bărbia sprijinită pe degetele împreunate, Hilda nu se sătura niciodată să-l vadă savurându-şi cina.

— Ba da, desigur. E o plăcere să te văd înfulecând cu-atâta poftă.

— Într-adevăr, mâncarea e excelentă, Hilda. Te-ai întrecut pe tine însăţi! exclamă Sigvard luând

polonicul care se scălda în cratiţă. Pot să mai iau o porţie, sau vrei s-o păstrezi pentru mâine la prânz?

Ea îi adresă un zâmbet satisfăcut, făcându-i semn că nu, şi i se alătură în degustarea tocanei delicioase.

Strânseră masa vorbind despre noile reţete de patiserie franţuzească pe care Sigvard voia să le încerce, apoi, ca de obicei, el îşi îmbrăţişă sora, o sărută lung pe frunte şi urcă în camera lui.

De îndată ce scara scârţâi, Skorpan apăru în bucătărie, abandonându-şi colegii de joacă hipnotizaţi de desenele animate cu *Pippi Şoseţica,* de la televizor.

— Hilda! Ce facem în seara asta?

Picioruşele zvelte ale lui Skorpan tropăiau de bucurie.

— Ce vrei să faci, *äskling?*

— Păi…

Degeţelul ei bătea darabana pe buze, iar ochişorii i se roteau în toate părţile, mimând o reflecţie profundă.

Hilda izbucni în râs.

— *Kanelbullar!*[9]

— *Kanelbullar,* fie. Merg să aduc ingredientele.

— Vin cu tine!

— Sigur. Vino, *äskling.*

Skorpan se agăţă de talia suplă a Hildei şi-i sărută şoldul. Hilda îi mângâie părul blond, observându-i curba delicată a nasului, tivită ca un mugur de trandafir.

În depărtare, auzi zumzetul liniştitor al televizorului din camera lui Sigvard. De când iubita lui plecase, se terminase cu cinele solitare, cu zgomotul înăbuşit al orgasmelor, cu disconfortul general, cu atmosfera viciată.

Lucrurile îşi reluaseră, în cele din urmă, cursul.

Londra, Putney, Gwendolen Avenue, reşedinţa familiei Hartgrove, joi 23 iulie 2015, ora 17:00

Florence Hartgrove îi deschise uşa lui Emily, ţinând în mână un set de chei. Pe hol, atârnat de mânerul unui bagaj de mână, zăcea un sacou abandonat lângă un umeraş.

— Abia am ajuns, se scuză soţia şefului poliţiei, strângând mâna profilerului. Traficul a fost oribil, de la Heathrow… Mi-a fost atât de frică să nu întârzii! Tocmai m-am întors dintr-o călătorie de afaceri din China: îngrozitoare. Probabil arăt la fel de şifonată ca şi costumul meu, glumi ea, râzând nervos.

O conduse pe Emily în living, apoi o invită să se aşeze pe canapea, cu gesturile graţioase ale unei stewardese profesioniste.

— Leland mi-a spus că încă n-aveţi nicio veste.

Chipul i se încordă, de parcă era gata să plângă, apoi i se lumină din nou într-un zâmbet larg.

— Dumnezeule, iertaţi-mă, sunt dezolată! spuse ea repede, ridicându-se. Sunt sub orice critică! Doriţi ceva de băut, BIA Roy?

— E-n regulă, mulţumesc, răspunse Emily cu o blândeţe maternă.

Florence Hartgrove se aşeză iar pe marginea canapelei, cu spatele drept şi cu mâinile sprijinite pe coapse.

— Am vorbit cu Adrian la telefon, în timp ce veneam încoace, continuă ea. E distrus. Fetele au început să se trezească noaptea… Au coşmaruri, sărmanele… El nu ştie ce să le spună, cum…

Privi în jos, clătină din cap şi-şi şterse o lacrimă pe furiş.

— Îmi pare rău… Iertaţi-mă. Vorbesc ca o moară stricată…

Îşi flutură mâna dreaptă prin dreptul feţei, apoi un nou zâmbet reveni să-i contrazică tristeţea din ochii.

— Spuneţi-mi: cum vă pot ajuta? întrebă ea, netezindu-şi între degete vârfurile impecabilei coafuri bob-carré.

— Am descoperit că Julianne nu era la ea acasă în seara dinaintea răpirii. Era într-un hotel, la câţiva paşi de casa ei: Park Street 47. Credem că a petrecut noaptea acolo. Cu amantul ei.

Buzele Florencei formară un *„O”* mut, ca atunci când se întâlniseră prima dată. Privirea ei o ţintui o secundă pe Emily, la fel ca ultima oară, înainte de a rătăci prin living.

Emily tăcu. Pentru o clipă, lăsă tăcerea să apese pe umerii Florencei, ca o povară.

— Florence, sunteţi prietena ei cea mai apropiată. Julianne trebuie să vă fi povestit despre această relaţie.

Din nou, buzele gazdei sale desenară acelaşi *„O”* mut, ca un suspin sufocat de durere. Privirea Florencei alunecă încet spre profiler.

O privire sfâşiată de durere şi de teamă.

— Cheia răpirii ei poate sta în acest secret pe care îl păstraţi pentru a-i proteja reputaţia; pentru a-i proteja pe cei pe care-i iubeşte. Şi pe cei pe care-i iubiţi.

— Credeţi că din cauza asta…

Florence îşi împreună mâinile ca într-o rugăciune şi le duse la gură, muşcându-şi buza superioară.

— Acum, cel mai important lucru este s-o găsim pe Julianne. Vreţi să mă ajutaţi, Florence?

Madame Hartgrove închise ochii, apoi încuviinţă în repetate rânduri.

— Totul va fi bine, Florence. Veţi vedea, totul va fi bine.

Emily îşi lăsă palma pe tremurul mâinilor soţiei comandantului.

— Florence, de cât timp durează relaţia dumneavoastră cu Julianne?

Ochii Florencei se măriră de uimire.

O relaţie secretă are întotdeauna aroganţa de a pretinde că se sustrage realităţii. Era pentru prima dată când un terţ îi vorbea despre relaţia sa cu

Julianne. Prima dată când arunca o lumină crudă asupra faptelor, când exprima în cuvinte faptele sale. Secretul devenea minciună. Dragostea, sex. Fantasmele, infidelitate.

— Doar de trei luni.

Privi în jos şi continuă, în timp ce-şi frământa încurcată tivul rochiei.

— Nu este… Ei bine, vreau să spun… N-am mai fost niciodată cu o femeie, înainte de Julianne…

Florence clătină din cap, apoi schiţă un zâmbet plin de melancolie şi tandreţe.

— Ne cunoaştem de zece ani. Am petrecut mult timp împreună cu soţii noştri şi apoi încă şi mai mult timp, de când s-au născut fetele. Vacanţe, aniversări, sărbătorile de Crăciun… Niciodată, niciodată, nu ne-am fi putut gândi că…

Florence îşi muşcă buza inferioară, privindu-şi rochia, cu ochii împovăraţi de ruşine.

— A fost neaşteptat… complet neaşteptat… şi atât de brusc… În fine, sigur nu chiar brusc, dar niciuna n-a crezut că va veni, nici ea, nici eu.

Îşi strânse picioarele sub şezut şi se agăţă de braţul canapelei, de parcă podeaua ar fi început să se clatine.

— În noaptea aceea, fetele dormeau la o prietenă de la şcoală. Leland era la o conferinţă la Northampton şi Adrian la filmări. Julianne venise să-şi petreacă seara la mine acasă. Aşa cum făcusem de atâtea ori. Am comandat mâncare, vin bun, am râs… Dar, în noaptea aceea, a fost ceva…

Florence înghiţi în sec. Îşi strânse coapsele. Se arcui.

— N-o să înţeleg niciodată…

Cu dosul palmei, îşi şterse lacrimile care-i curgeau pe obraji.

— Eram… şocate… îngrozite. Dar nu ne puteam controla.

Florence râse dureros.

— Dorinţa era…

Îşi deschise larg braţele, de parcă Julianne s-ar fi întors şi ar fi alergat spre ea, pentru a se adăposti la

pieptul ei.

— Totalitară. Omniprezentă. Obsesivă.

O privi pe Emily şi oftă din greu.

— Îmi cer scuze. Este indecent… Îmi pare rău… Este prima dată când vorbesc despre asta. Când pot vorbi despre Julianne. Şi despre mine.

Scoase un alt oftat, ca o eliberare.

— Nu e doar o simplă aventură între două femei aflate în declinul de la patruzeci de ani care se plictisesc. Deşi am prefera să fie aşa…

— Plănuiaţi să vă părăsiţi jumătăţile?

— Ştiţi ce era cel mai ciudat în toată povestea asta? Îl iubesc pe Leland. Îmi place să trăiesc cu Leland. Îmi iubesc viaţa împreună cu soţul meu. Nu vreau să mă despart de el. La fel era şi în cazul Juliannei: ea nu le-ar face niciodată rău fetelor ei sau lui Adrian, niciodată. Dar încă n-am găsit cum să împăcăm cele două… dacă le putem împăca…

Emily îi acordă câteva secunde de tăcere, ca să-şi recapete suflul.

— Florence, va trebui să-i spuneţi soţului dumneavoastră că aţi fost cu Julianne, cu o zi înainte ca ea să fie răpită.

Florence Hartgrove încremeni panicată.

— Dar nu e treaba mea dacă vreţi să-i spuneţi şi de ce.

Falkenberg, duminică 20 martie 1980, ora 13:30

Copiii îşi devoraseră prânzul ca nişte adevăraţi pui de căpcăun, cu feţele mânjite cu sos de roşii, înghiţind lacomi chifteluţele, ca pe nişte boabe de struguri.

Acum erau înghesuiţi unul într-altul pe canapeaua de catifea din sufragerie.

Hilda îşi puse cafeaua pe măsuţa de cafea şi se aşeză cu picioarele încrucişate pe covor. Îşi aşeză cartea între picioare şi o deschise.

Sâmbăta şi duminica, imediat după prânz, Hilda obişnuia să le spună câte o poveste. La început, nimeni nu stătea locului; cei mici săreau ca nişte iezi neastâmpăraţi în sufragerie, în timp ce Hilda îşi continua povestea, vocea ei schimbându-se în funcţie de personaje. Încetul cu încetul, ei se lăsaseră captivaţi şi stăteau cuminţi pe canapea, pentru a o asculta mai bine. Cei mai mici o priveau cu ochii lacomi, de parcă tocmai ar fi tăiat o prăjitură din care urma să le dea câte o felie.

— Astăzi vă voi spune povestea lui Odin.

Întoarse cartea spre ei şi le arătă desenul unui bătrân ciclop, cu barbă lungă şi mustăţi albe, purtând o pălărie.

— De ce-i lipseşte un ochi?

— Şi l-a sacrificat în schimbul dobândirii înţelepciunii.

— El e cel cu ciocanul magic?

— Thor e posesorul lui *Mjöllnir,* ciocanul magic. Odin este tatăl lui Thor.

— Şi ce-i atât de magic la Odin?

— Odin e magie. El este Dumnezeul zeilor.

— El e cel răstignit gol pe cruce?

Hilda schiţă un zâmbet.

— Nu, nu el. Astăzi, vă spun o poveste despre zeii noştri de aici, din Suedia. Cei care existau cu mult înainte de râuri, mări şi munţi.

— Dar eu credeam că exista un singur zeu şi el locuia acolo sus, deasupra norilor, cu o mantie pe umeri şi cu vase de aur…

Hilda îşi muscă buza ca să nu izbucnească în râs.

— Lumea e mult prea mare pentru un singur zeu. Iar zeii nu sunt doar acolo sus pe cer: ei sunt pretutindeni.

— Odin e la fel ca celălalt zeu, cel răstignit pe cruce, care le cere oamenilor să întoarcă şi obrazul celălalt?

— Nu. Odin permite folosirea forţei atunci când e nevoie şi chiar le dă arme celor mai curajoşi războinici.

— El i-a dat lui Thor ciocanul său magic?

— Nu el, ci un pitic pe nume Brokk.

— Taci, odată! interveni Skorpan. Las-o pe Hilda să ne povestească despre Odin.

— Nu-i vorbi aşa fratelui tău!

— Dar nu te lasă să-ţi spui povestea! se apără Skorpan.

— Uite, ajung şi acolo. Aşadar, astăzi vă voi povesti despre Odin, pentru că el e zeul meu preferat. Şi ştiţi de ce?

Cele patru căpşoare blonde clătinară din cap simultan.

— Ei bine, pentru că Odin e un zeu care are grijă de oameni. De altfel, la el acasă existau nouă lumi ale cosmosului. Arătaţi-mi, câte degete înseamnă nouă.

Copiii îşi fluturară degeţelele mici, triumfătoare sau ezitante, prin faţa chipurilor lor cu o expresie concentrată.

— Nouă sunt toate degetele ambelor mâini, minus unul. Foarte bine. Prin urmare, Odin este un zeu care are grijă de cele nouă lumi ale sale şi, pentru asta, el călătoreşte.

— Pleacă în vacanţă?

— Odin e un zeu călător, dar nu-şi ia niciodată o vacanţă; e neobosit. Îşi petrece timpul zburând printre nori, înotând în oceane, suflând împreună cu vântul, pentru a înţelege cum funcţionează cele

nouă lumi ale sale. El caută pretutindeni înţelepciunea şi cunoaşterea.

— Ca şi cum ar merge tot timpul la şcoală?

— Doar că lui îi şi place, râse Hilda.

— Îi place să aibă lecţii de învăţat tot timpul?

— Da, lui Odin îi place să-şi petreacă timpul învăţând; după părerea lui, „cunoaşterea nu înseamnă nimic, dacă nu încerci să cunoşti mai mult”.

— Şi are grijă şi de noi?

— Desigur. Pentru asta, e ajutat de cei doi prieteni ai săi. Doi corbi care se numesc Hugin şi Munin. În zori, Hugin şi Munin fac înconjurul celor nouă lumi şi se întorc în dimineaţa următoare, fiecare odihnindu-se pe câte un umăr al lui Odin şi şoptindu-i la ureche ceea ce au văzut şi au auzit.

— Nu e bine să duci vorba!

— Hugin şi Munin îl ajută pe Odin să vegheze asupra zeilor şi a oamenilor pe care îi protejează, aşa cum îţi protejezi familia.

— Eu sunt Munin! anunţă triumfal Skorpan, ţopăind pe canapea.

— Iar eu sunt celălalt corb!

— Eu sunt Thor!

— Eu sunt Odin!

Skorpan ridică din umeri.

— Spui prostii! Eşti fraier. N-ai înţeles că Odin e Hilda? Hilda are grijă de noi, de mâncare, de casă, de grădină, de porci, de Sigvard şi chiar de cei răi. De aceea, eu sunt Munin.

Hilda se ridică.

— Copii, haideţi să ieşim puţin la aer!

Sugestia ei fu întâmpinată de un protest general.

— Nu! Mai întâi vrem să auzim povestea lui Odin şi a corbilor!

— Săptămâna viitoare. Haideţi, dragii mei, puneţi-vă hanoracele, ne vedem afară.

Trei dintre ei o ascultară şi ieşiră în viteză, îmbrăcându-şi hanoracele. Skorpan o urmă pe Hilda, care se îndrepta spre bucătărie, să-şi spele ceaşca de cafea.

— De-asta ai gonit-o pe iubita lui Sigvard? Pentru a ne proteja, precum Odin? întrebă Skorpan.

Hilda se întoarse. Privi o clipă ochii albaştri, mult prea serioşi pentru un copil de vârsta aceea; maturizat chiar înainte să înceapă să trăiască.

— Da, răspunde ea în cele din urmă, golindu-şi restul cafelei în chiuvetă.

— Ştiu că din cauza ta a plecat, adăugă Skorpan.

Hilda încremeni.

— Ştii?

— Da. I-ai uitat pantofii. Şosetele şi pantofii. Saboţii pe care ea-i lăsa mereu sub comoda din hol. Dar nu-ţi face griji, i-am ars. Kerstin nu era drăguţă şi, oricum, nu era o mamă bună.

— Nu, nu era o mamă bună.

— Şi nimeni n-o iubea, în afară de Sigvard. Dar avea gust bun.

Londra, Hampstead Heath, vineri 24 iulie 2015, ora 06:00

Apa rece o învioră pe Emily încă de la primul pas. Ea alergă în ritmul picăturilor de ploaie, ridicându-şi uneori genunchii la piept pentru a sări peste rădăcinile noduroase şi trunchiurile dezrădăcinate ale copacilor.

Julianne Bell şi Florence Hartgrove.

În acea dimineaţă, durerea care iradia dinspre picioare şi fese n-o lasă să-şi limpezească gândurile. Mintea ei scotea la suprafaţă ceea ce înghiţise intenţionat: naşterea relaţiei dintre Julianne Bell şi Florence Hartgrove i-ar fi provocat un stres intens criminalului în serie, determinându-l să reînceapă să comită crime. Relaţia lor ar fi reprezentat, prin urmare, *stresseur*-ul care ar fi provocat reluarea crimelor în serie… Ucigaşul din Tower Hamlets o cunoştea, deci, pe Julianne… Cine era el? Soţul ei? Fratele? Un prieten? Un fan? Şi dacă ar fi fost o cunoştinţă a Florencei Hartgrove?

Emily clătină din cap. Toate astea nu explicau de ce criminalul rămăsese inactiv timp de zece ani. Nu… Ceva o deranja. Avea impresia că citea o frază fără punctuaţie la care trebuia adăugată o virgulă; o virgulă a cărei poziţionare ar putea schimba complet sensul propoziţiei.

Clipi pentru a îndepărta picăturile de sudoare şi de ploaie care-i obturau vederea.

Pearce urma să-şi extindă cercetările, verificând antecedentele celor din anturajul Juliannei Bell: make-up artişti, hair-stylişti, prieteni, colegi de muncă, fani insistenţi; dar şi ai celor din familia Florencei Hartgrove, inclusiv a şefului poliţiei. Şansele de a găsi acolo ceva erau minore, dar de data aceasta DCS-ul nu mai putea lăsa nimic la voia întâmplării.

Emily încetini la baza unei pante pietroase. Când ajunse la capătul ei, se sprijini de un copac gârbovit

ca un bătrân şi începu să-şi facă exerciţiile de stretching.

Şi mai era încă un element esenţial pentru care nu găsea nicio explicaţie satisfăcătoare: penele înfipte în urechile victimelor. Pentru toate, inclusiv pentru Maria Paulsson, criminalul folosise pene sintetice vopsite în negru, fabricate în China şi comercializate pe scară largă, pe tot globul. Blocarea canalului auditiv ar putea avea două semnificaţii: fie criminalul voise să împiedice victima să audă, fie o pedepsise pentru că nu ascultase. În ambele cazuri, putea fi vorba despre violenţa pe care *serial killer*-ul o suferise el însuşi, în copilărie. Dar de ce alesese pene negre? Profilerul stabilise câteva piste, dar dorea să le discute cu colegii ei suedezi înainte de a se decide.

Telefonul îi vibră. Îl scoase din buzunarul de plastic al banderolei şi-l ţinu la un centimetru de urechea ei udă. Conversaţia nu dură mai mult de zece secunde.

Emily îşi descheie jacheta, îşi scoase cutiuţa neagră din buzunarul interior, o deschise, făcu ordine printre tentativele de teorii, ipotezele, întrebările şi încheie cu portretele celor şapte victime. Deasupra, le puse pe cele ale cuplului Julianne Bell şi Florence Hartgrove. Închise cutiuţa, o puse înapoi în acelaşi loc şi reluă drumul spre acasă.

Falkenberg, sâmbătă 6 decembrie 1986, ora 10:00

Cerul era limpede. Frigul îi pişcă obrajii şi îl forţă să-şi accelereze mersul pentru a scăpa de amorţeală. Ziua ar fi fost mai plăcută fără acel vânt turbat care sufla furios. Gemea îndoind şi rupând crengile goale, de parcă suferea din cauză că era silit să distrugă tot ce-i stătea în cale.

Camioneta albă a lui Sigvard se opri la câţiva metri distanţă de hambar. Ieşi din ea, netezindu-şi cu vârful degetelor fruntea încruntată. Se îndreptă spre sora lui cu paşii împiedicaţi de vijelie, cu privirea ţintuită pe pământ.

Ştia că Hilda îl auzise venind, dar nu se întorsese să-l privească.

Corpul ei subţire părea înrădăcinat printre porcii care grohăiau de plăcere în timp ce-şi devorau masa.

Ochii lui Sigvard alunecară spre două găleţi lipicioase care se odihneau pe vechiul plug, chiar lângă ea. Hilda îşi înfipse în găleată mâna acoperită cu o mănuşă galbenă de plastic, apucă o bucată de carne şi o aruncă animalelor, provocând de fiecare dată grohăituri din ce în ce mai răguşite şi mai entuziasmate.

— Poliţia a venit să mă vadă la brutărie, începu Sigvard cu o voce ezitantă. Voiau să ştie dacă eram cu Kerstin… în noaptea în care a dispărut.

Hilda se răsuci. Rafalele de vânt îi ridicau părul; coada de cal îi lovea umerii şi şuviţele îi biciuiau faţa.

— În noaptea dispariţiei ei, erai la petrecerea de la Clubul tău de golf. Iar eu eram aici, cu copiii.

Sigvard trebui să deschidă gura larg pentru a putea respira. Hilda îl privi senină, cu privirea luminată de un zâmbet sceptic.

— Ai venit acasă doar ca să-mi spui asta?

El o imploră din priviri. Zâmbetul surorii lui deveni tot mai larg.

— Ar trebui să te întorci la brutărie. Treci înapoi la muncă! Ne vedem la cină, spuse ea, zgâriind fundul găleţii cu mănuşile ei.

Sigvard se forţă să alunge imaginile care-i rătăceau prin minte şi care otrăveau dragostea pentru viaţa asta construită cu Hilda.

— Sigvard?

O chemare la ordine, o palmă verbală.

Îşi regăsi imediat drumul înapoi spre sine însuşi, îşi sărută sora pe frunte şi plecă.

— Porcul e animalul sacru al scandinavilor, mâncarea cu care e onorat Odin, spuse Hilda cu voce tare, continuând să hrănească hoarda flămândă.

Ea goli restul celei de-a doua găleţi pe jos şi se îndreptă în tăcere spre casă.

Lăsă găleţile în cămară, apoi se duse în pivniţă. Skorpan încuiase trapa care ducea acolo.

— Nu se mai opreşte din ţipat. M-a scuipat când i-am dat sticla.

— Redeschide trapa, te rog, *äskling.*

Skorpan se execută.

Brusc, strigătele înăbuşite se revărsară prin pereţi ca o şampanie frapată. Rugăminţi fierbinţi presărate cu hohote de plâns neinteligibile.

Hilda oftă plictisită.

Era timpul s-o facă să tacă pe Kerstin. Şi să pregătească masa.

Londra, Hammersmith, Broadway shopping center, vineri 24 iulie 2015, ora 07:30

Alexis îşi lăsă cafeaua şi felia de lemon cake pe o măsuţă rotundă, lângă intrarea în Starbucks.

Îşi savură micul dejun, felicitându-se pentru că nu alesese terciul de ovăz. Se gândise la asta, dar ideea se evaporase în faţa produselor de patiserie; opţiunea *„porridge”* fusese doar un vis urât. *Terciul de ovăz e bun pentru cai, nu pentru mine,* decise ea, stropindu-şi desertul cu o înghiţitură de cafea; va avea grijă de artere şi coapse în altă zi.

Întâlnirea ei cu Oliver Ackermann, cu o zi înainte, fusese o mare dezamăgire: se aşteptase ca directorul creşei să-i spună mai multe. Dar, în afară de numele unui coleg al lui Hemfield şi de o invitaţie la cină, ea nu mai obţinuse nimic.

— Alexis?

Mestecând ultima bucată de prăjitură, ea îşi ridică privirea spre un tip ras în cap, de cincizeci de ani, îmbrăcat într-un hanorac de jogging cu glugă.

El îi întinse o mână murdară de pete de vopsea.

— Harvey. Credeam că sunteţi mai în vârstă.

Neştiind ce să răspundă la o introducere atât de amabilă, Alexis se mulţumi să-i zâmbească politicos.

— E mult mai uşor să ne întâlnim aici, spuse el, aşezându-se. Am rămas în urmă cu şantierul şi am avut concediu medical. Aşadar, ce-i cu această carte pe care o scrieţi? Când va apărea?

Harvey Cowden, fostul coleg al lui Richard Hemfield, n-ar fi muşcat niciodată momeala empatiei; prin urmare, Alexis susţinuse că scria o carte despre Hemfield.

— Încă n-am stabilit data exactă.

— Ah! Atunci, ce doriţi să ştiţi despre Ricky sau Richard, cum îi ziceţi?

— Am putea începe cu întâlnirea dumneavoastră?

— *Holà,* nu ne culcam împreună! Mie îmi plac fetele frumoase ca dumneata, îi aruncă el, făcându-i obraznic cu ochiul.

E clar, se gândi Alexis, probabil că într-adevăr ea transmitea semnale greşite.

— Dar cu cine se culca el, mai exact?

— Ei bine, sunteţi destul de directă!

Nici tu nu eşti mai prejos, Harvey, îşi spuse în sinea ei.

— Dumneavoastră aţi deschis subiectul, răspunse Alexis fără să clipească, şi oricum urma să vă adresez această întrebare. Gheaţa era spartă şi am profitat!

Harvey Cowden izbucni în râs, dezvelindu-şi dantura superbă, care ar fi stârnit admiraţia oricărui dentist.

— Ricky era un bărbat al naibii de înfierbântat… Nu l-am văzut cu atât de multe fete, dar îi plăcea să privească. Ori de câte ori era vreo fată prin apropiere, părea un câine în călduri. Sunt sigur că, dacă i-ar fi putut adulmeca fundul, ar fi făcut-o!

Nici nu ştii câtă dreptate ai, Harvey, se gândi Alexis.

— Obişnuia să meargă des la acele show-uri erotice din Soho, unde priveşti câte o stripperiţă expusă într-o vitrină, care se atinge singură, oferindu-şi plăcere, ştiţi?

Nu, nu ştia, şi, de altfel, putea să trăiască bine mersi şi fără.

— Dumneavoastră i-aţi vorbit despre aceste showuri de striptease?

— Nu, dar ne-am întâlnit la show-ul din Greek Street. Şi haţ, l-am prins în laţ!

Un nou hohot de râs îi dezveli un sir interminabil de dinţi albi.

— Altfel, ce fel de om era Richard?

— Nu era fanatic al ieşirilor în oraş; era mai degrabă liniştit şi prefera să se joace singur.

— Cum l-aţi cunoscut?

— Venisem să montez rafturi în cafeneaua unde lucra. El m-a ajutat şi s-a descurcat atât de bine,

încât i-am propus babacului meu să-l angajez când aveam nevoie de un muncitor în plus. Acum e afacerea mea. În fine, soţia mea e administratorul. Aici facem o renovare pe care trebuie s-o terminăm înainte de începerea anului şcolar. Suntem în întârziere, nu vreţi să ştiţi! Revenind la Ricky, brusc tatăl meu a ajuns să-l solicite atât de des, încât el a renunţat la slujba de la cafenea. A lucrat pentru babacul meu timp de peste şase ani, înainte să-şi facă propria afacere. Dar se ocupa doar de vopseluri şi decoraţiuni – vopsit şi tencuit. Deci nu era o ameninţare directă.

— Aţi păstrat legătura?

— Nu. Nu era ca şi cum ar fi fost cel mai bun prieten al meu. Mai ieşeam câteodată la o bere, când lucram împreună, atât. Ricky era un tip de treabă. Sunt sigur că n-a comis ororile îngrozitoare de care e acuzat. E şi păcat că nu mi s-a cerut să vin la proces, pentru că mi-ar fi plăcut să depun mărturie. Nu înţeleg de ce nu m-au chemat.

Alexis ştia de ce: un coleg care merge la cluburi de striptease, cum alţii merg la sală, nu avea cum să ajute cazul lui „Ricky”.

— Mai avea şi alte cunoştinţe, în afară de dumneavoastră?

— Cei doi colegi de apartament. Doar atât, cred.

— Aţi asistat la certuri cu colegi, clienţi, cliente? Incidente?

— Nu! Ricky e nevinovat, credeţi-mă!

— Vă vorbea despre familia lui?

— Mi-a povestit odată despre târfa de mătuşă-sa.

Alexis aştepta continuarea şi încuviinţă, pentru a-l încuraja să continue.

Harvey se apropie de Alexis. Îşi lăsă pe masă mâinile murdare de vopsea şi se uită la ea.

— Pe vremea aceea, lucram pentru mai mulţi comercianţi din Covent Garden. Renovam o grămadă de magazine, bistrouri, saloane de înfrumuseţare, etc. Într-o zi, Ricky mi-a spus că munca aici îi trezea amintiri neplăcute, pentru că

mătuşa lui lucrase într-un restaurant italian, pe o stradă din apropiere.

— Vă amintiţi pe ce stradă vă aflaţi?

— Floral sau Russell Street. Pe acolo, pe undeva. Dar staţi, ştiţi ce-mi spune, bietul băiat? Că această căţea, care-l crescuse de mic, era obsedată! O adevărată dementă! Că, atunci când îşi aducea tipi acasă, sau când îşi oferea singură plăcere, guiţa ca o scroafă şi-şi lăsa uşa dormitorului larg deschisă pentru ca Ricky s-o audă şi s-o vadă! El avea cinci ani, vă puteţi imagina?! Fiul meu avea tot cinci ani, când Ricky mi-a zis povestea! Am fost dezgustat! Sărmanul!

Mai mult decât obsedată: pedofilă, se gândi Alexis.

— N-aţi întâlnit-o niciodată pe mătuşa lui?

— Păi, ar fi fost greu: dăduse ortu' popii deja de 15 ani.

Halmstad, reşedinţa familiei Hansen, vineri 24 iulie 2015, ora 07:30

O Karla ciufulită, cu obrajii mânjiţi de alb îi deschise uşa lui Olofsson.

— Oh, la naiba, Hansen, ce-ai păţit? Ţi-ai confundat pasta de dinţi cu fondul de ten sau ce?

— Dă-mi două minute, Olofsson, fetele mă înnebunesc în dimineaţa asta. Intră, soţul meu tocmai a mai făcut nişte cafea.

— Mamaaaa! Nu vrea să-mi dea bluza înapoi!!! Spune-i că o vreau înapoi!!! Tataaaaa!!!

Urletele acoperiră sfârşitul propoziţiei rostite de fiica cea mare a familiei Hansen.

— Sunt tentat, dar nu, e ok; te aştept jos.

Olofsson se întoarse să se ascundă înapoi în maşină, mulţumind Cerului că n-avea copii. Se întreba ce-i determina pe oameni să devină părinţi. Aceştia erau departe de a vinde imaginea familiei fericite: mamele îşi dublau dimensiunile, iar taţii te înghesuiau cu cărucioarele. Totuşi, acest lucru ar fi putut explica probabil… Dar, având în vedere ce se petrecea la Hansen, planul nu mergea ca pe roate.

Scârţâitul portierei îi întrerupse gândurile. Karla intră în maşină cu un suspin adânc, care suna mai degrabă a eliberare decât a uşurare.

— Mulţumesc c-ai venit să mă recuperezi, Olofsson. Tinicheaua noastră nu vrea să pornească, ghinion… Soţul meu va închiria una. De ce n-ai venit să-l saluţi, apropo?

— Când se va da încetarea focului.

Karla îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, vorbesc serios, Hansen, oare ce-i face pe oameni s-o ia de la capăt? începu Olofsson demarând.

— S-o ia de la capăt cu ce?

— Cu făcutul copiilor.

— Pentru alocaţii.

— Nu prea cred!

— Păi bine, tu şi Nyman sunteţi o echipă grozavă: eşti la fel de alergic la puştime ca şi el!

— Ai noutăţi? Cum se descurcă în fruntea secţiei?

— E groaznic. Săracu', va face o depresie.

Karla îşi scoase telefonul din buzunarul jachetei.

— Cât avem până-n Torslanda? Spre două ore, nu? întrebă ea, verificându-şi mobilul.

— O oră şi patruzeci şi patru, după GPS-ul meu, asta înseamnă că pot fi acolo într-o oră şi-un sfert, max.

— Atunci, voi suna acasă să văd dacă toată lumea e încă-n viaţă…

Olofsson îi aruncă o privire şocată colegei sale.

— La dracu', pot să cred! Va trebui să asist la o predică părintească în direct, nu?

— Când vei fi tată, vei înţelege.

— Ei bine, mai e mult până departe!

Olofsson parcă pe o alee cu pietriş, întinsă între două dreptunghiuri de gazon acoperite cu morminte, în spatele unei biserici cu acoperiş de ţiglă roşie şi pereţi tencuiţi cu ipsos, care părea mai curând ca o casă obişnuită, decât o casă a Domnului.

Bergström şi *Nicholas-Nordin-medic-legist,* discutau în faţa unui cort alb alăturat faţadei laterale a clădirii. Îi întâmpinară pe Hansen şi Olofsson dând din cap.

— Măcar, nu va trebui să meargă departe pentru ultima împărtăşanie, şopti Olofsson în timp ce-şi puneau mănuşile, combinezoanele şi botoşii.

Hansen nu-i răspunse. Colegul ei se pregătea în felul său pentru scena crimei pe care urma să o vadă.

Detectiva intră mai întâi în cort, foşnetul salopetei lui Olofsson însoţind-o la fiecare pas.

Tânăra victimă fusese sprijinită de peretele alb al bisericii. Braţele ei, aşezate de ambele părţi ale corpului, se odihneau pe pământ, cu palmele îndreptate spre cer. Pete mari, însângerate, îi înlocuiau sânii. Pulpele şi şoldurile îi fuseseră tăiate până la os.

— Şi fesele, declară Karla, ghemuită la câţiva centimetri de cadavru.

Păr lung până-n talie, îşi repeta Olofsson. *Păr lung până-n talie.*

Detectivul se uită ţintă la cascada blondă care-i acoperea umerii victimei, ca un şal. Restul… restul îl făcea să se întrebe la ce bun să mai aibă copii, dacă ei trebuiau să sfârşească aşa. Restul voia să-l uite.

— Freja Lund. Douăzeci şi doi de ani, informă comisarul cu o voce sumbră.

Olofsson întoarse capul. Bergström şi Nordin stăteau în spatele lui, lângă Hansen. Nu-i auzise venind. Legistul cerceta cadavrul, capul puţin înclinat într-o parte.

— Rănile corespund celor ale Mariei Paulsson, spuse el. La fel şi laţul utilizat pentru strangulare. Penele negre sunt înfipte în canalele auditive. Nicio concluzie pentru dumneavoastră, domnilor… doamnelor – vă rog să mă scuzaţi, detectiv Hansen – dar cu siguranţă e vorba despre acelaşi ucigaş.

Olofsson ieşi, urmat de Hansen, lăsându-i în urma lor pe Nordin şi Bergström.

— Aşa a spus Google, comentă detectivul, scoţându-şi mănuşile.

— Google? Dar despre ce vorbeşti, Olofsson? întrebă Hansen.

— Aliénor Lindbergh. Poate m-ai înţelege mai bine dacă i-aş zice *Encyclopedia Britannica?*

— Oh, oh, ce băiat rău! îl certă colega sa, ameninţându-l cu degetul. Şi ce-a spus Aliénor a noastră?

— Ea a spus că totul e legat de Jack Spintecătorul. Şi unde şi-a abandonat criminalul noul cadavru? În Torslanda. Iar Torslanda e oraşul lui Elizabeth Stride, cea de-a treia victimă a lui *Ripper.*

Londra, Hampstead, reşedinţa lui Alexis Castells, vineri 24 iulie 2015, ora 12:00

Deschizându-şi uşa apartamentului, Alexis întocmi mental următoarele etape ale anchetei sale.

1. Consultarea procesului verbal şi a interogatoriului lui Hemfield, pentru a vedea dacă mătuşa este menţionată.

Îşi lăsă geanta pe comoda de la intrare.

2. Identificarea restaurantului italian de lângă Floral Street.

3. …

Alexis ţipă înspăimântată. Stellan stătea în pragul bucătăriei. Făcu un pas înainte şi o sărută prelung.

— Ai uitat că vin astăzi, îi şopti, desprinzându-se din îmbrăţişare.

— Eu…

— Sau, mai degrabă, propuse el, ai pierdut noţiunea timpului.

— Îmi pare rău, iubirea mea, iartă-mă…

Alexis îl acoperi cu sărutări şi-şi dădu seama că nu mai vorbise cu mama ei sau cu Stellan de când plecase din Falkenberg, cu două zile în urmă. Mă rog, se corectă ea, cu Stellan şi cu mama ei. Schimbaseră doar câteva sms-uri, mai ales după vizita ei la Broadmoor. Alexis îi anunţase că vizita se desfăşurase fără probleme, dar nu dorea să vorbească despre asta. Toţi trei îi respectaseră tăcerea. Dumnezeule, tatăl ei trebuie să-i fi ascuns lui Mado telefonul mobil, pentru a o împiedica s-o sâcâie pe Alexis cu întrebări. Mado Castells trebuie să se fi simţit ca pe marginea prăpastiei. Dacă nu cumva se prăbuşise deja.

— Cum a fost? întrebă ea, punând pe măsuţa de cafea cele două teancuri de dosare care ocupau canapea.

— Foarte bine.

Alexis îi aruncă o privire sceptică.

— *Sincer,* cum a fost?

— Sincer, foarte bine. Am vorbit mult cu tatăl tău, am gătit cu mama ta – m-a învăţat cum să fac clătite franţuzeşti.

— Mă rog… mai degrabă, mama trebuie că a gătit!

— Şi asta…

— Cum te-ai înţeles cu tata, ca mama să nu mă sune imediat după ce m-am întâlnit cu Hemfield?

— Am închis-o în pivniţă.

Alexis îşi dădu ochii peste cap, abţinându-şi un zâmbet.

— Până la urmă, mai bine că n-ai fost acolo.

— A, da?

— Părinţii tăi se temeau mai puţin să meargă pe coji de ouă, decât să te dezamăgească; iar mie-mi era cu atât mai frică.

— Să nu mă dezamăgeşti?

— Sunt totuşi primul tip pe care l-ai prezentat părinţilor tăi, de când cu… Samuel.

Alexis încremeni. Să-l audă pe Stellan pronunţând numele lui Samuel era insuportabil.

— Şi tu, ai început să scrii?

— M-am întâlnit cu un fost coleg al lui Hemfield, răspunse Alexis cu o voce tristă.

— Coleg?

— L-am găsit pe Harvey Cowden *via* unul dintre colegii de cameră ai lui Hemfield, care era, de fapt, martorul apărării.

Stellan încuviinţă din cap.

— Ce-ai descoperit?

Alexis avu sentimentul neplăcut de a păşi pe teren minat.

— Conform informaţiilor citite cu atenţie de poliţişti şi procurori, părinţii lui Hemfield au murit într-un accident auto. La moartea lor, Richard a fost încredinţat mătuşii dinspre tată.

— De unde ai aceste documente?

— De la Jon Pierland, profilerul care era cu Samuel când a murit. El mi le-a dat atunci…

Alexis înghiţi în sec.

— Dar, potrivit lui Harvey Cowden, continuă ea cu vocea răguşită de emoţie, această mătuşă a murit la un an după decesul părinţilor săi. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat şi cine a avut grijă de Hemfield când i-a murit mătuşa.

— La ce bun?

Terenul nu e minat, gândi Alexis, *e de-a dreptul ostil.*

— Acum începi şi tu? strigă ea, ridicându-se de pe canapea.

— Alexis, am impresia că fugi de mine. De fapt, nu-i doar o impresie: ai plecat din Falkenberg exact în momentul în care treceam la nivelul următor. Ca să te scufunzi în trecut, alături de bărbatul vieţii tale.

O furie rece o cuprinse pe Alexis. Clătină din cap şi se îndreptă spre bucătărie.

— Uite, şi acum faci la fel, îi aruncă el cu o voce fermă, dar calmă, fără să ridice tonul.

Alexis se opri brusc, apoi se întoarse încet spre Stellan.

— Am nevoie să găsesc răspunsuri, izbucni ea, înfrângându-şi dorinţa de a-l lăsa baltă.

— Vrei, te rog, să încetezi să joci rolul de puştoaică rebelă şi să iei loc?

Ruşinea o copleşi pe Alexis. Stellan avea dreptate. Trebuia să lase garda jos. Nu era un război, ci doar o conversaţie cu bărbatul iubit. Dar, Dumnezeule, ce greu era să întinzi o mână!

Stellan îi cuprinse palma şi o strânse uşor într-ale lui.

— Am nevoie… să rezolv asta, şopti ea, uitându-se la dosarele adunate pe măsuţa de cafea.

— Să rezolvi ce anume, Alexis? Ancheta cazului Tower Hamlets nu are nicio legătură cu moartea lui Samuel. Hemfield este vinovat de moartea lui Samuel; rezultatul anchetei nu va schimba asta.

Stellan îi sărută palma şi se ridică.

Brusc, Alexis îşi simţi inima plină de durere.

El se întoarse două minute mai târziu cu o sticlă de vin şi două pahare cu picior. Le puse pe masă, între teancurile de documente.

— Ca o franţuzoaică adevărată ce eşti, ştiu că ţi se face rău când vezi sticlele de vin sigilate cu capace înşurubate, dar vânzătorul m-a asigurat că acest Riesling e un deliciu. Aşadar, ce anume căutăm? o întrebă în timp ce o servea cu vin alb şi-şi turna şi lui un pahar.

Surprinsă, Alexis îl privi cu atenţie o clipă, înainte de a-i răspunde.

— În primul rând, aş dori să trec în revistă procesul verbal şi interogatoriul lui Hemfield, pentru a vedea dacă există informaţii despre această Angela Hemfield, mătuşa lui. Dacă nu există informaţii, atunci va trebui să găsim restaurantul italian unde lucra atunci când a murit, în 1979. Era în Covent Garden, pe la Floral Street.

— În 1979? Evident, îţi dai seama că trebuie să fi fost închis între timp?

— Mai există, de asemenea, o altă pistă de explorat. Dar de aia mă voi ocupa eu, îl anunţă ea, luând o înghiţitură de vin.

Halmstad, reşedinţa familiei Hansen, vineri 24 iulie 2015, ora 19:30

Aşezată pe terasa familiei Hansen, cu un Carlsberg în mână, Emily contempla biblioteca futuristă din Halmstad, acel arc de metal şi sticlă, care plutea pe deasupra râului Nissan. Ploaia tocmai încetase şi soarele străpungea norii, aruncându-şi razele ca un arcaş. În câteva minute, cerul se însenină, de parcă tocmai ar fi fost acoperit cu două straturi de albastru azuriu, reflectând strălucirea verii.

Profilerul înghiţi o gură de bere înspumată.

Avionul ei aterizase la Göteborg la jumătatea după-amiezii, cu două ore întârziere. Bergström abia avusese timp s-o ducă la locul crimei, unde fusese găsită Freja Lund, înainte ca o furtună să-i alunge din Torslanda. Apoi conduseseră până acasă la Karla, în Halmstad, unde echipa de poliţie îi aştepta pentru o şedinţă de lucru, asezonată cu un grătar.

— Tu eşti, Emily?

Îmbrăcată într-o pijama cu Spiderman, Ada, mezina familiei Hansen, dăduse buzna pe balcon.

— Da, eu sunt.

Ada se aşeză lângă Emily, luă pătura de pe spătarul scaunului şi şi-o întinse pe genunchi.

— L-am auzit pe detectivul Olofsson spunându-i domnului cu barbă că ai un creier la fel de mare ca sânii mamei. Şi sânii mamei sunt mari. Mult mai mari decât ai altor mame. Totuşi, n-aş zice că ai creierul atât de mare. Capul tău e chiar mai mic decât al ei.

— Vorbeşti engleză? o întrebă Emily zâmbind.

— Iau lecţii de engleză dintotdeauna. Greta Gris e, de fapt, Peppa Pig, ştiai?

Karla sosi pe terasă aducând o tavă plină cu *knäckebröd,* unt, brânză şi bere.

— Dar tu ce faci aici? Nu te-ai culcat încă? o întrebă ea pe mezină.

— Sunt în mijlocul unei discuţii cu Emily, mamă.

Karla lăsă platoul pe masă, abia reţinându-şi zâmbetul.

— A, da? Şi despre ce anume discutaţi?

Ada îi aruncă o privire întrebătoare lui Emily, înainte de a răspunde.

— De Peppa Pig. Şi urma să-i spun că există cuvinte suedeze care nu pot fi traduse în engleză, ca de exemplu *mångata, fika* sau *tretår.* Aşadar, Emily, continuă ea în engleză, imaginează-ţi că există cuvinte suedeze intraductibile. Profesoara ne-a învăţat asta.

Ada îşi băgă mâna în bolul cu chipsuri de lângă Emily.

— Ada, nu te îndopa cu porcării; ia mai degrabă *knäckebröd.* Ţi-e foame?

— Nu! Prin urmare, *mångata* înseamnă reflectarea razelor lunii, care desenează un drum pe apă, explică ea cu gura plină. *Fika* e pauza de cafea, servită adesea cu prăjituri, cu familia sau prietenii. Şi *tretår,* înseamnă să iei a treia cafea, în aceeaşi zi. Au mai fost şi altele, dar nu mi le mai amintesc. Ştiai asta, Emily?

Emily clătină din cap.

Karla începu să aprindă grătarul, în timp ce un zâmbet mândru îi stăruia pe chip.

— Mamă, tot mai faci grătar? întrebă brusc Ada, cu ochii mari şi firimituri de chipsuri lipite pe buze. Da' e super frig! *Suedezii sunt nebuni!*

— Doar nu degeaba suntem vikingi. Hai, treci în pat, do'n'şoară! Grăbeşte-te.

— Mama…

— Da?

— Unde-i tata?

— În biroul lui, cu Lennart Bergström, comisarul.

— Cine-i comisarul Bergström?

— Şeful meu; domnul cu barbă.

— Ce fac acolo?

— Tata îi arată cărţile lui.

— Şi eu vreau să le văd, vreau să văd cărţile tatei.

— Ada…

Tonul Karlei era fără drept de apel.

Ada, îmbufnată, coborî fără chef de pe scaunul ei. Strânse pătura şi o puse la loc pe spătarul scaunului, apoi se reîntoarse în casă târându-şi picioarele.

Cele două femei schimbară un zâmbet complice, dar Karla văzu atât de multă tristeţe în ochii lui Emily încât nu-i adresă întrebarea obişnuită, general valabilă: „Şi tu ai copii?"

— Voiai să mă întrebi ceva, adineauri, şi am fost întrerupte, începu Karla pentru a alunga durerea profilerului.

Emily încuviinţă.

— Ce poveşti le citiţi copiilor, aici, în Suedia?

— Hmm… Pentru prichindei, aş spune că *Aventurile lui Alfons Åberg* sunt cele mai populare. Când mai cresc puţin, le spunem de obicei poveştile lui Astrid Lindgren. *Pippi Långstrump. „Pippi Şoseţica",* cum e cunoscută la voi, cred.

— Nu le povestiţi legendele din mitologia nordică?

— Le învaţă la scoală, dar nu e obiceiul să le citim seara, înainte de culcare, nu.

— Deci nu le spuneţi povestea zeului Odin şi nici despre Asgard?

— Nu… Deşi, de când Chris Hemsworth a jucat rolul lui Thor, am observat un oarecare interes al fetei mele mai mari pentru mitologie! Dar de ce mă întrebi asta?

— Soţul tău mi-a spus că în curând îţi vei susţine teza în psihologie criminalistică?

Mai mult decât schimbarea bruscă a subiectului, pe Karla o surprinse întrebarea.

— Da…

Ezită o clipă, înainte de a continua.

— Visez să ajung să lucrez la Scotland Yard…

— Atunci, cazul Juliannei Bell ar sparge ratingurile!

Sosi Olofsson, însoţit de Aliénor, cu o bere în mână. Detectivul se aşeză lângă Emily.

— Totuşi, l-ai face de râs pe şeful poliţiei! Nu va putea trece peste asta; va fi obligat să demisioneze,

vei vedea. În acelaşi timp, totuşi, dacă Julianne s-a dus cu altul – şi când spun *s-a dus cu altul,* exact asta vreau să spun – e pentru că el nu ştia ce-ar fi trebuit să facă…

Telefonul lui Emily vibră în buzunarul jachetei.

— Aliénor, ar trebui să eviţi să te plimbi cu tipul ăsta, glumi Karla.

Profilerul răspunse.

— Dar îl evit. E doar o pură coincidenţă faptul că am ieşit pe terasă în acelaşi timp: veneam de la toaletă.

— Sosim într-o jumătate de oră, îi răspunse Emily interlocutorului ei, înainte de a închide telefonul.

Privirea Karlei se desprinse de colegii ei pentru a se fixa asupra profilerului.

— Mersi Lindbergh, foarte amuzant! glumi Olofsson înainte de a mai lua o gură de bere.

Emily se ridică.

— Trebuie să mergem la sediu pentru o videoconferinţă cu Yard-ul, îi informă profilerul: au arestat pe unul.

Vineri 24 iulie 2015

Îmi voi săruta fetele.

Pe obraji. Pe ochi. Pe frunte. Pe codiţe. Pe mâini. Le voi strânge în braţe.

Fiecare de câte-o parte.

Acolo, la pieptul meu.

Îşi vor adăposti căpşoarele la gâtul meu.

Cu şuviţele lor de păr care-mi gâdilă nasul.

Le voi simţi. Le voi mirosi. Le voi inspira cu nesaţ aroma dulce.

Le voi mai strânge în braţe încă o dată, n-o să le mai dau drumul.

Le voi asculta muzica: a râsetelor lor, a vocilor lor.

Îl voi săruta pe Adrian, îi voi spune că-l iubesc, dincolo de orice.

Îi voi spune că-l iubesc.

Şi pe tine te iubesc, dragul meu Raymond.

Vă voi strânge în braţe pe toţi patru: un ciorchine plin de dragoste.

Vom vrea să râdem, dar vom plânge.

Vom plânge râzând.

Nu vor fi lacrimi de fericire. Vor fi mai mult de atât. Vor fi hohote de râs ale iubirii, ale alinării suferinţelor.

Şi pe tine, scumpa mea Florence.

În sfârşit, te voi putea vedea în fiecare zi, iubita mea Florence.

În fiecare zi.

În plină zi.

Falkenberg, secţia de poliţie, vineri 24 iulie 2015, ora 22:00

Olofsson derulă ecranul şi aprinse proiectorul, în timp ce Bergström, Emily şi Karla se aşezară în jurul mesei de şedinţe. Reluându-şi locul în faţa computerului, o zări pe Aliénor ghemuită într-un colţ al camerei, cu faţa spre ecran. Stătea cu picioarele încrucişate pe podea şi cu caietul pe genunchi.

După câteva minute, Pearce fu văzut intrând în sala de interogatoriu. Olofsson apăsă câteva taste, iar ecranul se împărţi în două: în stânga, un cadru general al sălii, arătându-l pe DCS din faţă şi pe martor din spate; în dreapta, în prim-plan, chipul lui Raymond Bell, fratele Juliannei.

— Domnule Bell, de ce ne-aţi ascuns faptul că aţi fost adoptat de familia Bell?

Raymond Bell clătină încet din cap, cu ochii aţintiţi asupra mesei metalice.

— Pentru că nu m-am gândit la asta.

Pearce rămase tăcut o clipă, uitându-se la suspectul său.

— Domnule Bell, mi se pare ciudat că nu v-aţi gândit la asta. Mai degrabă, cred că n-aţi vrut să descoperim această adopţie.

— Pentru Dumnezeu, ceea ce spuneţi n-are niciun sens! De ce-aş fi vrut să ascund asta?

— Pentru că această adopţie a avut loc în Suedia şi dumneavoastră sunteţi suedez din naştere.

— Şi ce dacă? Ce legătură are asta cu răpirea surorii mele?

Pearce îşi aşează coatele pe masă şi-şi împreună degetele. Policele stâng îi masa palma dreaptă.

— E ceva ce nu-mi spuneţi? se alarmă fratele Juliannei. Aţi găsit-o? Aţi găsit-o în Suedia?

— Îmi puteţi povesti despre părinţii dumneavoastră, Raymond?

Raymond Bell bătu în retragere şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Părinţii mei erau oameni generoşi, iubitori, amuzanţi. Au murit în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, la scurt timp după fiul lor cel mare…

Pearce se încruntă.

— …ambii au murit de cancer, la opt luni distanţă. Au murit de durere, sunt sigur. Fratele meu a fost ucis într-un accident de schi, când avea doar douăzeci şi doi de ani. El era genul de copil care mergea pe calea cea bună, fără a fi împins de la spate. Era genial, frumos ca un zeu, studia la Oxford… Părinţii mei îl numeau soarele lor. Şi e-adevărat, William era ca soarele.

— Mă refeream la părinţii dumneavoastră biologici, domnule Bell.

— Părinţii mei biologici? Dar părinţii sunt cei care leagănă, îngrijesc, hrănesc, educă, cresc, protejează, încurajează, consolează, instruiesc, cultivă…

— Şi cei care iubesc.

— Şi cei care iubesc, da. Expresia „părinţi biologici" e o prostie, *Detective Chief Superintendent,* această expresie ar trebui interzisă! Putem fi tată şi mamă sau părinţi adoptivi. Nu-mi etichetaţi părinţii adoptivi drept părinţi. Pentru mine, ei nu erau părinţi adevăraţi. Părinţii adevăraţi m-au uitat, ignorat, abandonat. Mai întâi tatăl meu, care şi-a părăsit familia când aveam doi ani, apoi mama, care, un an şi jumătate mai târziu, a decis să i se alăture, fără mine, desigur. Aşa că am aterizat la orfelinatul local. Iată minunata poveste de familie pe care mi-au lăsat-o moştenire părinţii mei şi care mi-a fost spusă de directorul orfelinatului, fără să mă scutească de nici cel mai mic detaliu, pentru a-mi explica că, dacă voi continua să-mi pătez cearşafurile noaptea, nimeni altcineva nu m-ar mai dori. Şi exact asta s-a întâmplat, mai mult sau mai puţin: nimeni n-a vrut să mă adopte, înainte de familia Bell.

— Aţi fost adoptat relativ târziu de familia Bell. Aveaţi unsprezece ani.

— Probabil.

— Nu vă amintiţi?

— Nu.

— Raymond, v-aţi şters din memorie mai mult de şapte ani de viaţă? De la trei ani şi jumătate până la unsprezece?

— Nu-mi răstălmăciţi cuvintele! E jignitor, în cele din urmă! Am spus că nu-mi amintesc vârsta la care m-a adoptat familia Bell! Şi aşa şi e: n-am nicio amintire despre asta. Îmi amintesc doar că, la început, mi-am petrecut tot timpul cu William, înainte de a-mi petrece tot timpul cu familia Bell. E posibil ca adopţia să fi fost finalizată târziu, dar eu locuiam cu ei de parcă aş fi făcut întotdeauna parte din familie, cu mult timp înainte de a împlini unsprezece ani.

— Raymond, îmi puteţi spune câte ceva despre familia de la orfelinat?

— Am doar nişte amintiri vagi… nici nu mai ştiu dacă sunt despre orfelinat sau despre familii adoptive…

— Au fost mai multe?

— Probabil… Va spun că nu ştiu… îmi amintesc doar câteva chipuri, câteva nume… Hilda, una dintre doamnele care au avut grijă de mine şi Sigfried, soţul ei… sau poate Sigvard. Dar ce legătură există între adopţia mea şi răpirea Juliannei?

— Îl cunoaşteţi pe Richard Hemfield?

— Criminalul?

— Da, criminalul.

— Are vreo legătură cu… Julianne?

DCS-ul lăsă între ei o tăcere apăsătoare. O tăcere care insinua violenţa doliului şi a pierderii. O tăcere de mormânt.

Raymond Bell închise ochii o clipă, apoi respiră adânc înainte de a-i redeschide.

— Raymond, unde e sora dumneavoastră?

— Unde este…

Brusc, gura i se contorsionă într-un rânjet plin de ură. Lovi masa cu pumnii încătuşaţi. Părul lui moale tresări în ritmul lanţului cătuşelor.

— Vă pierdeţi timpul, Pearce! strigă el, şi consumaţi şi timpul Juliannei! Sora mea înseamnă totul, absolut totul pentru mine! Nu înţelegeţi?! Ştiţi de câte ori cumnatul meu m-a acuzat că sunt îndrăgostit de sora mea? Că întreţineam o relaţie incestuoasă? Când tot ce am făcut a fost să-i dau Juliannei instrumentele necesare pentru a-şi construi cariera! Şi s-o învăţ cum să le folosească. Atât. S-o ajut şi s-o susţin, aşa cum ar trebui să facă un frate. Asta e tot…

Îşi şterse saliva cu dosul mâinii.

Reluă cu o voce obosită, răguşită de furie.

— Sunteţi pe o pistă greşită, Pearce, sunteţi pe o pistă greşită…

Falkenberg,
sâmbătă 25 iunie 1988, ora 01:30

Skorpan aruncă o privire spre catargul imens în formă de cruce. Din frânghii i se construise un triunghi la vârf, flancat de două cercuri, totul împodobit cu verdeaţă şi flori; el trona în mijlocul câmpului, cu ocazia *Midsommar,* sărbătoarea Sf. Ioan. Această construcţie gigantică şi hidoasă semăna cu un penis care străpungea un vagin; trebuia să fii fraier să nu observi simbolismul erotic.

Prima zi de sărbătoare se apropia de sfârşit; după ce gustaseră tradiţionalul fel de mâncare compus din hering-cartofi-cremă-de-arpagic-căpşuni şi dansaseră ţopăind în jurul „copacului de mai", folosind un limbaj deocheat, familiile se duseseră, în sfârşit, la culcare. Mai rămăseseră doar cei care aţipeau imediat, din cauza cantităţii industriale de bere şi şnaps dată pe gât şi cei care se giugiuleau sau mai mult, dacă le plăcea.

Acum fiecare ataca al doilea fel. Orice ar fi avut în meniu, oricine era invitat la masă: sânii revărsându-se din decolteuri, fuste care abia mai ascundeau virtutea, priviri libidinoase, totul înecat în alcool. Delicios.

Fata pe care şi-o râvnea Hilda era din Kiruna, un oraş din nordul Suediei, construit pe o bucată de gheţar plutitor – „între două colonii de pinguini", glumea ea. Genul de fetişcană care, în noaptea de *Midsommar,* dormea cu şapte flori diferite sub pernă, visând la viitorul ei soţ. Arhetipul ingenuei care încă nu înţelegea cum stătea treaba cu păsărica, dar care, între timp, moştenise trei plozi de la trei bărbaţi diferiţi.

Era totuşi o nebunie să vadă câte mame degenerate şi câte curve depravate poluau străzile. Problema părea universală, atemporală şi deja actuală de milenii. Ajutat de Hugin şi Munin, corbii săi credincioşi, Odin străbătea cele nouă lumi pentru a purifica aerul de atomii săi poluaţi. Pentru a

împiedica acea atmosferă viciată să-ţi intre în casă şi să te sufoce în timp ce dormi.

Deoarece mama este prima ţară în care trăim, familia este prima lume în care evoluăm. Şi e datoria tuturor să aibă grijă de familie. Pentru a o proteja de mame degenerate şi curve depravate, pentru a le împiedica să se mai reproducă.

Prin urmare, era necesar să le ştergi complet de pe faţa pământului şi să nu-i permiţi ţărânei să se sature cu rămăşiţele lor. Trebuia să te hrăneşti cu ele, aducându-le înapoi la esenţa lor originală: carnea pe care o mesteci, o înghiţi şi o digeri.

Skorpan se linse lacom pe buze. Hilda le pregătise o cină delicioasă de Sfântul Ioan. Pateul servit ca aperitiv era, de departe, cel mai bun dintre câte pregătise vreodată.

Fata din Kiruna îi zâmbi lui Skorpan.

Nătărăul de Sigvard o întâlnea pe ascuns. Gustul său în materie de gagici era absolut deplorabil şi, mai mult de atât, periculos. De când o întâlnea, atmosfera de acasă devenise sufocantă.

Fata îşi înfăşură o şuviţă pe degetul arătător, înclinând capul într-o parte. Penele lungi, capcane pentru vise, pe care le purta la urechi îi mângâiau umerii goi.

— Spune-mi, mă poţi duce la Morup? N-am curaj să merg singură… întrebă ea cu o voce îmbibată de alcool, ochindu-i insistent Vespa.

— Dacă vrei…

Fata se urcă pe scuter şi se lipi de Skorpan puţin prea strâns.

Pentru prima dată, totul se desfăşură minunat.

Zece minute mai târziu, Skorpan îşi parca Vespa în spatele hambarului.

— Hei, dar nu suntem la Morup…

Skorpan îi trase un pumn în maxilar; violenţa loviturii o răsturnă pe spate.

— Nu, nu suntem la Morup.

Skorpan o încălecă, îşi scoase cureaua şi i-o trecu pe după gât.

Fata clipi şi, simţind strânsoarea din jurul gâtului, făcu ochii mari de uimire. Skorpan îşi acordă două secunde înainte de a strânge cureaua, pentru a observa frica ce răvăşea privirea prăzii: globii oculari păreau să-i iasă din orbite.

Fata se zvârcoli ca un peşte pe uscat, scoţând limba roz în căutarea oxigenului pe care n-avea să-l mai respire vreodată. Apoi, brusc, corpul ei se relaxă.

Skorpan desprinse cureaua şi-şi prinse blugii cu ea, urmărindu-i grimasa. Un cercel din pene lungi, capcană de vise, aterizase în gura căscată a prăzii sale.

Totuşi, situaţia era al naibii de ironică. Talismanele nu-şi îndepliniseră misiunea: coşmarul o înghiţise de-a binelea pe cea menită să fie protejată. Ca să nu mai vorbim de pene. Acestea atârnau pe umerii bietei fete de parcă corbii lui Odin, Hugin şi Munin, aterizaseră acolo pentru a-i şopti ce era în neregulă în lumea ei.

Skorpan smulse penele negre şi i le înfipse victimei în urechi.

Acea prostuţă ar fi trebuit să-i asculte.

Falkenberg, secţia de poliţie, sâmbătă 25 iulie 2015, ora 08:00

Olofsson se întinse şi-şi termină gimnastica de dimineaţă cu un căscat. Creierul lui se zbătea să se trezească. Avea nevoie disperată de încă o cafea şi de ceva de mâncare, înainte ca Emily să-l streseze cu elaborarea profilului psihologic.

Nu reuşea să asimileze miile de informaţii pe care ea le lansa în fiecare minut. Dacă ar putea, s-ar scărpina ca nebunul în timpul explicaţiilor sale. Sau mai bine: le-ar înregistra, pentru a le asculta mai târziu şi pentru a-şi aduna gândurile. Dar nu voia să se facă de râs: în schimb, *girls band*-ul de la secţie, Hansen şi Lindbergh, o înţelegeau pe Emily fără probleme; de parcă profilerul le-ar fi vorbit pe limba lor, despre gătit. Tocmai de aceea, el nu dorea să fie luat drept prostovan.

Olofsson aruncă o privire colegelor sale. Emily era lipită cu scotch de ecran, cu ochii aţintiţi pe fotografiile îngrozitoare de la scenele crimelor. Bergström mâzgălea Dumnezeu ştie ce pe blocnotesul său. Hansen şi Lindbergh erau scufundate în dosarele victimelor de la Tower Hamlets.

Pe bune, cine ar fi crezut? Hansen era o bunăciune ca o actriţă de filme porno, dar n-avea IQ-ul de stridie ca una obişnuită, iar Aliénor arăta ca un fund de lemn pentru pâine sau pentru a frăgezi o friptură bună, dar o ducea capu'.

Detectivul se holbă la coşul cu produse de patiserie.

Şi dacă… şi dacă, în loc să se îndoape, şi-ar mişca fundul şi-ar lua cuvântul, măcar o dată? Doar pentru a le demonstra că avea şi el ceva în cap.

Olofsson se ridică brusc, scaunul său se izbi de linoleum şi traversă sala de şedinţe cu pas hotărât. Se aşeză lângă ecran şi imediat se simţi ca un trofeu într-o competiţie televizată. Alungă această imagine şi arătă cu degetul spre ultima fotografie. A noua.

— Freja Lund, douăzeci şi doi de ani. Trăia şi lucra în Torslanda. Studentă la medicină, în practică la cabinetul medical Sjöwall.

Colegii săi îl priveau cu ochii mari de uimire, cu excepţia profilerului: Emily îl scana pur şi simplu. Ei bine, ia te uită, chiar ar trebui să ia cuvântul mai des!

— Freja a fost văzută ultima dată la *Stardust,* sala de bowling din zona industrială, sâmbătă trecută la 23:00, continuă Olofsson. Găsită şase zile mai târziu la Biserica din Torslanda, dezgolită, sugrumată şi măcelărită: carnea i-a fost tăiată în zona sânilor, şoldurilor, coapselor şi feselor, la fel ca la celelalte victime.

Karla le privi pe fiecare dintre cele nouă femei: Jeanine Sanderson. Diana Lantar. Katie Atkins. Chloe Blomer. Sylvia George. Clara Sandro. Maria Paulsson. Julianne Bell. Freja Lund.

Freja Lund. Aroganţa tinereţii în ochii ei. Îmbufnarea provocatoare a gurii sale. Buzele întredeschise de parcă ar fi aşteptat un sărut de la iubitul ei. Doar douăzeci şi ceva de ani. Un copil.

— Cum crezi că le răpeşte? întrebă Olofsson, întorcându-se spre Emily. Pe cadavre nu există nicio urmă care să ne dea vreun indiciu.

— Exact, interveni Aliénor.

— Exact ce, Lindbergh?

— Această urmă trebuie să fi fost pe carnea măcelărită, completă Emily. Avem un indiciu în imaginile video surprinse de camerele de supraveghere în timpul răpirii Juliannei Bell: viteza cu care le imobilizează sugerează folosirea unui Taser sau a unui *shocker,* pe care el l-ar putea aplica perfect pe şolduri sau pe talie. Apoi i-ar injecta victimei un somnifer, ceea ce i-ar permite să-şi transporte nestingherit prada în bârlog.

— Asta înseamnă că are un loc destul de mare pentru a-şi sechestra victimele, a le măcelări, a le depozita bucăţile de carne tranşată…

— Deloc. Un apartament mic cu intrare privată poate fi suficient: pentru victima sa, are nevoie doar

de o cămăruţă unde s-o ţină în captivitate, de o baie pentru tăierea corpului şi de un frigider cu două sertare de congelare pentru depozitare.

Explicaţia pe cât de rece, pe atât de sumbră a lui Emily, fu întâmpinată de un moment de tăcere. Timpul necesar pentru a alunga imaginile îngrozitoare care începeau să-i bântuie.

Scârţâitul unui scaun întrerupse tăcerea: Karla se ridicase şi turna cafea tuturor.

— A mai fost răpită vreo altă victimă în afară de Julianne Bell, în timp ce se afla în maşina ei? întrebă defectiva, în timp ce le umplea ceştile.

— Da, a patra victimă: Chloe Blomer.

— Totuşi e ciudată această schimbare a modului de operare, nu crezi?

— Chloe Blomer era o mică celebritate. Iubita unui fotbalist de la Queens Park Rangers, un club de fotbal din Londra. Julianne şi Chloe erau prăzile mai dificil de capturat.

— Şi atunci de ce le-a mai ales? întrebă Olofsson, stând dezinvolt pe marginea mesei de şedinţă.

— Tocmai pentru că erau femei inaccesibile, femei care, prin comportamentul lor nestatornic, refuză să aparţină unui singur partener, femei pe care le va face să fie ale lui, împotriva voinţei lor, dar nu violându-le – posesia ar fi prea trecătoare – ci mâncându-le. Înghiţirea reprezintă posesiunea supremă. Dorinţa de a fi satisfăcut propriu-zis: pentru criminalul canibal, victima devine ospăţ, ea sălăşluieşte în el.

— Crezi că în tot ceea ce-i face victimei sale, adică răpirea, sechestrarea şi strangularea, actul de canibalism este punctul culminant? întrebă comisarul înainte de a bea o gură de cafea.

— Acesta este cu siguranţă momentul în care excitaţia lui sexuală atinge apogeul. Dar strangularea victimelor sale este, de asemenea, pentru el, un moment de satisfacţie intensă; o ştim, pentru că-şi strangulează victimele în timp ce stă în faţa lor, aşa cum demonstrează semnele laţului de pe gât. El participă ca un spectator fericit la acel

moment când, în sfârşit, gata să fie consumate, victimele sale îşi găsesc moartea. Sau, mai degrabă, la acel moment în care viaţa le părăseşte. În schimb, vânătoarea nu e esenţială pentru el: victimologia indică faptul că el îşi alege femeile aşa cum ai alege carnea de vită sau de oaie; nu are alte preferinţe în afară de sexul victimei şi de culoarea pielii.

Olofsson coborî de pe masa de şedinţe şi se apropie de coşul cu prăjituri. Înhăţă un *kanelbulle* şi se întoarse la loc, cu prada lui.

— Şi care-i treaba cu obsesia lui pentru pantofi? E fetişist sau ce naiba? întrebă el înainte de a muşca fără nicio ezitare din ruloul său cu scorţişoară.

— Dacă ar fi fetişist, ar păstra pantofii sau picioarele. Dar aceşti pantofi îi protejează şi îi încredinţează familiei şi, deci, poliţiei.

— Freud spunea că, pentru femeie, piciorul era substitutul falusului şi că, prin urmare, acesta era simbolul puterii ei, explică Aliénor, uitându-se ţintă în caietul său.

— Pantofii au, de asemenea, un simbolism puternic legat de cuplu, continuă Karla. „Găsirea pantofului pentru piciorul potrivit", precum Cenuşăreasa, al cărei pantof de cleştar este păstrat de prinţul ei până când acesta găsea piciorul căruia i se potrivea perfect… şi… nu cumva siciliencele dorm cu un pantof sub pernă, pentru a-şi găsi soţul?

— Nu cred că simbolismul pantofilor e legat de femeie şi nici de cuplu, interveni Emily. Şi nici nu cred că e unul cultural, deşi pantofii victimelor au fost găsiţi cu toţii în faţa sau în apropierea caselor lor, iar suedezii se descalţă, de obicei, înainte de a intra în casă. Mai degrabă, cred că această semnătură lăsată de criminal reprezintă o sărbătorire a primei sale crime. Acea primă dată e învestită cu un caracter sacru: când a trecut la acţiune, criminalul şi-a ancorat fanteziile în realitate. După părerea mea, aceşti pantofi abandonaţi ţin de un eveniment petrecut în timpul crimei iniţiale. Probabil o neglijenţă, o greşeală sau o reacţie din partea victimei care l-a marcat pe criminal până la

punctul de a-i influenţa semnătura. Punga de plastic pentru congelator nu e acolo doar pentru a proteja pantofii, ci şi pentru a pecetlui amintirea primei crime.

— Nu crezi că restituirea pantofilor victimei în apropiere de casa ei reprezintă şi un semn al vinovăţiei sale? sugeră Bergström, înclinând spătarul scaunului pentru a-şi întinde picioarele lungi sub masă.

— Nu, nu există pic de vinovăţie la criminalul nostru. E un sociopat incapabil de compasiune. Şi, cu atât mai puţin, de vinovăţie.

Emily privi pentru o clipă fotografiile victimelor expuse pe ecran.

— Nu trebuie uitate nici şosetele frumos împăturite din fiecare pantof stâng, continuă ea. Aici e un element esenţial, deoarece aceste detalii sunt adăugate de criminal. El îşi exprimă dorinţa de a stabili o conexiune între victimele sale, ca şi când şi-ar alcătui o colecţie; dar, mai presus de orice, de a le lega de posesoarea ADN-ului găsit în pantofii Jeaninei Sanderson, Mariei Paulsson şi Juliannei Bell, acea celebră victimă zero pe care n-am identificat-o încă… Sau, *persoana* zero, de fapt… Ea stă, probabil, la originea crimelor, fără a fi una dintre victime.

— Şi penele înfipte în urechi? Astea ar putea fi, totuşi, lipitura, exclamă Olofsson.

Profilerul luă o gură de cafea.

— Aceste pene negre m-au făcut să mă gândesc la mitologia nordică, la mesagerii zeului Odin, cei doi corbi Hugin şi Munin. Hugin înseamnă „gând”, iar Munin, „memorie”. În fiecare zi, în zori, ei îşi iau zborul; zboară şi spionează cele nouă lumi peste care domneşte Odin. Se întorc a doua zi dimineaţă, aterizează pe umerii lui Odin şi îi şoptesc la ureche tot ce-au aflat.

Karla se încruntă.

— D-aia m-ai întrebat ieri dacă le povestim copiilor mitologia nordică, comentă ea.

— N-am încă nicio posibilitate de a verifica teoria, adăugă Emily, dar sunt destul de sigură că această poveste a inspirat semnătura criminalului. El vrea fie să-şi împiedice victimele să audă veştile transmise de Hugin şi Munin, fie să le pedepsească pentru că nu i-au ascultat, adică vrea să le împiedice să-şi amintească un episod traumatic sau să le condamne pentru că nu şi-au învăţat lecţia.

— M-am gândit la poezia lui Edgar Allan Poe, *Corbul,* pentru semnificaţia penelor din urechi, interveni Aliénor, mâzgălind. Acest corb care repetă: „Nevermore". Dar eram, cred, pe o pistă greşită. Doar dacă există o altă posibilitate de luat în considerare, referitoare la identitatea criminalului.

— Aştepţi mereu finalul pentru a-ţi anunţa teoriile: aşa vrei să dai lovitura de graţie, nu-i aşa, Lindbergh? o tachină Olofsson.

— E vorba de-un descendent fie al Elizabethei Stride, fie al lui John McCarthy.

— Cine era John McCarthy? se interesă Bergström.

— John McCarthy era Jack Spintecătorul.

— Nu, dar eşti complet dusă, Sherlock! spuse Olofsson, scuipând o ploaie de firimituri. Jack Spintecătorul n-a fost niciodată identificat!

— John McCarthy era proprietarul Miller's Court, continuă calm Aliénor, unde Mary Jane Kelly, ultima victimă oficială a lui Jack Spintecătorul sau mai bine zis victima „canonică", aşa cum spun criminaliştii „spintecătorişti" a trăit şi a fost ucisă. Există numeroase dovezi care îi susţin vinovăţia. În primul rând, aspectul fizic al lui McCarthy se potriveşte diferitelor mărturii ale vremii referitoare la Jack Spintecătorul. Apoi, el a declarat că a văzut ficatul şi alte organe ale lui Mary Jane Kelly pe măsuţa de lângă pat, unde era cadavrul ei. Or, cum ar fi putut identifica un ficat într-o cameră întunecată, transformată în măcelărie, care era, de fapt, scena crimei? Pe de altă parte, cum şi-ar fi putut aminti astfel de detalii, în contextul şocului descoperirii îngrozitoare a cadavrului

acestei femei? Şi apoi, spatele magazinului lui John McCarthy se afla la doar un metru şi ceva de dormitorul victimei. Ceea ce ar explica de ce Jack Spintecătorul ar fi putut dispărea neobservat după uciderea lui Mary Jane Kelly, în timp ce era plin de sânge, se lumina de ziuă şi străzile începeau să se aglomereze. Mai există, de asemenea, dovada că alte două femei au fost ucise la Miller's Court în timp ce McCarthy era încă proprietar: una în 1898 şi una în…

— Versiunea scurtă, Lindbergh, *please?* lătră Olofsson.

Aliénor îşi ridică privirea spre ascultătorii săi.

— Versiunea scurtă, Olofsson? În limba engleză, diminutivul lui John este Jack.

Crowthorne, spitalul de psihiatrie
Broadmoor,
luni 27 iulie 2015, ora 10:30

Alexis îşi verifică repede telefonul mobil. Nu primise niciun mesaj.

Duminică seară, după un week-end în care analizase înregistrarea mărturiilor de la proces, interogatoriul lui Hemfield şi mulţimea restaurantelor italiene din zona aflată în apropiere de Floral Street, districtul Covent Garden, Stellan şi Alexis găsiseră în sfârşit pizzeria la care lucrase Angela Hemfield: *Antonelli,* pe Garrick Street, deschisă din 1971. Proprietarul îşi amintea foarte bine de Angela, deoarece ea devenise, de-a lungul anilor, o bună prietenă a soţiei sale, iar cuplul urmărise cu atenţie cazul Tower Hamlets. El îi sfătuise să-i contacteze direct soţia, aflată la acel moment la fiica lor, în Cornwall. Prin urmare, Alexis îi lăsase un mesaj doamnei Antonelli cu o zi în urmă, la ora 19:00, şi aştepta cu nerăbdare apelul ei.

Alexis îşi întinse braţele deasupra capului, îşi împreună degetele şi-şi întinse spatele.

Când ajunsese la spitalul de psihiatrie, stomacul îi era atât de încordat, încât se chinuia să respire. Nu voia să se întoarcă la Broadmoor şi să inspire acelaşi aer stătut pe care-l respira şi Hemfield. Dar, dacă voia să avanseze cu ancheta, n-avea de ales. Pearce îşi asumase sarcina de a obţine aprobările necesare, nu fără s-o avertizeze că-i făcea o mare favoare.

— Miss Castells?

Alexis îşi ridică privirea spre un bărbat cu o statură intimidantă.

Stătea în pragul cămăruţei unde Pat, directorul spitalului, o instalase cu o oră şi jumătate mai devreme. Fără ferestre, mobilată doar cu o masă

pătrăţoasă şi două scaune, camera era la fel de spartană şi sumbră precum o celulă.

— Albert Smith. Ne-am văzut săptămâna trecută, adăugă bărbatul încuviinţând. Eram acolo când l-aţi întâlnit pe Richard Hemfield, preciză el în timp ce se aşeză vizavi de Alexis.

Acesta era al patrulea cadru medical pe care Alexis îl văzuse de când sosise. Aceşti bărbaţi şi femei cunoşteau viaţa şi obiceiurile cotidiene ale lui Hemfield, ticurile şi ciudăţeniile sale, mult mai bine decât psihiatrul său. Poate şi cu secretele lui.

— Îmi amintesc de dumneavoastră, Albert; vă mulţumesc că aţi acceptat să ne întâlnim, îi zâmbi Alexis.

Nu uitase deloc de complicitatea lui cu Hemfield.

— Ce mai faceţi? o întrebă el cu o voce caldă şi profundă.

Întrebarea o surprinse pe Alexis cu garda jos.

— Bine, mulţumesc, se grăbi ea să-i răspundă.

— Pregătiţi o carte despre Richard, mi-a spus Pat?

Alexis încuviinţă, scufundându-se şi mai adânc în minciuna ei. N-ar scrie niciodată o carte despre acest individ. Niciodată!

— Dacă acceptă să coopereze…

— Dumneavoastră şi *Detective Chief Superintendent* Pearce sunteţi singurii vizitatori cărora le-a permis accesul, de când a sosit aici. Cred că vrea atât de mult să-l iertaţi pentru moartea partenerului dumneavoastră de viaţă, încât ar fi de acord cu orice pentru a-şi primi iertarea.

Privirea lui Alexis se deplasă rapid prin camera strâmtă. Se lovi de pereţii alb-gălbui înainte de a ateriza din nou pe Albert Smith. Trebuia să rămână relaxată. Dacă s-ar închide ca o scoică, interlocutorul ei ar acţiona, inevitabil, în oglindă.

— Mulţumesc, şopti ea, privind în jos spre blocnotesul ei.

El îi adresă un zâmbet plin de empatie.

— De cât timp vă ocupaţi de cazul lui Hemfield?

— De când a fost internat aici. Lucrez la Broadmoor de treisprezece ani şi de unşpe în aripa de maximă securitate.

— Cum a evoluat comportamentul său de la sosirea aici?

— Medicamentele i-au calmat nevoile – nu-l mai surprindem cu mâna în pantaloni la fel de des ca în trecut – dar ele nu i-au dispărut complet. De asemenea, nici tratamentele nu i-au exacerbat agresivitatea. Richard progresează împreună cu psihiatrul său, mai mult decât la terapia de grup, iar acum reuşeşte chiar să-şi exprime dorinţele. De fapt, aţi fost martoră, atunci când aţi venit.

Alexis înghiţi; simpla amintire a cuvintelor lui Hemfield îi punea un nod în gât.

— Eraţi împietrită şi îmi pare rău, dar eu, unul, am fost foarte încântat de progresul lui.

Ochii infirmierului trecură de la Alexis la blatul zgâriat al mesei. Buzele îi erau strânse, efectiv pecetluite, de parcă ar fi vrut să păstreze un secret şi încerca să se abţină să mai vorbească.

— Serios, Miss Castells, spuse el în cele din urmă, privind-o cu prudenţă, Richard nu-şi are locul în aripa de maximă securitate.

Alexis era în asentimentul său. Locul lui Richard Hemfield nu era într-un spital unde i se servea micul dejun în cameră şi i se permitea să se plimbe de la un atelier de artă la unul de muzică. Locul lui Richard Hemfield era în închisoare.

— Cum interacţionează cu ceilalţi prizonieri?

— Pacienţi.

— Pardon?

— Aici vorbim despre pacienţi, Miss Castells, nu despre prizonieri.

— Da, iertaţi-mă, pacienţi, rectifică Alexis zâmbind în sinea ei din cauza acelei greşeli de exprimare.

Cuvântul în sine îi zdrelea buzele.

— În aripa de maximă securitate, interacţiunile noastre cu pacienţii şi cele dintre pacienţi pot fi

neobişnuit de violente. Richard a fost rănit de două ori.

— Ce s-a întâmplat?

— Un pacient i-a aruncat scaunul în faţă; susţinea că Richard avea un cuib de viespi în nas. Altădată, a avut ghinionul să ia un ziar lăsat pe masă în sala comună: un alt pacient nemulţumit i-a aruncat fecalele în faţă, înainte de a-i trage câteva.

Alexis se întrerupse câteva secunde, jucând cartea empatiei.

— Domnule Smith, mi-aţi putea da o idee despre programul domnului Hemfield? continuă ea calm.

— Ei bine… Richard se trezeşte dimineaţa între 7 şi 7:30. Micul dejun îi este servit în cameră între orele 7:30–8:00 şi apoi îi sunt administrate medicamentele. Prânzul şi cina se iau în sala comună la amiază şi la ora 19, împreună cu ceilalţi pacienţi din unitatea de maximă securitate. Ora de culcare este 21:00. Richard face parte dintr-un grup de sprijin luni şi miercuri după-amiaza, de la orele 15 la orele 15:45. Face psihoterapie marţi, de la 10 până la 10:45 dimineaţa, terapie prin artă joi după-amiaza, de la 14 la 16, şi muzicoterapie vineri după-amiaza, tot de la 14 la 16. În rest, are timp liber, indiferent că-l petrece în camera lui sau în sala comună.

— Activităţile de grup se desfăşoară aici, în această aripă?

Albert Smith încuviinţă.

— Pacienţii din această aripă nu părăsesc niciodată clădirea. În acest sens, aveţi dreptate, Broadmoor este într-adevăr o închisoare.

— Ce face în timpul liber?

— Răsfoieşte ziarele, se uită la televizor.

— Nu citeşte cărţi?

— Nu, niciuna, nici chiar ziarele; de fapt: el citeşte doar unul singur, o dată pe săptămână.

— Unul singur?

— Da, *The Times,* joia. Dimineaţa, imediat ce iese din cameră. De obicei, lăsăm la dispoziţie câteva ziare, în sala de recreere.

— Citeşte fapt divers, sport sau politică?

Albert Smith rânji. Umerii săi masivi se scuturară de râs, ca şi cum ar fi început să danseze.

— Nu. Citeşte doar anunţurile de la mica publicitate.

Ochii lui Alexis se măriră de uimire.

— Şi, oricât de ciudat pare, această lectură îl stimulează… sexual vorbind.

— Vreţi să spuneţi că…

— …citirea ziarului *Times* îi creează erecţii!

Falkenberg,
sâmbătă 25 iulie 2015, ora 11:00

Emily deschise geamurile maşinii.

Marea emana efluvii sărate care pătrundeau înăuntru, lăsând în urma lor un miros obsedant de iod. Ele proveneau de pe o plajă cu pietriş, al cărei smoc cârlionţat de alge marine fusese sculptat de curenţii violenţi.

— Bergström a vorbit la Scotland Yard, anunţă Karla când închise telefonul. Informaţiile date de Raymond Bell au fost verificate.

— Nimic despre anturajul Juliannei Bell?

— Nu, deocamdată nimic interesant. Vom vedea ce ne va spune bătrânul.

Raymond Bell, născut Widstradt, fusese găzduit de la vârsta de patru ani până la unsprezece ani de o familie din Falkenberg: Hilda şi Sigvard Stenson.

Dar Raymond Bell susţinea că, de când fusese dat la şcoală, la şase ani, îşi petrecuse tot timpul la familia Bell. Familia se mutase la Falkenberg în 1981 şi se stabilise la patru kilometri de ferma familiei Stenson. Julianne şi William Bell învăţaseră la aceeaşi şcoală primară ca Raymond. Adopţia a devenit oficială abia în 1986, dar era, într-adevăr, foarte posibil ca procedura să fi fost lungă şi plictisitoare, cum se întâmplă de obicei, şi membrii familiei Stenson să-l fi încredinţat pe Raymond familiei Bell înainte ca aceasta să obţină custodia oficială.

Emily urmă indicaţiile GPS şi vină la stânga, pe o cale care părea o limbă de pământ întinsă pe o pajişte de buruieni dese.

La aproximativ o sută de metri distanţă, trei clădiri roşii din lemn dispuse în U se înălţau ca din senin în plin câmp.

Emily parcă pe un petic de iarbă scăldat de soare.

Un bătrân cu şapcă dormea într-un balansoar lângă un măr, singurul petic cu umbră de pe esplanadă.

— Bună ziua, domnule Stenson. Detectiv Hansen, iar ea e Emily Roy, spuse Karla, întinzându-i mâna.

— Aţi venit mai devreme, răspunse Sigvard Stenson cu voce aspră.

De fapt, veniseră cu trei sferturi de oră mai devreme; Emily prefera să-şi interogheze martorii luându-i prin surprindere în viaţa de zi cu zi.

— Poate aţi dori să revenim mai târziu?

— Nu, acum că tot sunteţi aici, rămâneţi.

Profilerul îl urmări pe Sigvard Stenson: ridurile care îi brăzdau faţa ascuţită şi-i ofileau buzele, corpul uscăţiv şi încordat, mâinile noduroase, agăţate ca nişte gheare de mânerele balansoarului. Înţelegea desigur puţină suedeză, dar limbajul corpului era universal.

— Şeful vostru, detectivul Olofsson, mi-a explicat că îl cercetaţi pe unul dintre copiii pe care Hilda îi ţinea aici? întrebă el lăsând un picior jos, pentru balans.

— Exact, domnule Stenson, răspunse Karla, ignorând greşeala bătrânului.

Olofsson era, în mod evident, superiorul ei ierarhic. La urma urmei, ea era doar o femeie, nu-i aşa?

— Trebuie să fie încă o poveste de pedofilie, chestia voastră…

— Nu avem voie să discutăm ancheta cu dumneavoastră, regret, domnule Stenson. Aţi găzduit orfani împreună cu Hilda, sora dumneavoastră?

Sigvard îşi strecură mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase o cutie mică de tutun. Deşurubă capacul metalic şi luă o priză de *snus*[10], pe care şi-o aşeză între buza superioară şi gingie.

Bătrânul nu intenţiona să-i poftească înăuntru; de aceea se mutase afară, în faţa casei. Nu pregătise niciun scaun pentru vizitatorii săi: voia să-i expedieze repede.

— Hilda, da… odihnească-se-n pace, începu el brusc, privind în gol. A trecut mult timp de când nu mai avem copii care aleargă pe aici. Dar mai mult sora mea era cea care îi găzduia pe copii. Îi plăcea să-i aibă agăţaţi de fustele ei. Eu mă ocupam de brutărie. Mi-am petrecut cei mai buni ani din viaţă acolo: mă trezeam la 3 dimineaţa, în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu.

Degetele lui roase de artrită loveau uşor mânerele balansoarului.

— Vă amintiţi de copiii pe care i-aţi adăpostit la sfârşitul anilor ’70?

El rânji, priza de tutun arcuindu-i buza superioară.

— Glumiţi? Ajungeam acasă doar noaptea târziu, doar cât să mănânc şi să dorm; nu voiam să mă împiedic de copii. Sora mea avea grijă de ei. Ea n-a putut avea copii, înţelegeţi…

— Vă amintiţi de un oarecare Raymond Widstradt? Ulterior, a fost adoptat de familia Bell.

— Cum vreţi să-mi amintesc de numele puştilor pe care nu i-am văzut niciodată?

Karla îi întinse o foaie. Era copia unui fotografii Polaroid dată de Raymond Bell. Apărea şi el acolo, la unsprezece ani, înconjurat de Julianne şi William Bell. Cei trei copii zâmbeau în faţa unui pom de Crăciun.

— Nu vă costă nimic s-o priviţi, nu-i aşa? insistă ea.

Sigvard Stenson aruncă o privire asupra instantaneului îngălbenit.

— Care dintre ei este?

— Cel din mijloc.

Bătrânul clătină încet din cap, de la dreapta la stânga.

— Nu, nu-l recunosc. Bine, nu e că nu mi-ar plăcea compania voastră, dar aş vrea să iau prânzul. Singur.

Sigvard Stenson strânse din dinţi, îşi întinse corpul scheletic, apoi le expedie dintr-un gest din cap şi intră în casă.

Karla îndrăzni să râdă amar.

— Pfuaa, otrăvitor moşulică! Sper că sora lui a fost mai drăguţă cu copiii! Tu ce crezi?

Emily aruncă o privire în jur.

— Cred că Hilda Stenson a murit pe 8 octombrie 2004. Şi crimele din Tower Plamlets au început trei săptămâni mai târziu.

Crowthorne, spitalul de psihiatrie
Broadmoor,
luni 27 iulie 2015, ora 11:30

Alexis se năpusti în maşină pentru a scăpa de rafalele ploii torenţiale. Stellan nu-i dădu timp să-şi şteargă faţa umedă, plină de picături de ploaie.

— Ei bine?

— Trebuie să-l sun pe Pearce.

— Dar ce se…

— Aşteaptă! Lasă-mă să-l sun.

Alexis luă telefonul mobil şi formă numărul cu degetele umede. DCS-ul răspunse prompt.

— Jack, tocmai acum plecam de la Broadmoor. Am descoperit ceva despre Hemfield, dar ar trebui…

— Alexis…

De cealaltă parte, Pearce se opri pentru a ofta adânc.

— Trebuie să încetezi cu Richard Hemfield. Tocmai am terminat de analizat corespondenţa lui şi nu e nimic acolo, Alexis. Nimic. Şi mie-mi vine la fel de greu ca ţie să înghit una ca asta, crede-mă… Dar ascultă… Emily m-a convins să te ajut să obţii autorizaţiile necesare pentru această vizită, sperând că după aia îţi vei continua viaţa. Acum trebuie să încetezi, Alexis, bine? Hai, pa, ai grijă de tine!

Pearce închise telefonul. Încremenită de surpriză, Alexis continuă să-şi ţină telefonul lipit de ureche.

Mobilul începu imediat să sune. Cu siguranţă era Pearce, care o suna înapoi.

— Jack, eu…

— *Miss* Alexis Castells?

O voce feminină cu accent şuierător, îi pronunţase perfect numele în catalană.

— Sunt doamna Antonelli, prietena Angelei Hemfield. Aţi discutat cu soţul meu, proprietarul restaurantului unde lucra Angela.

— Da, desigur, doamnă Antonelli. Vă mulţumesc mult că m-aţi sunat.

Alexis apropie telefonul de Stellan, ca să poată asculta împreună conversaţia.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, dar fiica mea tocmai l-a născut pe al treilea copil şi toată casa este cu susul în jos; n-avem timp nici să respirăm! Sunteţi catalană?

— Tatăl meu e catalan.

— Vorbiţi catalana?

— Nu, doar spaniola, spre disperarea tatălui meu!

— Îmi imaginez! Sunt andaluză. Am venit să petrec un an la Londra să învăţ limba engleză, pentru că voiam să lucrez în turism, apoi l-am întâlnit pe soţul meu şi n-am mai plecat niciodată! O andaluză la Londra e o raritate, nu-i aşa?! Am auzit că aveţi de gând să scrieţi despre Angela?

De data asta, pe Alexis o costa mult mai scump să mintă.

— Pregătesc o carte despre nepotul ei.

— O, Dumnezeule, da, ce chestie îngrozitoare… slavă Domnului, nu mai era acolo să vadă ce făcuse sânge din sângele ei… În sfârşit, ştiţi la ce mă refer.

— O cunoşteaţi de mult pe Angela?

— Da… Am întâlnit-o în 1972 când am ajuns la Londra. Am locuit împreună într-un apartament. Era acolo când l-am întâlnit pe soţul meu. În vara anului 1972 am fost angajate chelneriţe de cel care avea să-mi devină socru.

— Ce fel de femeie era?

— O, puţin cam aiurită şi cam nebunatică, dar adorabilă. Avea o inimă mare. Dar, când fratele ei vitreg şi cumnata ei au murit într-un accident de maşină, viaţa i s-a schimbat dramatic, săraca. Era atât de nenorocită, încât se stingea văzând cu ochii. La acea vreme, tocmai născusem gemeni şi n-am putut-o ajuta aşa cum îmi doream. A obţinut custodia nepotului ei, un copil pe care nici nu-l cunoştea, pentru că nu-şi mai văzuse fratele vitreg de zece ani. Apariţia acestui copil i-a distrus viaţa. N-a fost vina bietului micuţ, nici el nu ceruse nimic,

dar… n-a mers. A continuat să ducă o viaţă de celibatară cu cel mic în casă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun… Angela, în acel moment, era prea imatură pentru a obţine custodia unui copil… A fost un dezastru pentru el, dar şi pentru ea.

— Pentru el?

— Păi, el a început să ciopârţească femeile şi să le expună cadavrele pe nişte trofee în piaţa publică!

Strigătele copiilor i-au acoperit brusc cuvintele.

— Aşteptaţi-mă o clipă!

Angela Antonelli consolă în spaniolă o mică Susana, care se pare că tocmai primise un refuz din partea mamei sale.

— Deci… unde-am rămas? A, da… În vara anului 1979, Angela a plecat în vacanţă în Elveţia cu prietenele şi cu cel mic şi, când s-a întors, ne-a spus că l-a cunoscut pe bărbatul vieţii ei şi că urma să se mute acolo. Aşa, brusc!

— Cu Richard?

— A, da! Richard, corect. Îl mai numesc Hemfield sau criminalul din Tower Hamlets, mi-este mai simplu aşa. Da, cu Richard. Au plecat amândoi şi n-am mai primit veşti de la ei. *Nada.* Ultima dată când am aflat despre el a fost atunci când l-au arestat. Nici nu vă puteţi imagina ce şocaţi am fost eu şi soţul meu. A fost îngrozitor.

— N-aţi mai primit niciodată veşti de la Angela, după ce a plecat?

— Nu, niciodată. Nimic, niciun telefon. De parcă ar fi dispărut brusc de pe faţa pământului. Interesaţi-vă dacă chiar a plecat în Elveţia… Nu, nu, staţi puţin… De fiecare dată, le confund… Le încurc mereu.

— Pardon? se nelinişti Alexis, confuză.

— *No era Suiza, era el otro… Suecia!*

— În Suedia? Vreţi să spuneţi că mătuşa lui Hemfield s-a mutat în Suedia cu Richard? exclamă Alexis.

— Da, ce proastă sunt! Suedia nu e Elveţia… În fine, tot-aia, două ţări unde nu mergem în vacanţă! încheie ea, râzând.

Stellan îşi dădu ochii peste cap.

— Vă amintiţi numele partenerului ei? Tipul pentru care s-a mutat din ţară?

— Nu, regret. Dar mi-amintesc altceva.

Londra, Oxford Street, vineri 29 octombrie 2004, ora 20:00

Având o siluetă androgină şi sâni aproape inexistenţi, Jeanine Sanderson semăna cu o şoricică de la operă. Chiar şi pantofii ei se potriveau cu aspectul fizic al unei balerine: mici balerini aurii.

Şi totuşi, Jeanine Sanderson, în vârstă de aproape douăzeci şi cinci de ani, puţea a sex.

Domnişoara ieşi din *Boots,* unde lucra, în apropiere de staţia de metrou Bond Street şi merse pe Oxford Street până la Oxford Circus. Continuă să se plimbe pe Regent Street şi se opri un sfert de oră într-un bar de sushi, unde ciuguli nişte maki. Se întoarse în josul străzii Foubert's Place, apoi o luă pe Great Marlborough Street. Colegele ei o aşteptau la pubul *Shakespeare Head.*

Atraşi de vremea frumoasă de la începutul week-endului, grupurile de londonezi îşi savurau berea la halbă, cot la cot pe trotuar. Jeanine începu prin a împărţi cu amicele ei două sticle de vin alb, urmate de două de gin-tonic şi un mojito.

Când el se apropie de ea în faţa toaletei mixte, alcoolul deja îi încetinea reacţiile. Îi strecură somniferul în al doilea *shot* pe care i-l oferise, chiar înainte de a o invita să iasă la aer curat.

Cinci minute mai târziu, în jurul orei 23:30, ea acceptase să meargă cu el. Urcaseră în maşina lui parcată la zece metri în josul pubului şi, de îndată ce ea îşi aşezase funduleţul drăguţ pe banchetă, adormise, cu capul sprijinit de umărul lui.

Mai avea câteva ore bune înainte să-şi revină; şi, prin urmare, destul timp cât să ajungă la cabană, s-o lege fedeleş şi s-o închidă. Apoi, trebuia să aştepte ca ea să se trezească, pentru a începe să se distreze.

Îi ridică fusta şi îi trase chiloţii.

— Draga mea Hilda, asta e pentru tine, şopti el în retrovizoare.

Apoi demară.

Londra, New Scotland Yard, luni 27 iulie 2015, ora 13:30

Alexis încercase de mai multe ori să-l sune pe Pearce, fără succes, iar mesajele ei rămăseseră fără răspuns. Nici Emily nu îi răspundea. Alexis nu putea aştepta la infinit: trebuia să-i întâlnească, şi încă repede.

La început trecuse pe acasă pe la Emily, care locuia pe Flask Walk, în Hampstead. Apoi, neprimind niciun răspuns, Stellan o lăsase la Scotland Yard, unde îl aştepta deja pe Pearce de-o jumătate de oră.

— Alexis?

DCS se apropia pe hol cu paşi mari. Alexis alergă în întâmpinarea lui.

— Ce se întâmplă? o întrebă el, încordat.

— Dă-mi cinci minute.

Pearce închise ochii.

— Fir-ar să fie, Alexis!

— Cinci minute!

Un oftat exasperat, apoi un gest nerăbdător al mâinii, semn ca ea să continue.

— M-am întâlnit cu o prietenă a mătuşii lui Hemfield, care mi-a spus că, în 1979, Angela – aşa se numeşte mătuşa – plecase în Suedia cu Richard, a cărui custodie o avea, pentru a trăi împreună cu un tip pe care-l întâlnise acolo. Nu-şi aminteşte numele lui, dar acest bărbat avea o brutărie şi locuia împreună cu sora lui.

Pearce încremeni.

— Ce e? întrebă Alexis, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Am aflat că Raymond Bell a fost înfiat de familia Bell. Înainte de această adopţie, el locuia la o familie adoptivă în Falkenberg: un frate şi o soră care deţineau cea mai mare brutărie din oraş.

Lui Alexis i se uscă gura de emoţie. Înghiţi înainte de a continua.

— Bine, şi acum ai de gând să-mi asculţi teoria despre Hemfield?

Alexis şi Pearce îşi terminară expunerea fără suflare, de parcă tocmai ar fi alergat o sută de metri.

În faţa lor, pe ecranul mare din sala de şedinţe, Emily, Bergström şi echipa ei rămaseră tăcuţi, analizând informaţiile pe care tocmai le primiseră.

Comisarul luă primul cuvântul.

— Aşadar, Richard Hemfield şi Raymond Bell se aflau în aceeaşi familie maternală, în acelaşi timp?

— Asta e.

— Dar… care ar fi rolul lui Raymond Bell în toate astea? întrebă Karla. Părea destul de zdruncinat când l-ai interogat.

— Dacă ceea ce susţine Raymond Bell e adevărat, că a început să locuiască la familia Bell cu mult înainte ca adopţia lui să fie finalizată, s-ar putea ca el şi Hemfield să se fi intersectat pur şi simplu şi Raymond Bell să nu-şi amintească. Dar legătura dintre cei doi nu poate fi doar o simplă coincidenţă. Mai e ceva. Alexis?

— Am fost la Broadmoor azi dimineaţă pentru a-i întâlni pe infirmierii care lucrează cu Hemfield. M-am gândit că poate au… În fine, am aflat că, în fiecare joi dimineaţă, Hemfield citeşte anunţurile de mica publicitate din *Times* şi că lectura asta îl satisface atât de mult, încât îl excită, sexual vorbind.

— Vrei să spui că i se scoală? exclamă Olofsson.

— Da, exact, i se scoală când citeşte *The Times*.

— O, tipul e grav bolnav…

— Dar se pare că *The Times* nu mai publică anunţuri pentru întâlniri; în unele săptămâni, nu sunt chiar deloc. Ceea ce înseamnă că Hemfield citeşte ofertele de muncă sau anunţurile imobiliare. Dar mă îndoiesc. Cred că Richard Hemfield comunică cu complicele său sau, mai degrabă, complice lui Hemfield comunică cu el *via* aceste anunţuri, prin mesaje codificate, pentru a-l ţine la curent. Pentru a-l informa despre nu ştiu ce… Un plan care să-i faciliteze eliberarea, probabil?

— *Helvete!* izbucni Olofsson.

— Băieţii mei studiază pagina de mica publicitate din *The Times,* ediţia de joi, interveni Pearce. Începem de joia trecută, şi ne întoarcem cu trei luni înainte de asasinarea Mariei Paulsson.

— Mă ocup eu, spuse Aliénor.

— Frumos din partea ta, Aliénor, dar am deja o echipă.

— Ştiu că e frumos din partea mea. Trimite-mi anunţurile. Dacă acest cod există, eu îl voi descifra mult mai repede decât „băieţii tăi”.

Falkenberg, secţia de poliţie, marţi 28 iulie 2015, ora 02:00

Aliénor deschise capacul termosului şi-şi umplu ceaşca de cafea. Îşi deschise cutia de *pepparkakor* de la Anna, luă doi biscuiţi, apoi o închise la loc.

Acum putea să consume lichide şi să se hrănească, pentru că îşi terminase treaba.

Muşcă din primul biscuit cu scorţişoară.

Totul începuse cu părintele Trithème şi cu tratatul său de angelologie. Nu, nu-i adevărat. Totul începuse cu o discuţie despre Herodot când era în clasa a treia. Într-una dintre relatările istoricului grec, ea citise anecdota unui sclav al cărui cap fusese ras de un rege, pentru a-i tatua un mesaj pe craniu. Regele aşteptase apoi ca părul slujitorului său să crească la loc, apoi îl trimisese să transmită acest mesaj secret ginerelui său. Ideea era grozavă: să ascunzi un mesaj în altceva, astfel încât să nu fie descoperit. În acest sens, steganografia, aşa cum o numeau specialiştii, depăşise criptografia, care făcea ca mesajul să fie de neînţeles.

Prin urmare, Aliénor se documentase; citise, studiase, analizase tot ce putea găsi pe această temă, în timp ce experimenta tehnici de steganografie pe cobai la şcoală, apoi în liceu. Astfel, ea obişnuia să ascundă în dizertaţiile şi prezentările sale insulte adresate profesorilor care îi făceau viaţa amară. Aceste mesaje trecuseră neobservate, spre marea ei satisfacţie, dându-i sentimentul plăcut, dar trecător, al victoriei.

Cu zece ore mai devreme, ea primise anunţurile din *The Times* pe care urma să le analizeze pentru a descifra codul, dacă acestea conţineau un astfel de cod. Preferând să lucreze pe hârtie mai degrabă decât la computer, ea printase totul, sute de anunţuri şi se apucase de lucru.

Cea mai laborioasă sarcină fusese găsirea matricei. Reuşise după cinci ore şi zece minute. Cheia era simplă: mesajul consta din primul şi

ultimul cuvânt al primului rând, al doilea şi penultimul cuvânt al celui de-a doilea rând, al treilea şi antepenultimul cuvânt al celui de-al treilea rând, etc.

Odată ce codul fusese descifrat, Aliénor îl contactase pe *Detective Chief Superintendent* Pearce pentru a i-l transmite. El îi mulţumise, adăugând că „băieţii” lui vor analiza restul anunţurilor şi că era liberă să meargă la culcare. Dar Aliénor nu voia să adoarmă. Şi nici nu adormi. Acum, că ştia codul, voia să descifreze toate mesajele compuse de complicele lui Hemfield. Şi exact asta şi făcuse. Tocmai i le trimisese detectivului superintendent şef. „Băieţii” lui trebuiau doar să identifice expeditorul.

Acum nimic nu o mai împiedica pe Aliénor să adoarmă.

Anglia, Hertfordshire, marţi 28 iulie 2015, ora 03:30

Ca întotdeauna când pleca în misiune, Pearce îi trimisese un mesaj lui Emily. Nu se aştepta la un răspuns; era doar ca să fie pe aceeaşi lungime de undă, în acel moment. Îl măcina acea teamă viscerală de a pleca fără să-şi poată lua rămas bun de la ea, nu ştia de ce… De fapt, da. Ştia foarte bine de ce.

— Sir, ajungem acolo în zece minute, îi spuse poliţista de la volan.

Poliţiştii de la Yard încă mai analizau mesajele trimise lui Hemfield, care fuseseră descifrate de Aliénor Lindbergh, incredibila stagiară a lui Bergström. Cele mai recente, care anunţau răpirea Mariei Paulsson, a Frejei Lund şi moartea lor, fuseseră trimise de pe adrese de e-mail false, cu datele crimelor ascunse în două anunţuri de vizite pentru apartamente de închiriat.

Totuşi, singura zonă de umbră pe care poliţiştii nu reuşiseră s-o lumineze fusese trecutul lui Richard Hemfield. În 1979, el şi mătuşa lui dispăruseră brusc şi el reapăruse singur la Londra, cincisprezece ani mai târziu. Dacă Hemfield crescuse în Suedia, de ce nu lăsase nicio urmă acolo? Dar mătuşa lui? Fusese ucisă de nepotul ei?

Fără încăpăţânarea lui Alexis, fără „obsesia” ei pentru Hemfield – aşa cum sublimase DCS – nimic din toate acestea n-ar fi fost descoperit. Pearce îi datora mult. Oricum, mult mai mult decât îşi putea imagina ea. Fără această perseverenţă, colegii şi superiorii lui l-ar fi găsit responsabil pentru o eroare judiciară monumentală şi l-ar fi forţat să demisioneze.

Informaticienii de la Scotland Yard urmăriseră pista acelor anunţuri până la punctul lor de plecare. Cel mai recent fusese trimis de la o adresă IP aflată la o oră de Londra, Hertfordshire. O casă care aparţinuse timp de doisprezece ani unui anume

Daniel Adams; o identitate falsă, evident. Pearce mergea acolo cu oamenii săi pentru a încerca să lămurească lucrurile.

Tânăra poliţistă urmă camionul de la *Specialist Firearms Command* – unitatea specială de intervenţie – care intrase pe un mic drum asfaltat. Ea stinse farurile. Noaptea lacomă îşi deschise fălcile şi le închise peste ei. Rulară la pas cinci minute bune, înainte de a parca în spatele unui şir de stejari deşi.

Şase bărbaţi înarmaţi cu Heckler & Koch MP5, având căşti, veste antiglonţ şi echipaţi cu ochelari cu vedere nocturnă, ieşiră din camion cu agilitatea unor feline.

Amit Bhatia, şeful echipei speciale de intervenţie, dădu semnalul. Două sute de metri îi despărţeau de casa care se înălţa în mijlocul unui câmp, liniştită, cu luminile stinse.

Cu Pearce în faţă, şirul de oameni înaintă în întunericul vâscos, gros ca melasa, abia tulburând calmul nocturn.

Echipa de intervenţie se opri la douăzeci de metri de intrare, în spatele unui gard de lemn.

Amit parcurse singur distanţa rămasă până la casă. Ajuns în prag, se ghemui şi introduse endoscopul digital pe sub uşă. Petrecu vreo cinci secunde orientându-l, uitându-se la micul ecran ataşat la încheietura mâinii stângi, apoi îl retrase.

Cu mâna înmănuşată, dădu încă un semnal tăcut: drumul era liber, era timpul să intre.

Pearce îşi trecu involuntar mâna peste vesta antiglonţ, înainte de a scoate un Glock 17.

Marţi 28 iulie 2015

Julianne e însetată. Plămânii, gâtul, urechile îi ard. De fiecare dată când un junghi dureros îi deformează chipul, buzele i se crapă; îşi trece limba peste ele; limba e acoperită de sânge.

E atât de însetată, încât a băut apa albastră din vasul de toaletă, a vărsat-o aproape imediat, apoi a băut-o iar. Doar pentru a-şi calma arsurile îngrozitoare care îi coboară până în stomac şi îi provoacă reflux biliar.

Nu i s-a mai dat sticla cu somnifere. Nici apă; dar măcar n-a mai măcelărit-o de vie. Nici medicamente nu i-a mai dat. Durerile sunt atroce. Julianne geme tot timpul, ca o căţea. Uneori ţipă, dar gâtul ei nu mai scoate niciun strigăt. Doar un zgomot. Un şuierat.

Deodată, un şoc îi zdruncină cămăruţa unde e sechestrată. Chiar şi pământul se cutremură. O altă zdruncinătură, ca şi cum pereţii ar fi izbiţi puternic…

Cineva e gata să spargă uşa. Cineva e gata să spargă uşa.

Julianne alunecă de pe saltea pe podea. Nu va putea să meargă, nici să stea în picioare şi nici măcar să se târască: picioarele şi fundul o dor prea tare. Se târăşte în lateral pentru a ajunge la uşiţa pentru animale.

Un tropot de paşi amestecat cu strigăte.

Ce spun? Ce…

— Poliţia! Poliţia!

Julianne se ridică, strâmbându-se de durere şi loveşte uşa cu pumnii. Urlete distorsionate îi ies din gât, îi străpung plămânii, îi însângerează buzele.

— Poliţia! Îndepărtaţi-vă de uşă, o deschidem!

Julianne se întinde pe burtă şi se târăşte pe braţe până aproape de vasul de toaletă; mişcările ei sunt însoţite de zgomotul metalic al lanţului atârnat de picior.

— Chemaţi salvarea! urlă bărbatul.

O lovitură bruscă şi violentă.

A doua.

A treia.

Uşa se deschide. Un bărbat năvăleşte în cameră, alţii îl urmează. El aleargă spre ea şi îngenunchează atât de rapid, încât genunchii îi trosnesc în urma impactului.

— Julianne, sunt Jack Pearce, lucrez la Scotland Yard împreună cu Leland. Sunteţi în siguranţă, Julianne, totul va fi bine.

Julianne se agaţă de el. De gâtul lui. El simte aroma de lămâie. Aer proaspăt. Ea inspiră adânc parfumul lui cu aromă de viaţă. Ea nu-i dă drumul. Nu mai vrea să rămână singură.

— Ieşim de aici, Julianne. Acum sunteţi în siguranţă. Totul va fi bine, Julianne. Familia dumneavoastră vă aşteaptă. Totul va fi bine…

El o mângâie pe păr. Nu încetează să-i vorbească. El a înţeles. El a înţeles că Julianne nu mai vrea linişte.

Ea ar vrea să râdă, dar plânge. Ea plânge râzând. Nu… ea nu plânge, ea râde din dragoste, cu inima uşoară.

Falkenberg, secţia de poliţie, marţi 28 iulie 2015, ora 07:00

Aliénor îşi lăsă ceaşca de cafea pe birou şi răspunse la telefon.

— Alo?

— Da… uh… alo…

— Cine este?

— Uh… eu sunt Benjamin. Lucrez pentru Departamentul IT al Poliţiei Metropolitane, Londra, încerc să iau legătura cu comisarul Bergström sau cu BIA Emily Roy.

— Şi atunci de ce mă sunaţi pe mine?

— Pentru că nu reuşesc să-i contactez şi al treilea număr de telefon pe care mi l-a oferit DCS Pearce a fost al lui Aliénor Lindbergh. Dumneavoastră sunteţi?

— Da, eu sunt. Mi-e greu să vă înţeleg.

— Ah…

La celălalt capăt al firului se auziră un zdrăngănit şi un şuierat.

— Acum mă auziţi mai bine?

— Nu. N-am spus că nu v-am auzit, am spus că nu v-am înţeles. Adăugaţi *e*-uri peste tot, este ciudat. Ce-i cu dumneavoastră? Sunteţi bolnav?

— Uh… nu. Este… probabil e accentul meu: sunt francez.

— Francezii au o deficienţă la nivelul limbii sau a cerului gurii?

— Uh… nu… nu cred… uh…

— Aveţi afte?

— Uh… nu…

— Tocmai v-aţi mutat la Londra?

— Uh… nu… Locuiesc în Anglia de şaptesprezece ani.

— E ciudat… De ce sunaţi?

— Am terminat de analizat anunţurile din *The Times* şi am identificat încă patru adrese IP. Toate sunt în Suedia. Prin urmare, DCS ne-a cerut să luăm legătura cu dumneavoastră.

— Unde anume în Suedia?

— Malmö, Stockholm, Göteborg şi Uppsala.

— Daţi-mi, vă rog, adresele exacte. Domnule comisar!

Bergström, care ieşea în viteză din biroul lui, se opri brusc.

— Este Scotland Yard-ul.

— Pearce?

— Nu, un tip care se numeşte Benjamin.

— Care Benjamin?

— Un francez de la Departamentul IT. Vorbeşte engleză foarte prost. Spune că nu are leziuni ale cavităţii bucale, dar mi-e greu să-l cred. Cred că nu îndrăzneşte să recunoască.

— Ce vrea, Aliénor? îşi pierdu răbdarea comisarul.

— Îmi pare rău, doar că mi-e greu să-mi dau seama care-i problema lui. De fapt, au găsit alte patru adrese IP de unde complicele lui Hemfield a trimis textele pentru anunţurile publicate în *The Times*…

Bergström făcu ochii mari de mirare.

— Alte patru adrese?

— Exact asta v-am spus. Toate sunt situate în Suedia: în Malmö, Stockholm, Göteborg şi Uppsala.

— Aliénor? întrebă Benjamin.

— Aşteptaţi, Benjamin, vorbesc cu şeful meu, răspunse ea scurt. *Detective Chief Superintendent* Pearce doreşte să rezolvăm această dilemă, continuă ea acordându-i toată atenţia lui Bergström.

— Bine. Scrie adresele, dar cere-i şi anunţurile corespunzătoare şi datele la care au fost trimise e-mailurile către *The Times*. Apoi, ne întâlnim în sala de conf, avem noutăţi.

Aliénor încuviinţă din cap.

Îşi notă în blocnotes toate informaţiile dictate de Benjamin.

— Faceţi gargară cu gălbenele, vă va alina suferinţele, adăugă ea înainte de a-i închide telefonul.

Londra, spitalul UCLH, marţi 28 iulie 2015, ora 07:00

Julianne stătea întinsă în patul de spital, cu spătarul uşor ridicat; de la talie în jos era acoperită cu o pătură. Braţele ei, plăpânde ca nişte nuiele, se odihneau de-o parte şi de alta a corpului. Părul încâlcit şi prins neglijent în vârful capului îi evidenţia în mod straniu chipul palid, tulburat de ticuri nervoase.

Adrian îşi lăsă mâinile pe obrajii supţi ai soţiei sale şi îi sărută uşor buzele uscate. Julianne oftă adânc, umerii i se prăbuşiră şi ochii scufundaţi în cearcăne negre i se umplură de lacrimi.

Îşi adăposti nasul în scobitura gâtului soţului ei şi-i inhală parfumul, apoi începu să tuşească. Adrian se îndepărtă, luă paharul cu apă de pe noptieră şi-l aşeză pe marginea buzelor acoperite cu sânge uscat. Julianne luă două înghiţituri mici. Deodată chipul i se crispă de durere, iar suspinele de plâns îi zdruncinară tot corpul. Îi limpeziră gâtul şi o sufocară. Se agăţă de mâna soţului ei.

O asistentă intră repede în cameră.

— Vă este rău, doamnă Bell? întrebă ea verificându-i pulsul şi temperatura Juliannei, care continua să plângă.

— Soţia mea bea apă şi… dintr-odată… a început să plângă, îngăimă Adrian.

— Domnule Bell, apropiaţi-vă de ea, are nevoie de atingerea dumneavoastră.

— Nu vreau s-o rănesc…

— E rănită doar de la talie în jos, îmbrăţişaţi-o cu blândeţe: are nevoie de dumneavoastră.

Adrian îi îmbrăţişă pieptul scofâlcit, mângâindu-i obrazul cu nasul.

— Şşş… şopti el legănând-o, şşş… Sunt aici, iubirea mea, sunt aici…

— Gata, va fi bine, *love,* o linişti asistenta, va fi bine, acum sunteţi în siguranţă, gata…

După câteva minute, plânsul încetă, fiind urmat de o respiraţie sacadată.

— Vi s-a administrat un calmant în urmă cu zece minute, doamnă Bell, în curând îşi va face efectul. Va fi bine, veţi vedea. Folosiţi butonul de alarmă, dacă aveţi nevoie de ceva, îi spuse asistenta lui Adrian, înainte de a părăsi camera.

Julianne ridică cu greu mâna dreaptă, conectată la perfuzii.

— Fetele…

Vocea ei spartă, ca un suspin prelung, tremurător, semăna cu cea a unei bătrâne bolnave.

— Sunt bine, iubirea mea. Nu le-am trimis la şcoală, ca să nu… ca să nu afle. Împreună cu Antonia şi Raymond, le-am fâţâit prin toată Londra ca să le distragem atenţia. Sunt bine, Julianne.

— Vreau să le văd…

— Iubito, aşteptăm ca medicul să ne dea undă verde. În curând.

Julianne înghiţi. Faţa i se crispă de durere, apoi încuviinţă.

— Florence…

Privirea lui Adrian o evită pe cea a soţiei sale şi se fixă asupra mâinilor lor înlănţuite pe pătura aspră.

— Soseşte. Am sunat-o.

Falkenberg, sediul poliţiei, marţi 28 iulie 2015, ora 07:15

Aliénor îşi luă caietul, termosul şi traversă secţia de poliţie. Când trecu prin uşile duble care se deschideau spre hol, o văzu pe Emily Roy intrând în sala de şedinţe.

Tânăra grăbi pasul, pentru a nu rata nimic din ceea ce profilerul urma să anunţe.

— …a confirmat că au găsit-o pe Julianne Bell în viaţă. Victima fusese sechestrată într-o cameră şi nu văzuse niciodată chipul atacatorului ei. Asta e tot ce ştim pentru moment. A fost mutilată, a intrat în stare de şoc şi a fost dusă la spital. Tehnicienii sunt la faţa locului. Ar trebui să avem rezultate la sfârşitul zilei sau, în cel mai rău caz, mâine dimineaţă.

— A avut noroc! Încă puţin şi ar fost pulpiţa de duminică! comentă Olofsson.

Aliénor constată cu bucurie că îi păstraseră liber locul obişnuit şi că detectivul Olofsson nu spânzurase picioarele acolo şi nici nu lăsase firimituri de *Kanelbullar.*

— Complicele lui Hemfield şi-a schimbat *modus operandi:* deja începuse s-o măcelărească, continuă Emily.

Olofsson se agită făcând o grimasă.

— Ce? De vie, vrei să spui? Dar, drace, e oribil!

— Dumnezeule, ce îngrozitor! şopti Karla.

— Alexis a avut dreptate să insiste, interveni Bergström: Hemfield mai avea două degete şi-o tăia.

Emily ştia că acea remarcă îi era adresată. Nu comentă.

— Ce altceva au mai găsit în casă? întrebă comisarul.

— Nici victime, nici suspecţi şi se pare că, în acest moment, nu există alte amprente decât ale Juliannei.

Olofsson îşi drese vocea.

— Dar… au găsit… bucăţile de carne ale Juliannei Bell?

— Câteva.

— O, nenorocit de ticălos de ordinar! Tipul şi-a făcut un *carpaccio!* Nu pot să cred… Ai senzaţia că ai văzut totul şi, brusc, dai peste ce-i mai rău… Cât a avut de îndurat, biata de ea… Imaginează-ţi că…

— Aliénor, spune-ne informaţiile de la Scotland Yard, interveni Bergström.

— Notez, spuse Karla îndreptându-se spre ecran.

Aliénor aşteptă până ajunse pe poziţie, cu markerul în mână, înainte de a începe expunerea faptelor.

— Au fost identificate patru noi adrese IP, patru noi locaţii de unde complicele lui Hemfield a trimis e-mailuri cerând publicarea anunţurilor: 7 mai, 10:05, *Apple Store,* Stockholm; 13 iunie, la 19:07, cybercafe-ul *Wired,* Uppsala; 3 iulie, 8:43, cafeneaua *Network,* Göteborg; 14 iulie, 01:01, Hotel *Diplomat,* Malmö.

— Olofsson, sună la Hotel *Diplomat* şi cere lista clienţilor din noaptea de 14 iulie, ordonă comisarul. Şi mai bine, întreabă-i dacă păstrează orele lor de logare la internet, ştiind că tipul nostru a trebuit să folosească *business center*-ul pentru a naviga pe internet. Este posibil ca recepţia să-i fi furnizat un nume de utilizator şi o parolă. Contactează mai întâi procurorul, în cazul în care te plictisesc cu clauze de confidenţialitate idioate. Karla şi Aliénor, voi vă ocupaţi de cele două internet cafe-uri. Iar eu mă voi ocupa de *Apple Store.* Vom sfârşi prin a captura această eroare a naturii.

Emily ieşi din secţia de poliţie cu telefonul mobil în mână. Traversă strada pustie şi se aşează pe un zid scund de cărămidă.

Trebuia să se izoleze pentru a-şi pune mintea în ordine. Să se debaraseze de teorii şi să se concentreze asupra faptelor.

Criminalul nu mai aşteptase ca Julianne să moară: începuse s-o măcelărească de vie. O

schimbare semnificativă, colosală, în semnătura sa. Totuşi, o semnătură statică, deoarece reflecta fanteziile criminalului.

Dar oare semnătura n-ar trebui să demaşte criminalii, din moment ce Hemfield a avut un complice? Atunci cine le-a ucis pe cele şase victime din Tower Hamlets? Hemfield? Hemfield şi complicele lui? Nu putea fi singurul complice. Complicele îl informase pe Hemfield, aşadar Hemfield era cel care conducea jocul. Dar el nu avea nici profilul psihologic şi nici reacţiile unui lider.

Teoria trebuie să se adapteze faptelor şi nu invers, îşi repetă ea.

Ce atitudine avusese Hemfield când îi povestise lui Alexis despre abaterile sale? Îşi scosese ochelarii şi închisese ochii. Emily se gândise că astfel se asigurase că nu va vedea reacţia lui Alexis. Şi dacă era invers? Poate că Hemfield nu voise să fie văzut bucurându-se de situaţie. Probabil se asigurase că nimeni nu-i observa satisfacţia sexuală intensă pe care i-o provocase acea situaţie.

Richard Hemfield nu se potrivea nicidecum profilului criminalului canibal în serie, dar poate că nu el era canibalul. Poate că el era doar prădătorul sexual, voyeurul, strangulatorul.

Profilul psihologic al acelui criminal canibal îl descria drept un tip caucazian, de patruzeci şi cinci de ani, meticulos, organizat, inteligent până la punctul de a-şi înşela anturajul şi experţii, fermecător şi integrat social.

Aşadar, criminalul canibal ar fi complicele lui Hemfield? Strangularea ar purta semnătura lui Hemfield, iar măcelărirea victimelor, pe cea a complicelui său? Fiecare s-ar ocupa de sarcini foarte specifice; asta ar explica de ce au comis împreună infracţiuni întotdeauna identice. Relaţia lor nu presupune un dominant sau dominator, ci un parteneriat?

Emily clătină din cap. Era rar, foarte rar un duo fără partener dominant.

Îi sună telefonul; răspunse.

— Ai primit mesajul meu? îl întrebă imediat pe Pearce, înainte ca acesta să aibă şansa să spună ceva.

— Nu, eu…

— Verifică dacă au prelevat probe ADN de pe fruntea Juliannei Bell şi, dacă nu, trimite imediat pe cineva la spital să le ia. Anunţă la spital să nu-i facă toaleta. Sună-mă mai târziu.

Profilerul închise.

Telefonul îi sună cinci minute mai târziu.

— Nu, nu i-au prelevat probe ADN de pe frunte şi au spălat-o imediat ce a ajuns la spital, o informă Pearce.

Emily rămase tăcută câteva secunde.

— Nu s-a găsit nicio amprentă pe corpul ei?

— Nici pe pansamente.

— Când va primi laboratorul rezultatele celorlalte probe?

— În jurul prânzului. În ceea ce priveşte casa unde a fost sechestrată, acum suntem în curs de cercetare amănunţită. Băieţii demontează până şi prizele pentru a găsi amprente…

— O vei interoga pe Julianne Bell?

— Da, medicul şi soţul ei au fost de acord, dar am doar zece minute. Sunt la spital.

— Am nevoie s-o întrebi două lucruri: mai întâi, cum i-au tăiat carnea, în timp ce era trează sau adormită. Dacă a tăiat-o pe viu, aşa cum a spus ea că nu i-a văzut faţa, întreab-o în spatele a ce se ascundea agresorul. Vreau să ştiu şi ce părţi din ea a tăiat mai întâi. Apoi vezi dacă a fost violată şi întreabă laboratorul dacă purta chiloţi; dacă da, spune-le să facă o fotografie şi să mi-o trimită – şi cel mai important, dacă e posibil, să ia amprentele de pe lenjeria ei intimă. Aştept să mă suni.

Londra, spitalul UCLH, marţi 28 iulie 2015, ora 08:30

Jack Pearce tocmai bătea la uşa camerei Juliannei Bell, când îl văzu pe Adrian la celălalt capăt al holului, vorbind cu un doctor.

— Intraţi!

DCS-ul recunoscu vocea Florencei Hartgrove.

Camera spaţioasă cu mobilier elegant de sufragerie ar fi putut trece drept o cameră de hotel, dacă n-ar fi fost perfuziile şi patul de spital.

Julianne Bell i se părea mai firavă decât atunci când o salvase, cu câteva ore mai devreme. Teama încă nu-i părăsise ochii.

Florence se ridică fără să-i dea drumul mâinii Juliannei.

— Jack… nici nu ştim cum să vă mulţumim.

— Cu siguranţă nu sunt persoana căreia să-i mulţumiţi, doamnă Hartgrove; vă pot oferi numele celor care au făcut mult mai multe decât mine pentru eliberarea doamnei Bell.

Soţia *Commissioner*-ului îi adresă un zâmbet trist.

— Adrian ne-a spus că vreţi să-i adresaţi câteva întrebări.

— Julianne, sunteţi de acord? se interesă DCS-ul.

Ea încuviinţă dureros.

— Ştiu că vă doare gâtul. Am adus un iPad, astfel încât să puteţi scrie răspunsurile; tastele sunt mai accesibile decât pe telefon. Sunteţi de acord?

O nouă încuviinţare.

— Am puţine întrebări, dar sunt neplăcute. Întrerupeţi-mă de îndată ce veţi dori şi voi pleca, bine?

Julianne clipi în semn că a înţeles.

Pearce lăsă iPad-ul pe pătură. Florence îndreptă patul şi ţinu tableta la nivelul mâinilor lui Julianne.

— Să începem. Aş vrea să ştiu dacă aţi fost hrănită?

Ea clătină din cap. Apoi tastă cu ambele degete arătătoare.

Doar apă cu lămâie miere

— A introdus sticlele *prin* uşiţa pentru animale sau a deschis uşa?

Uşiţa

— În această dimineaţă mi-aţi spus că nu i-aţi văzut niciodată chipul agresorului dumneavoastră.

Julianne clătină brusc din cap. Buza ei inferioară îi tremură, apoi tastă din nou.

Niciodată văzut niciodată intrat

— Aşadar aţi fost mutilată în timp ce eraţi inconştientă?

Ea închise ochii, apoi încuviinţă.

Florence dădu drumul tabletei şi o mângâie pe braţ. Julianne reîncepu să tasteze.

Apă cu droguri
Când mă trezeam rănile erau acolo.

— V-aţi trezit în celula unde eraţi sechestrată?

Da întotdeauna.
Nu ştiu dacă am ieşit
Nu ştiu dacă m-a

Nu-şi termină propoziţia şi ochii i se umplură de lacrimi.

Pearce vorbise cu doctorul: ştia întinderea rănilor sale îngrozitoare.

— Eşti bine, Julianne? se nelinişti Florence.

— Bine, şopti ea, cu o voce neinteligibilă.

Julianne înghiţi cu o grimasă de durere. Florence îi dădu să bea apă. Pearce aşteptă câteva secunde

înainte de a continua interogatoriul.

— Vă amintiţi de un miros anume?

Doar al meu urât îngrozitor

— Mi-aţi putea spune care a fost prima dumneavoastră rană?

Gura Juliannei se contorsionă de durere când reîncepu să scrie.

Fesă

Îl privi pe Pearce, care încerca să-şi formuleze următoarea întrebare, apoi se aplecă spre ecranul iPad-ului.

Nu viol

Chipul Florencei Hartgrove se încruntă de durere şi de tristeţe.

Sunt sigură

Pearce privi în jos. Ştia asta: laboratorul i-o confirmase.

Terminăm acum obosită îmi pare rău

— Desigur, răspunse el cu o voce blândă. Vă mulţumesc, Julianne, vă mulţumesc foarte mult.

Îşi recuperă iPad-ul şi le salută dând din cap înainte de a pleca.

Jack aşteptă până când părăsi spitalul, ca s-o sune înapoi pe Emily.

— A mutilat-o în timp ce dormea, mai întâi i-a tăiat carnea de pe fese, n-a fost violată şi pe chiloţii ei erau pete de sânge, o anunţă pe Emily dintr-o suflare

— Laboratorul ţi-a trimis fotografia chiloţilor victimei?

— Încă nu.

Pearce zâmbi în sinea lui. O considera minunată.

— Nu şi-a văzut niciodată răpitorul, Emily. O seda ca s-o scoată din cămăruţa unde o ţinea sechestrată şi cred că o ducea la atelierul său, unde probabil o tăia pe masa de autopsie, apoi o închidea la loc în celula ei. Se pare că apa cu lămâie şi miere conţinea droguri şi nu poate fi decât asta, pentru că nu o hrănea.

O linişte îi întâmpină explicaţiile. Emily o întrerupse zece secunde mai târziu. Îi spuse metoda prin care să-l aresteze pe răpitorul Juliannei. Deoarece ştia cine era.

Falkenberg, sediul poliţiei, marţi 28 iulie 2015, ora 11:45

— *Helvete!* mormăi Olofsson, lăsându-se să cadă pe scaun.

Evident, i se băgase pe gât cea mai plictisitoare cercetare şi eforturile sale nu dăduseră roade. Aflat în Elveţia, managerul hotelului *Diplomat* din Malmö încă nu-şi sunase asistenta.

La rândul lor, Karla şi Aliénor obţinuseră deja răspunsurile de la cele două internet caffe-uri din Uppsala şi Göteborg, care n-aveau niciun sistem de supraveghere – nu, zău?! – şi, desigur, nu le puteau oferi istoricul navigărilor, cu atât mai puţin numele persoanelor care se logaseră pe computerele lor. În schimb, hotelul *Apple Store* din Stockholm, păstrase înregistrările surprinse de camerele de luat vederi doar o săptămână. La ce bun să urmăreşti oamenii, sincer? Uite-l, nu e niciun DVD împachetat şi pus pe raft în trei secunde, pentru comisar şi *girls band* care urmăresc acum interogatoriul lui Adrian Bell *live.* Şi el se trezise singur, ca un fraier care face pe secretara, fără să înţeleagă cu adevărat de ce. Urmau să-l aresteze pe Bell, nu? A, dar înţelegeţi, Bergström nu voia să lase nimic la voia întâmplării. Ce întâmplare, Dumnezeule mare?!

Telefonul de pe biroul lui sună.

— Olofsson, răspunse el strigând.

— Bună ziua, domnule detectiv. La telefon Krister Widmark, directorul hotelului *Diplomat* din Malmö. Îmi pare rău că nu v-am sunat mai devreme, dar eram…

— Îmi puteţi trimite lista clienţilor dumneavoastră din noaptea de 14 iulie sau vreţi să vi-l bag pe procuror în fond?

— V-am trimis-o pe e-mail, domnule detectiv, răspunse Krister Widmark, al cărui ton mieros devenise acru. Dacă aveţi nevoie de ajutorul meu pentru orice altceva, contactaţi-mă la numărul pe care asistenta mea vi l-a notat în e-mail, adăugă

acesta înainte de a închide telefonul, fără alte formalităţi.

Olofsson se strâmbă în receptor înainte de a se repezi să-şi deschidă inbox-ul. În timp ce era gata să downloadeze documentul, telefonul său fix reîncepu să clipească.

— Olofsson, răspunse el morocănos.

— Kristian, sunt Maja.

— *Hej,* Maja, se înmuie brusc vocea detectivului, faci pe centralista?

— Hans a trebuit să meargă să-şi ia soţia, căreia i s-a defectat maşina.

— Nu-mi spune că renunţi la planul de deseară?

— Nu, chicoti tânăra. Ne vedem la ora 19, la mine.

Imaginile sublimei Maja, desprinse din fanteziile sale erotice, coborau direct din creier până în boxerii detectivului.

— Comisarul mi-a cerut să-ţi trimit apelurile legate de cazurile Paulsson şi Lund, atâta timp cât sunt în teleconferinţă cu englezii.

— OK, frumoaso. Cine e?

— Lasse Holt. Lucrează la internet cafe-ul *Wired* din Uppsala. La început am crezut că era o glumă pentru că are o voce de copil, aşa că am sunat la internet cafe pentru a vorbi cu patronul. Lasse Holt are optsprezece ani şi lucrează acolo. Lindbergh i-a contactat de dimineaţă, legat de e-mailurile trimise către *The Times* de pe adresa IP, iar Holt spune că are informaţii în acest sens.

— OK, super. Pe deseară, frumoaso.

O voce chicotind precedă zgomotul închiderii telefonului.

— Detectiv Olofsson.

— Dap… Salu… Lasse… Lucrez… internet caf… Upp…

— Hei, vrei să termini de mestecat? Nu înţeleg nimic din tot ce-mi spui.

Olofsson auzi câteva plescăituri, apoi un scuipat zgomotos.

— Dap. Sunt Lasse Holt. Lucrez la internet cafe-ul *Wired,* din Uppsala. Şi, de fapt, pe 13 iunie seara, eram de serviciu, iar şeful meu mi-a spus c-ar trebui să vă sun.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că ştiu cine a fost tipu' care a trimis e-mail la 19:07.

Londra, New Scotland Yard, marţi 28 iulie 2015, ora prânzului

Alexis stătea în faţa oglinzii duble.

Doza de adrenalină a victoriei îi dădea senzaţii ciudate: fluturi în stomac, senzaţia de levitaţie, euforie, momente de seninătate… Senzaţii ciudate asemănătoare celor provocate de dragoste. După luptă, se simţi exaltată ca o războinică. O metaforă a violenţei incredibile îi apăru în minte: stătea în picioare, cu pieptul înainte, într-o postură plină de mândrie, strivindu-l cu piciorul pe inamicul care zăcea la pământ. Era incorigibilă.

Oftă sacadat.

Pearce îi povestise despre temniţa Juliannei Bell, aerul puturos, lanţul care o ţinea legată, lipsa apei şi a reperelor temporale. Restul căsuţei în care fusese ţinută prizonieră era la fel de spartan – bucătărie, toaletă, dormitor, garaj şi atelier, sau, mai bine zis, sală de măcelărit; totul era curat, imaculat, ordonat. DCS-ul îi descrisese, de asemenea, rănile Juliannei: bucăţile de carne ciopârţite de pe fese, interiorul coapselor şi partea superioară a acestora. Mai multe bucăţi fuseseră găsite în frigider şi în congelator.

Cicatricile Juliannei Bell aveau să-i rămână o veşnică amintire a iadului pe care îl trăise timp de unsprezece zile, de parcă răpitorul îşi tatuase numele pe tot corpul ei. Aceasta fusese cu siguranţă intenţia sa, comentase Emily. Comiţând acel viol simbolic, posesia lui devenise dublă: prin actul de canibalism, Julianne trăia în el pentru totdeauna, iar el trăia în ea prin mutilările de pe corpul ei.

Alexis tresări. De cealaltă parte a oglinzii duble, unul dintre cele două scaune fusese aruncat în perete. Căzuse la pământ cu un zgomot îngrozitor. Furios, Adrian Bell îi trăsese un şut, apoi începu să ţipe să fie eliberat.

Pearce se ridică, îndreptă scaunul, îl apropie de masă, apoi îi porunci lui Adrian să se aşeze. Încă spumegând de furie, soţul Juliannei se supuse.

Falkenberg, sediul poliţiei, marţi 28 iulie 2015, ora prânzului

Bergström îl urmă pe Olofsson, care alerga pe culoar.

— La naiba, Kristian, sper, pentru binele tău, că e ceva important. Într-o clipă vor începe să-l interogheze pe Bell.

Drept răspuns, Olofsson acceleră pasul.

— Aşadar? se impacientă Bergström intrând în biroul detectivului.

Cu o seriozitate neobişnuită pentru el, Olofsson oftă prelung.

— Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu managerul hotelului din Malmö, când m-a sunat un puşti angajat la internet cafe-ul din Uppsala. Mi-a povestit că lucra în ziua respectivă, pe 13 iunie, şi că ştie cine a trimis emailul către *The Times,* pentru că a verificat monitorul calculatorului imediat după plecarea clientului.

— Cine e?

Olofsson se logă la căsuţa de e-mail Outlook şi făcu click pe ataşamentul e-mailului trimis de Lasse Holt. O fotografie se deschise pe toată pagina.

Comisarul, şocat, trebui să se aşeze. Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Şi asta nu e tot. Directorul hotelului *Diplomat* mi-a trimis lista clienţilor din noaptea de 14 iulie.

Detectivul înghiţi.

— El a fost şi la hotel *Diplomat,* în ziua în care e-mailul a fost trimis la *The Times.* Ce facem, şefu'?

Bergström privi fix fotografia, cu privirea întunecată.

— Îl sun pe Pearce. Du-te să vezi ce fac ceilalţi. Roag-o pe Emily să încerce să-l caute pe Jack din partea ei… Mă tem să nu cumva să fi început să-l interogheze deja pe Bell. Apoi, adună-i pe toţi în biroul meu.

Londra, New Scotland Yard, marţi 28 iulie 2015, ora 12:30

— Îmi puteţi spune ce se întâmplă? se interesă Raymond Bell nervos, repezindu-se în biroul lui Jack Pearce.

La telefon, DCS-ul îi mulţumi interlocutorului său, apoi închise. Îi făcu semn lui Raymond Bell să ia loc.

— L-aţi arestat pe cumnatul meu?

— Nu.

Raymond Bell se încruntă surprins.

— Dar… doi poliţişti l-au căutat la spital. Şi avocatul nostru m-a sunat să-mi spună că îl contactase Adrian.

— Aşa e.

— Nu mai înţeleg nimic.

— Nici noi, domnule Bell: nici noi nu mai înţelegem nimic.

— Pardon?

Buzele lui Jack Pearce se arcuiră într-un zâmbet larg, dar rămaseră pecetluite.

— Nu înţelegem de ce Julianne Bell a fost măcelărită de vie sau de ce nu şi-a văzut niciodată răpitorul.

Împinse spre Raymond Bell blocnotesul aşezat în faţa lui pe birou.

— Nu-mi insultaţi inteligenţa, domnule Bell, şi nici eu nu o voi insulta pe a dumneavoastră. Nu am de gând să mă prefac că vă măgulesc ego-ul supradimensionat, spunându-vă iar cât sunt de impresionat de intelectul dumneavoastră, de talentul dumneavoastră organizatoric, de grija şi de atenţia dumneavoastră pentru detalii. Vă voi spune doar că, dacă îmi notaţi pe această bucată de hârtie numele femeilor pe care le-aţi răpit, strangulat, mutilat şi consumat împreună cu Richard Hemfield încă de când eraţi copil, se va găsi o modalitate de a vă face viaţa mai uşoară în închisoare.

Raymond Bell îşi mişcă rapid privirea între blocnotes şi Pearce.

— OK, OK, domnule Bell. OK. Vă amintiţi de BIA Roy?

Buza inferioară a lui Raymond Bell tremură.

— Da, ştiu, profilerul provoacă astfel de reacţii multor oameni. Trei lucruri au şocat-o pe Emily Roy. În primul rând, faptul că Julianne fusese sedată şi nu-şi văzuse niciodată răpitorul. I s-a părut ciudat, pentru că dacă sora dumneavoastră, sau mai degrabă sora dumneavoastră vitregă, ar fi fost programată să moară la fel ca celelalte victime, n-ar fi existat niciun motiv ca răpitorul să-şi ascundă identitatea. În al doilea rând, profilerul nostru a considerat interesant şi relevant faptul că Julianne Bell a fost măcelărită de vie şi răpită după doar câteva luni de când începuse o relaţie adulteră.

Buza inferioară a lui Raymond Bell zvâcni, cuprinsă de un tic nervos.

— Da, scuze: ar fi trebuit să adaug *homosexuală.* O relaţie adulteră *homosexuală.* Pentru că nu vă deranjează doar adulterul, nu-i aşa, domnule Bell?

Bărbia şi gura acestuia din urmă se încordară.

— Când v-am găsit sora vitregă, BIA Roy mi-a cerut să verific dacă chiloţii Juliannei aveau urme de sânge şi ce părţi din ea fuseseră măcelărite mai întâi. Ciudată cerere, nu-i aşa?

Raymond Bell îşi înclină uşor capul într-o parte.

— Când laboratorul ne-a confirmat că Julianne avea chiloţii de mătase pătaţi de sânge, din cauza stropilor, jeturilor, scurgerilor de la rănile provocate, BIA Roy a dedus – şi criminaliştii sunt de acord cu ea – că victima nu a fost dezbrăcată în timp ce era mutilată. Faptul că nu a dezbrăcat-o, demonstrează că atacatorul ei a respectat-o mai presus de orice. Acest lucru se subînţelege şi din faptul că răpitorul i-a tăiat mai întâi fesele. Atacatorul şi-a început măcelul fără a fi nevoit să privească faţa victimei, deoarece deşi adormită, vederea chipului ei l-ar fi tulburat, i-ar fi amintit de gestul său barbar, de ruşinea lui, de remuşcările lui. Mă urmăriţi?

Raymond Bell îşi îndreptă spatele care se cocoşase imperceptibil.

— Şi aici devine interesant, domnule Bell. Pentru că, atunci când Julianne a fost găsită, BIA Roy a solicitat imediat prelevarea probelor ADN de pe frunte şi de pe chiloţii ei de mătase, care nu fuseseră schimbaţi de unsprezece zile. Evident, criminaliştii aveau să ia amprentele de pe chiloţii de mătase, dar prelevarea ADN-ului de pe frunte era s-o ratăm, dacă Emily nu ne-ar fi spus despre asta. Aşadar, de ce fruntea? Ei bine, chiloţii pătaţi de sânge, plus fesele ca primă zonă mutilată, l-au convins pe psihologul nostru criminalist să presupună că răpitorul Juliannei, aşa cum vă spuneam, a tratat-o cu atâta decenţă şi respect, încât singurul contact direct pe care-şi permitea să-l aibă cu ea era unul protector şi cast, de parcă şi-ar fi sărutat copilul bolnav pentru a-i verifica temperatura. Un sărut pe frunte, mai exact. Din nefericire, personalul medical de la spital a spălat-o pe sora vitregă a dumneavoastră şi prelevarea noastră n-a dus la nimic.

Raymond Bell îşi relaxă umerii.

— Aşteptaţi, Raymond, încă nu am terminat. Ştiţi de ce insist că aceşti chiloţi erau din mătase? Ei bine, pentru că amprentele pot fi luate de pe mătase; nu cu pudră, desigur, ci printr-un proces de metalizare în vid. Şi imaginaţi-vă, domnule Bell, că, aşa cum spune Ted, expertul nostru în amprente digitale, „există întotdeauna un moment fără mănuşi, întotdeauna” şi există chiar mai multe pentru cineva care ar putea aborda, privi, observa, pentru prima dată muntele lui Venus al femeii pe care o idolatrizează, aproape la fel de mult pe cât o respectă.

Mâinile lui Raymond Bell se crispară strângând mânerele scaunului.

— BIA Roy, domnule Bell, crede că împreună cu Richard Hemfield, pe care îl consideraţi fratele dumneavoastră, pentru că aţi locuit cu el până la unsprezece ani – în ciuda eforturilor dumneavoastră

foarte convingătoare de a ne face să credem contrariul – aţi ucis, mutilat şi consumat un număr mare de femei. Aşadar, potrivit lui Emily Roy, când aţi aflat că sora voastră vitregă, această femeie pe care aţi răsfăţat-o ca pe propriul copil şi care vă datorează gloria, făcea sex în afara căsătoriei şi, mai mult, cu o femeie, nu aţi mai suportat şi v-aţi spus că o veţi pedepsi în felul dumneavoastră: adică răpind-o şi sechestrând-o în teatrul vostru de operaţiuni, în casa voastră îngrozitoare, a dumneavoastră şi a lui Richard Hemfield. Dar acum, trebuie să recunoaştem că noi, muritorii de rând, considerăm obişnuinţa ca fiind a doua natură, iar rutina ne face să ne simţim în siguranţă; aşa că, atunci când v-aţi trezit cu acele zeci de kilograme de carne sub nas, n-aţi putut rezista tentaţiei şi aţi început să vă faceţi mici gustări delicioase. Pentru că n-aţi vrut să o ucideţi pe Julianne. Ei bine, cel puţin nu până când nu s-a descoperit că aţi crescut în aceeaşi familie maternală ca şi criminalul din Tower Hamlets. Acum, chiar dacă trebuie să recunosc că performanţa dumneavoastră ne-a indus pe toţi în eroare, v-aţi spus că frumoasa Julianne Bell trebuia să dispară odată pentru totdeauna…

Privirea lui Raymond Bell se întunecă de furie.

— De ce spun asta? continuă Pearce. Ne-aţi minţit când aţi declarat că v-aţi mutat cu familia Bell cu mult înaintea finalizării adopţiei şi singura persoană care vă putea contrazice era Julianne Bell. Aşadar, aţi decis s-o omorâţi. Şi, fără perseverenţa şi inteligenţa unuia dintre… consultanţii noştri, nu am fi aflat niciodată cum aţi comunicat cu Richard Hemfield şi nu v-am fi localizat niciodată la timp teatrul de operaţiuni şi, prin urmare, pe Julianne Bell.

Pearce zâmbi înainte de a continua. Acelaşi zâmbet artificial de convenienţă.

— Sunt propriile dumneavoastră amprente, domnule Bell, pe care le-am găsit pe chiloţii de mătase ai surorii dumneavoastră vitrege. Şi asta nu e tot. Urmează să vă dezosăm casa de la ţară.

Dezosare este într-adevăr cuvântul potrivit, pentru că am găsit în grădina dumneavoastră oase, dar şi o valiză frumoasă care conţine hainele victimelor: Jeanine Sanderson, Diana Lantar, Katie Atkins, Chloe Blomer, Sylvia George, Clara Sandro, Maria Paulsson şi Freja Lund. Haine pe care le testăm şi pe care sunt sigur că vom găsi ADN-ul dumneavoastră şi pe cel al secundului dumneavoastră, Richard Hemfield.

Ochii lui Raymond Bell scanară tavanul din spatele lui Jack Pearce.

— Da, aşa este, domnule Bell. Două camere de supraveghere vă filmează reacţiile.

Raymond privi în treacăt spre blocnotes.

— Trebuia să vă facem să credeţi că eraţi mult înaintea noastră, că aţi intrat în Scotland Yard ca un învingător. Am vrut să vă prindem cu garda jos. Primirea în biroul meu, în loc să vă conduc într-o sală de interogatoriu, ne-a permis să vă luăm prin surprindere. La ce bun să vă surprindem, vă veţi spune, din moment ce avem dovezi materiale ale vinovăţiei dumneavoastră? Ei bine, pentru că la momentul în care am instalat aceste două camere, nu aveam încă aceste dovezi. Aveam doar certitudinea profilerului nostru şi speram să vă forţăm să mărturisiţi singur. Acum nu mai e necesar: în momentul în care aţi intrat în biroul meu, laboratorul mi-a confirmat că v-a găsit amprentele pe chiloţii de mătase ai Juliannei Bell.

Raymond Bell se aplecă pe marginea scaunului său şi se sprijini de biroul lui Pearce. Cu degetul mare şi arătătorul îşi şterse colţurile buzelor şi spuse:

— Domnule *Detective Chief Superintendent* Pearce. Jack. Dacă vreţi să vă dau toate numele femeilor pe care le-am răpit, sugrumat, prăjit, fiert, rumenit, tăiat, poşat şi fiert în suc propriu timp de peste treizeci de ani, va trebui să ne oferiţi ceva în schimb. Mie şi lui Richard.

Falkenberg, sediul poliţiei, marţi 28 iulie 2015, ora 14:00

Emily, Bergström, Olofsson şi Karla stăteau în picioare în faţa oglinzii duble. Se uitau ţintă în sala de interogatoriu, de parcă ar fi putut vedea şi altceva decât o masă metalică şi trei scaune. Aliénor era prăbuşită într-un colţ, ghemuită pe jos, ca un păianjen în pânza sa. Tăcerea în care era cufundată camera îi amintea de acel moment de calm înfiorător care preceda furia mamei sale. Aşadar, se pregătea pentru ţipete, violenţă şi tristeţe, un final apoteotic.

Ultimele două ore care tocmai se sfârşiseră săpaseră urme adânci pe feţele lor şi le atârnau greu pe umeri. Nici Bergström şi nici Emily nu reuşiseră să ajungă la Pearce înainte de interogatoriul lui Raymond Bell, pentru a-l informa despre descoperirea lor: persoana care trimisese e-mail-urile la *The Times* pe 13 iunie, de la internet cafe-ul din Uppsala şi pe 14 iulie, de la hotelul *Diplomat* din Malmö, nu era Raymond Bell. O a treia persoană îi ajutase pe Richard Hemfield şi Raymond Bell, aici, în Suedia. O persoană care fusese, cu siguranţă, criminalul Mariei Paulsson şi al Frejei Lund.

Un poliţist îmbrăcat în uniformă deschise uşa şi îi făcu semn lui Bergström: erau gata. Comisarul oftă adânc înainte de a le întreba din priviri pe Karla şi Emily. Ele încuviinţară încordate. Ieşiră repede din cameră, apoi intrară în sala de interogatoriu.

Karla se sprijini de masă cu o mână tremurândă. Îşi umezi buzele uscate, înghiţi pentru a îndepărta greaţa latentă şi se aşeză.

Emily se aşeză lângă ea, lipindu-şi scaunul de al ei.

Era momentul aducerii personajului reţinut. Încătuşat. Poliţistul trase scaunul şi-l atinse pe umăr,

pentru a-l face să se aşeze.

Pe 13 iunie, Lasse Holt, angajatul unui internet cafe din Uppsala, intrase într-o librărie de lângă facultate, însoţit de prietena sa, şi participaseră împreună la o lansare, urmată de semnături. Conferinţa păruse fără sfârşit, Lasse fusese nevoit să se întoarcă la curs şi nu mai rămăsese la sesiunea de autografe. Câteva ore mai târziu, în timp ce lucra la internet cafe, tânărul îl recunoscuse imediat pe scriitorul pe care îl întâlnise în aceeaşi zi: Dan Hansen. Nu îndrăznise să-l abordeze, dar pentru a-şi impresiona iubita, privise istoricul de navigare al lui Dan. Ca oricine internaut respectabil, Dan îşi ştersese istoricul. Lasse îl reactivase şi fusese *super dezamăgit* când văzuse că scriitorul tocmai contactase *The Times.*

Prezenţa lui Dan Hansen pe lista clienţilor Hotelului *Diplomat* din Malmö în noaptea de 14 iulie era un cui în plus bătut în sicriul său; imaginea îi trecuse prin minte lui Olofsson, dar nu îndrăznise s-o exprime cu voce tare.

Poliţiştilor le fusese imposibil să verifice dacă Hansen era expeditorul e-mailurilor către *The Times* pe 7 mai, la 10:05 dimineaţa, de la *Apple Store* din Stockholm şi pe 3 iulie, la 8:43, de la cafeneaua *Network* din Göteborg, dar Bergström şi Emily n-aveau nicio îndoială: datele corespundeau cu turneele literare ale scriitorului.

Dan Hansen îi aruncă o privire sticloasă soţiei sale.

Realitatea o pălmui pe Karla. Durerea o zdrobi. Bărbatul vieţii ei, tatăl copiilor ei. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze şi să-l ia la bătaie în acelaşi timp. Iubirea ei marcată de furia întunecată şi dureroasă care o copleşea. Respiraţia i se precipită şi trebui să deschidă gura larg pentru a elimina aerul comprimat adânc în plămâni.

Karla îndreptă degetul arătător ameninţător către soţul ei.

— Tu ai făcut asta?

Vocea ei, plină de lacrimi, şovăi spre sfârşitul întrebării. Gâfâi şi începu să tuşească, pentru a alunga valurile de suspine care-i tăiau respiraţia.

Emily îl urmărea pe Dan; tăcerea şi postura lui, înţepenită.

De cealaltă parte a oglinzii duble, Bergström se întreba dacă procedase bine când permisese această întâlnire faţă în faţă.

Karla închise ochii o clipă şi continuă:

— I-ai ajutat… pe aceşti doi monştri… să omoare acele femei?

Durerea Karlei o străbătu pe Emily brusc, ca un fulger.

— Îţi dai seama ce i-ai făcut familiei tale? Ce ne-ai făcut? Şi fetele noastre? Fetele noastre?

Dan Hansen expiră lent pe nas. Respiraţia părea ca un preambul al vorbelor, dar nici nu deschise gura. Nici măcar nu-i aruncă o privire soţiei sale, de parcă ar fi fost captivat de propria-i reflexie în oglindă. Prezenţa sa umplea de nelinişte încăperea şi totuşi el părea absent din acea conversaţie.

— Dan! Doar n-o să rămâi acolo, în faţa mea, soţia ta, fără să spui nimic?!

— Richard şi Raymond erau fraţii mei, răspunse Dan cu o voce monotonă, fără să-şi dezlipească privirea din oglindă. Am crescut cu ei la ferma Hildei Stenson. Ei erau familia mea. Richard, Raymond şi Hilda. Toţi trei. Era de datoria mea să-i ajut. Era datoria mea să-mi ajut familia.

Karla îşi şterse faţa cu dosul mâinii.

— Nu pot… nu pot, mormăi ea, clătinând din cap, cu ochii închişi. Nu pot…

Se ridică brusc şi ieşi din sala de interogatoriu, cu privirea în pământ.

Tribunalul din Göteborg, vineri 30 octombrie 2015, ora 11:00

Dan Hansen îşi descheie cu îndemânare vesta costumului de culoare gris perle, îşi lărgi nodul prea strâns al cravatei şi se aşeză în faţa judecătorului. Pardon. *Judecătoarei.*

Privirea îi fu atrasă de perlele masive, care-i atârnau de lobii întinşi, mari cât degetul. Avocatul său îl sfătuise să poarte un costum întunecat şi sobru. O cravată mai clasică. Un nod mai puţin strâns la cravată. Doar „îi recomandase".

Puţin îi păsa lui de costumul de mătase. Alegerea era cea care-i dădea fiori. Acel micron de putere, o sursă de inspiraţie numai bună de exploatat la maxim. De înfulecat până în măduva oaselor.

Judecătoarea începu să vorbească. Clătină din cap şi cerceii se legănară încetişor. Lobii urechilor i se alungiră ca nişte limbi.

Lobi pe gustul meu.

Se înmoaie lobii în două gălbenuşuri de ou bătute.

Se ung cu pesmet din pâine albă.

Se prăjesc în unt cu pătrunjel şi usturoi.

Se servesc cu piure amestecat cu ulei de măsline.

Lobi pe gustul meu.

Îşi apropie gura de microfon pentru a-i răspunde doamnei judecător. Îşi pronunţă numele. Se întrerupse pentru a-şi şterge de praf cu dosul mâinii umărul stâng. Continuă cu prenumele, data naşterii şi profesia, în timp ce se tot gândea la acest tic vestimentar, de a-şi descheia întotdeauna vesta de la costum în timp ce se aşeza pe scaun. O modă inventată de studenţii de la Colegiul Eton, mai exact de membrii clubului lor, „Pop". Cu excepţia cazului în care această ciudăţenie nu cumva data de pe vremea regelui Eduard al VII-lea, a cărui robusteţe impozantă reclama un spaţiu pe măsură, atunci când Majestatea Sa se odihnea pe tron.

Judecătoarea tocmai îi acordase cuvântul. Ea îşi aranjă gulerul de dantelă al robei şi mută câteva dosare pe masa ei.

Lobi pe gustul meu.

Dan tuşi în pumn. Aprecia absenţa cătuşelor. Se gândi că în curând aveau să fie înlocuite cu o celulă de închisoare. Această imagine interveni între el şi judecătoarea cu lobi vineţii. Se imagină agăţat de gratiile celulei sale ca o maimuţă. Îmbrăcat, ca întotdeauna, la patru ace.

Râse.

În tribunal se auzi ecoul unui murmur scandalizat.

Râse şi o peliculă fină de transpiraţie rece îi dădu fiori pe şira spinării.

— Nu e vina mea, murmură ca pentru sine. Nu e vina mea…

Judecătoarea îl întrerupse. El nu mai reuşea să distingă cuvintele; doar muzicalitatea frazei; elanul, apoi saltul. Era o întrebare.

— Nu este vina mea, continuă el. Hilda a început… Cu Hilda a început totul…

— Despre cine vorbiţi, domnule Hansen? întrebă judecătoarea.

— Totul e din vina lui Skorpan…

— Domnule Hansen…

— Dar ştiţi care este ironia poveştii? Eu ar fi trebuit să fiu Skorpan. N-am fost niciodată Jonathan. Nu. Skorpan, ar fi trebuit să fiu eu…

— Domnule Hansen!

Îşi acoperi gura cu palma. Acum chiar trebuia să tacă.

Tribunalul din Göteborg, vineri 30 octombrie 2015, ora 15:30

Bergström, Emily şi Alexis ieşiră din sală şi se refugiară în cafeneaua de lângă tribunal.

— Aseară am fost cu Olofsson s-o vedem pe Karla, explică Bergström, aşezând pe masă ceai, cafea şi un *latte.* Mi-a spus că ea contactase Yard-ul pentru a veni să lucreze cu tine?

Emily încuviinţă şi-şi scoase telefonul mobil.

— Cum gestionează situaţia? întrebă Alexis, suflând în *latte*-ul ei.

— Karla e OK… spre deosebire de fetele ei care sunt hărţuite la şcoală, complet retrase în ele… Karla e foarte îngrijorată. Crede că trebuie să se mute cât mai repede.

— În acelaşi timp, ce-ai vrea să mai facă aici, în Suedia, după această tragedie? insistă Alexis. Şi fetele ei, îţi imaginezi? Cu Facebook şi cu toate porcăriile de reţele de socializare, povestea le va urmări ca o umbră peste tot.

Emily îi dădu căştile comisarului, întrerupând astfel conversaţia şi porni declaraţia lui Dan Hansen, înregistrată cu câteva ore mai devreme, în instanţă.

Sorbindu-şi espresso-ul, Bergström le traducea.

— Cine sunt Skorpan şi Jonathan? întrebă Alexis, după ce el termină.

— Sunt cele două personaje principale din povestea *Fraţii Inimă de Leu,* de Astrid Lindgren. Povestea a doi fraţi care au o relaţie foarte puternică; Jonathan, cel mare, protector şi iubitor, moare încercând să-l salveze pe Skorpan, frăţiorul bolnav, din incendiul care le distruge casa.

Emily îl fixa pe Bergström cu o privire absentă.

— Ce s-a întâmplat, Emily? o întrebă Alexis, împingându-şi deoparte ceaşca de *latte.*

— Nu ştiu. Dar poate că Sigvard Stenson va şti.

Falkenberg, reşedinţa lui Sigvard Stenson, vineri 30 octombrie 2015, ora 18:30

Portierele maşinii se trântiră.

Bergström, Emily şi Alexis se repeziră pe veranda fermei Stenson, cu paltoanele şi eşarfele ude din cauza ploii îngheţate şi a rafalelor de vânt.

Sigvard Stenson le deschise uşa celor trei vizitatori înfriguraţi şi îi privi cu atenţie.

— Ce vreţi?

— Bună ziua, domnule Stenson, sunt comisarul Bergström. Vrem să vă adresăm câteva întrebări despre Dan Hansen. Am putea discuta înăuntru?

Bătrânul se dădu la o parte şi le făcu loc să intre, fără nicio tragere de inimă.

— Ascultaţi, am crezut că totul s-a rezolvat, mârâi el aspru, proţăpindu-se pe holul slab luminat. Deja m-aţi făcut să am o vară infernală chemându-mă de nu ştiu de câte ori la secţia voastră de poliţie, ca să vorbesc despre plozii pe care nu-i cunosc şi despre fata asta, mătuşa criminalului vostru în serie, această… uh…

— Angela Hemfield.

— Această Angela Hemfield. Ea n-a venit niciodată să locuiască aici şi nu, nu-l cunosc pe nepotul ei şi nici nu ştiu de ce toarnă gogoşi!

— Domnule Stenson, am vrea să discutăm despre Dan Hansen.

— Şi ce dacă? Care-i diferenţa? Toate aceste interogatorii încep să mă enerveze! I-am spus detectivului vostru că nu-mi amintesc nici de Dan Hansen şi nici de ceilalţi! De câte ori trebuie să vă mai spun că mi-am petrecut toată viaţa lucrând? Abia l-am cunoscut pe tatăl lui, al tipului vostru! Tatăl lui era vecinul meu, de acord, dar baraca lor nu era lipită de ferma mea. Ca să nu mai vorbim despre faptul că era alcoolic în ultimul hal, şi pe deasupra, leneş. Aşadar n-am riscat să-mi petrec timpul liber cu el – presupunând că aş fi avut ceva timp liber…

— Domnule Stenson, ştiţi cumva dacă Dan Hansen avea un frate?

— Credeţi că ştiu pe unde-şi plimba biscuitu' şi câte seminţe a plantat? scuipă Stenson, scoţându-şi din buzunarul pantalonilor cutia cu tutun.

— Domnule Stenson, în timpul procesului, astăzi, Dan Hansen a menţionat numele lui Skorpan. Asta vă spune ceva?

— Skorpan? Acum îmi daţi teste din literatura suedeză?

Comisarul Bergström se apropie de bătrân. Sigvard Stenson trebui să-şi dea capul pe spate, pentru a privi în ochi acel munte de om.

— Domnule Stenson, avocaţii lui Richard Hemfield şi Raymond Bell aşteaptă, cu siguranţă, finalizarea procesului lui Dan Hansen, pentru a ne oferi lista victimelor lor. Suntem dispuşi să pariem că Hilda, sora dumneavoastră care este numitorul comun al acestor trei bărbaţi, a fost instigatoarea crimelor lor timpurii. În câteva săptămâni, ferma dumneavoastră, pământul dumneavoastră, fosta dumneavoastră brutărie, vor fi puricate pentru a găsi urmele ADN-ului tuturor tinerelor pe care ei le-au ucis, tranşat şi devorat. În câteva săptămâni, aşa-zisa dumneavoastră apărare „n-am văzut şi n-am auzit nimic" nu va mai funcţiona, domnule Stenson. Aşadar, vă sfătuiesc să vă protejaţi, începând să colaboraţi cu noi chiar din acest moment.

Bătrânul îşi lăsă privirea în pământ. Îşi deschise cutia de *snus* şi-şi puse o priză de tutun sub buza superioară.

— Skorpan era porecla dată lui Richard Hemfield, Raymond Bell sau altui copil crescut de sora dumneavoastră?

— Nu ştiu ce făcea sora mea… habar n-am…

— Cine era Skorpan, domnule Stenson?

Sigvard Stenson îşi întoarse capul într-o parte, de parcă l-ar fi strigat cineva, apoi aruncă o privire zidului cenuşiu.

— Tatăl lui Dan Hansen avea o gagică. O paraşută, bună de nimic, alcoolică la fel ca el.

Plodul ei semăna ca două picături de apă cu puştiul care-l interpretase pe Skorpan în filmul *Fraţii Inimă de Leu,* pe care Hilda îl adora. De aceea, ea îl poreclise Skorpan.

— Cum se numea mama lui Skorpan, domnule Stenson?

— Nu ştiu.

— Sigvard, Hilda a murit, interveni Emily în engleză. Priviţi în jurul dumneavoastră. Nu mai e nimic. Nimeni. Nimeni în afară de dumneavoastră şi nimic în afară de amintirea surorii dumneavoastră. Nu mai este nimeni şi nimic de protejat, Sigvard. Aşadar, protejaţi-vă pe dumneavoastră!

Bătrânul îşi ridică privirea înlăcrimată spre psihologul criminalist.

— Nu veţi rezista în închisoare, domnule Stenson, continuă Bergström. O puteţi evita, dacă acceptaţi să cooperaţi. Înţelegeţi?

Bărbia lui Sigvard Stenson tremură.

— Iris… Sundberg. Mama lui Skorpan se numea Iris Sundberg.

Halmstad, reşedinţa familiei Hansen, luni 2 noiembrie 2015, ora 09:00

Karla Hansen se uită la ora afişată de cuptorul cu microunde, în timp ce strângea resturile micului dejun de pe masa din bucătărie. Acum, Emily n-ar trebui să mai întârzie mult.

Aruncă o privire spre living. Cele două fiice ale ei, încolăcite una lângă cealaltă pe canapea, se răsfăţau privind la televizor. Îşi pierduseră tatăl, rădăcinile, reperele; toate trei deveniseră o familie jalnică. Karla se întreba cum aveau să-şi refacă viaţa. Ştia că pasivitatea şi durerea Piei şi a Adei urmau să se transforme în furie şi că fetele aveau s-o învinovăţească pe ea pentru crimele şi plecarea tatălui lor. Dar Karla trecuse prin lucruri mult mai rele, trebuia să reziste.

Karla îl contactase pe Jack Pearce la Scotland Yard. Cu note bune la academia de poliţie, ea spera să înceapă o nouă viaţă în Anglia. Emily îi spusese că avea să-i susţină candidatura.

Se auzi soneria. Fiicele ei nici nu se clintiră de pe canapea. Karla merse să-i deschidă lui Emily.

Profilerul îi zâmbi în loc de „bună ziua” şi le aruncă un *„hej”* Piei şi Adei, care-i răspunseră fără să se întoarcă.

— Lasă-le, spuse Emily în timp ce Karla se pregătea să le ia în primire. Cum sunt? întrebă ea, urmând-o pe detectivă în bucătărie.

Karla închise uşa în urma lor.

— Rău. Lucrurile merg rău aici, acasă şi la şcoală… Trebuie să plecăm. E prea greu pentru noi să rămânem aici. Dan e peste tot…

Karla înghiţi de mai multe ori. Acum era singură.

— Am fost să-l vedem pe Sigvard Stenson. Ieri, spuse Emily.

— Hemfield şi Bell v-au dat lista victimelor lor?

Emily clătină din cap în timp ce se aşeza la masă.

— Nu, avocaţii lor încă nu ne-au transmis nimic.

Karlei i se puse un nod în gât din cauza efortului.

— E ceva ce Dan a spus în timpul procesului său, continuă Emily.

Karla închise ochii o clipă. Se rezemă de blatul de la bucătărie.

— Dan a vorbit despre *Fraţii Inimă de Leu,* Jonathan şi Skorpan.

Dan. Dan. Dan…

Karla umplu două ceşti de cafea şi aşeză una în faţa lui Emily, înainte de a se aşeza şi ea.

— De aceea ne-am dus să-l vedem pe Sigvard.

Karla îi aruncă psihologului criminalist o privire obosită.

— Sigvard Stenson s-a spânzurat în hambarul său imediat după ce-am plecat. L-au găsit de dimineaţă.

— Emily, nu… n-am chef să discutăm… despre asta…

— Ştiu. Dar nu mai durează mult. Înainte de a se spânzura, Stenson ne-a povestit despre Iris Sundberg. Iris Sundberg e cheia acestui caz, Karla. Iris Sundberg a avut o relaţie cu Alf Hansen. Locuiau într-o căsuţă, lângă ferma fraţilor Stenson. Când s-au întâlnit, Iris şi Alf aveau fiecare câte un copil: Alf era tatăl lui Dan, iar Iris era mama lui Skorpan. Copii pe care uitau să-i hrănească, pe care-i băteau, ba chiar, poate, îi forţau să participe la jocurile lor erotice. Aşadar, Dan şi Skorpan s-au refugiat la Hilda Stenson, unde au găsit alţi orfani abandonaţi, maltrataţi, alte suflete pierdute, ca şi ei. Printre aceşti copii s-au numărat Raymond Bell şi Richard Hemfield. Richard venise cu mătuşa sa, Angela Hemfield, de la Londra. Angela era amanta lui Sigvard. Însă prezenţa minunatei englezoaice strica imaginea familiei perfecte pe care Hilda Stenson şi-o imaginase împreună cu copiii, care deveniseră ai ei, cu Sigvard, care reprezenta soţul în fanteziile ei erotice. Fratele ei n-avea nevoie de soţie: doar era acolo deja, ea. Aşadar, Hilda a rezolvat problema: a ucis-o pe Angela Hemfield şi i-a păstrat nepotul. Ceilalţi copii veneau şi plecau, dar, conform înregistrărilor, Skorpan, Raymond, Dan şi un anume Josef şi-au petrecut copilăria şi

adolescenţa la familia Stenson. Cred că acest Josef a murit repede, devreme, iar Richard şi-a asumat identitatea lui. Copiii se schimbă pe măsură ce cresc şi cui îi păsa de aceşti orfani? Hildei. Doar Hildei. De aceea i-am pierdut urma lui Hemfield timp de cincisprezece ani. Pentru că locuia în Suedia, sub numele altui băieţel.

Emily îşi împinse deoparte ceaşca de cafea.

— Nu ne-a fost uşor să-i găsim copilul lui Iris Sundberg, care a murit, după cum îţi imaginezi. Dar Olofsson s-a descurcat foarte, foarte bine.

Privirea psihologului criminalist se opri asupra Karlei cu o blândeţe care o surprinse pe aceasta.

— Karla, tu eşti fiica lui Iris Sundberg.

Detectiva îşi fixă privirea asupra profilerului.

— Karla, tu eşti Skorpan.

— Eu, Skorpan?! exclamă ea. Te-ai tâmpit, Emily!

— Tu eşti mica Skorpan. Când Hilda a murit, Richard Hemfield şi Raymond au început să descopere noi fantezii, să exploreze noi drumuri şi atunci lucrurile au scăpat de sub control. Hemfield, un sadic sexual, a vrut să ucidă de dragul de a ucide şi a-şi afişa trofeele; iar Raymond, ca un adevărat canibal, a vrut să consume carne umană; aşa că împreună şi-au înfiinţat o mică afacere. De altfel, sunt sigură că ADN-ul mătuşii lui Hemfield a fost găsit în pantofii Jeaninei Sanderson, Juliannei Bell şi Mariei Paulsson. Oricum nu era chiar mătuşa lui. Angela Hemfield şi tatăl lui Richard deveniseră fraţi în urma, căsătoriei părinţilor lor. Deci cred că mătuşa lui a fost prima ta victimă. Prima ta crimă. I-ai păstrat lucrurile ca pe nişte trofee – mi se pare firesc, aş spune, pentru o primă crimă – şi Richard i-a folosit şosetele în momentul uciderii Jeaninei Sanderson. Restul îl cunoşti.

Karla îşi încrucişă braţele pe piept.

— Dar Hemfield a fost prins, continuă Emily. Aşa că Raymond a apelat la voi, Dan şi Karla, pentru că trebuia să-l scoateţi pe Richard, fratele vostru, din închisoare. Dar, pe vremea aceea, voi

tocmai deveniserăţi părinţi, iar cariera ta în poliţie abia începea: nu te-ai fi putut amesteca niciodată în anchetă. Aşa că te-ai hotărât să aştepţi până când aveai toţi pionii necesari pentru a-l scoate pe Richard de la Broadmoor; oricum, trebuia să-şi ispăşească pedeapsa pentru moartea lui Samuel Garel şi n-ar fi putut fi eliberat imediat. Planul tău a fost simplu: ai făcut astfel încât să pară că crimele în serie continuau, pentru că adevăratul criminal era încă în libertate. Ai abandonat primul cadavru din jurisdicţia ta, Karla, şi având în vedere incompetenţa lui Johansson, şeful postului tău de poliţie, ai devenit responsabilă de anchetă, ceea ce ţi-a permis s-o îndrepţi încotro îţi doreai. L-ai informat pe Richard despre progresele tale prin intermediul anunţurilor de la mica publicitate din *The Times,* iar el a continuat să se comporte ca un deţinut model şi să-şi proclame nevinovăţia în aşteptarea viitoarei sale eliberări – un joc care trebuie să-l fi distrat foarte mult. Dar Raymond şi-a pierdut controlul; şi-a atacat sora vitregă şi, din acel moment, totul a-nceput să se destrame.

Karla privi în jos.

— Când ţi-ai văzut soţul la secţia de poliţie, nu i-ai pus întrebări, i-ai spus ce să facă. I-ai cerut să te cruţe, pentru a-ţi putea creşte fiicele: „Tu ai făcut asta. Tu i-ai ajutat pe cei doi monştri să le omoare pe aceste femei." Apoi i-ai spus: „Îţi dai seama ce i-ai făcut familiei tale? Ce ne-ai făcut?"- îi spuneai că era vina lui, – că nu a fost suficient de atent şi că nu a avut grijă de familia sa. Familia sa, adică soţia sa, Richard şi Raymond. Şi apoi ai adăugat: „Şi fetele noastre", referindu-te la copiii voştri. Apoi ai repetat: „Fetele noastre", de data aceasta referindu-te la victimele voastre, la femeile pe care le-aţi ucis împreună cu Hilda, apoi fără Hilda. Ai încheiat interogatoriul spunându-i: „Doar n-o să rămâi acolo, în faţa mea, a soţiei tale, fără să spui nimic?", pentru a-i cere să depună mărturie. Şi exact asta a şi făcut. Soţul tău a mărturisit la proces: era mai mult „Skorpan" decât „Jonathan"; tu ai fost protectoarea,

cea care a avut grijă de el, dar şi cea care a hotărât. Interesant e că tu şi Dan aţi ales pentru fiicele voastre aceeaşi copilărie ca şi a voastră. Aţi reprodus greşelile părinţilor voştri. În final, nu le oferi nimic mai bun decât ceea ce ţi-a oferit mama ta.

Karla o ameninţă cu arătătorul pe Emily.

— Nu mă compara cu Iris Sundberg, răbufni ea, cu gura contorsionată de furie. Eu sunt o mamă. O soţie. O soră. Iris Sundberg… Îmi îndesa pe gât penisul lui Alf Hansen. Iris n-a fost mama mea! A fost o greşeală a naturii care n-ar fi trebuit să se nască niciodată. Niciodată! O curvă şi o degenerată, la fel ca mătuşa lui Hemfield. Şi ca toate alea pe care Hilda ni le servea la cină.

Crowthorne, spitalul de psihiatrie
Broadmoor,
vineri 13 noiembrie 2015, ora 02:30

Richard Hemfield deschise punga de congelator cu fermoar. Cadoul său în schimbul listei victimelor lor.

Răsplata lui.

Dresul fusese tăiat în şapte bucăţi, din motive de siguranţă: şolduri şi fese, coapse, gambe şi labele picioarelor.

Scoase cu grijă cele şase bucăţi de nailon, le întoarse cu susul în jos şi le alinie de-o parte şi de alta a pernei sale: o coapsă, o gambă şi un picior pe fiecare parte. Se întinse încet pe pat şi-şi puse ultima bucată pe faţă, partea dintre picioare acoperindu-i gura şi nasul.

Închise ochii şi-şi introduse bucata de dres în nara stângă. Arome dulci şi picante îi copleşiră imediat limba. Un miros de unt rânced şi miere… O notă de piele umedă… Un buchet unic… Ca un vin a cărui degustare începe cu mult înainte de a-l gusta.

Sărbătoarea de Sfântul Ion din 1988… Fata din Kiruna… Şi sexul ei mirosea tot a piele umedă şi unt rânced…

Hemfield îşi înfipse bucata de dres şi în cealaltă nară.

Ieşiseră toţi cinci din casă când auziseră motorul Vespei. Deja dominându-şi prada, Karla îi strânsese cureaua în jurul gâtul alb ca laptele. Înainte de a muri strangulată, fata îi privise îngrozită, scosese limba mare, roz, atârnând ca a unei căţele, şi se sufocase.

Raymond şi Dan o ajutaseră să-i transporte cadavrul în pivniţă. Karla o dezbrăcase şi o curăţase, Hilda o tranşase, apoi urcaseră la etaj să o gătească. De obicei, ei păstrau fetele o vreme înainte de a le consuma, carnea avea gust mai bun: mai puţin contractată, mai fragedă şi mai gustoasă.

Şi totuşi, îşi devoraseră preparatele cu mare poftă. Acele mese de seară le provocau un fel de… orgasm oral, de parcă plăcerea sexuală li s-ar fi dezlănţuit brusc în gură, gât şi stomac… Doar plescăiturile discrete şi gemetele dezarticulate tulburau clinchetul tacâmurilor, ca şoaptele înăbuşite de plăcere din timpul actului sexual.

Hemfield pipăi şi luă o altă bucată de dres, din dreapta lui. Un picior. Îşi eliberă una dintre nări şi-şi introduse acolo noua bucată de nailon.

„Zeii te-au adus la mine", îi spunea deseori Hilda… La urma urmei, amândurora le curgea sânge englezesc prin vene.

În acea seară, îl surprinsese gata să se masturbeze cu hainele fetei din Kiruna… Doar zâmbise şi închisese discret uşa pivniţei… Hilda înţelesese că masa nu mai era suficientă pentru el. Înţelesese că nevoile lui Richard al ei erau diferite… şi nu-l judecase. Ba chiar îl lăsase să experimenteze…

Hilda…

Richard mai luă încă două bucăţi de nailon pe care şi le înfipse în urechi.

Raymond îl implorase să nu abandoneze cadavrele fetelor din Tower Hamlets. Nu voise să audă nimic… Îi plăcea să-şi vadă curvele mutilate pe trotuar… Plăcerea era prea intensă, ameţitoare… Totală.

Dar Hilda nu-l iertase niciodată pentru că avusese o influenţă negativă asupra Karlei.

Hemfield luă ultimele bucăţi de dres.

Hilda nu-l iertase niciodată că o trăsese în jos pe mica sa Skorpan… Superba sa Skorpan…

Îşi băgă bucăţile de dres în gură şi le îndesă pe gât.

Dar el o înţelegea pe Hilda… şi nu o judeca.

Franţa, La Ciotat, reşedinţa lui Mado şi Norbert Castells, joi 24 decembrie 2015, ora 14:00

Alexis se întinse pe canapea. Îşi lăsă capul pe picioruşele mici şi dolofane ale nepoatei sale, care începu să-i pieptene părul cu mânuţele delicate.

Cu patru zile înainte, Alexis predase editurii cartea sa despre cazul Ebner, iar oboseala începea să-şi spună cuvântul. Se simţea ca o lăuză: îi era poftă de somn. „Marea diferenţă este că tu poţi dormi", o corectase sora ei, mamă a doi copii.

— Îmi dai nişte dulce, Tatinou?

— Da, dragostea mea. La ce te uiţi?

— *PeppaPig,* nana nanananananaaaa… Tatinou!

— Da, iubito…

— Cântă-mi un cântec ciudat!

— Care dintre ele, scumpo? *Jingle Bells?*

— Nu! Cel din ţara lui Stellan care sună: „lalalalala" şi care se cântă când bem!

— Ah… acel cântec, va trebui să-l rogi pe el, eu nu-l ştiu, sufleţel.

— Dar Yaya da, ea ştie!

Alexis o privi nedumerită pe mama sa.

— Desigur, răspunse Mado, îndesând câte o bucată de nuga în gura nepoatei sale şi în gura lui Alexis, am învăţat să cânt *Hall and Gore* în cinstea oaspetelui nostru.

— Mamă, cânţi *Helan Går?*

— Şi încă foarte bine! interveni Stellan traversând livingul, în spatele lui Norbert Castells.

— Unde mergeţi? întrebă Alexis, mijindu-şi ochii, cedând în faţa mângâierilor blânde ale nepoatei sale.

— În mansardă. Vom căuta filmele *Super 8* pentru sărbătoarea *Moros y Cristianos.*

— Bine, se mulţumi ea să le răspundă, lăsându-se cuprinsă de somn.

Complet absorbită de Peppa Pig, care ţopăia prin bălţile de noroi, nepoata ei se pare că uitase de *„Hall and Gore”.*

Stellan şi Norbert Castells urcară scara care ducea la mezanin.

— Voiam să discutăm de când am ajuns aici, Norbert, explică Stellan, închizând uşa cămăruţei care ducea la mansardă, dar nu găsesc niciodată momentul potrivit…

— Vrei să discutăm? Despre ce anume… Oooooh!

Tatăl lui Alexis se aşeză pe un teanc de cutii. Apoi se ridică imediat în picioare.

— Stai puţin, Stellan, stai! Mado ar face accident vascular cerebral dacă ar şti că vrei să-mi vorbeşti, fără ca ea să fie de faţă. O secundă…

Norbert Castells redeschise uşa, îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Mado! Există patruzeci şi şase de mii de cutii în mansardă! Nu găsesc filmele! Unde le-ai pus? Am golit două cutii şi degeaba!

— La naiba, la naiba! răspunse Mado imediat, urcând scările. Castells, tu n-ai găsi nici apă în mare! Dă-te la o parte!

Norbert închise uşa în spatele ei.

— Băiatul încearcă să ne vorbească, dar tu eşti tot timpul lipită de Alexis.

— Alexis e obosită, nu vezi?! E albă ca varul, şi-a petrecut toată toamna lucrând în faţa calculatorului, fără să iasă deloc la aer şi…

Mado se întrerupse. Privirea i se întunecă de neliniște.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat? Ai o veste proastă? Eşti bolnav? Alexis este bolnavă?

— Nu, Mado! Dacă-l laşi să vorbească, s-ar putea să-ţi spună ce vrea.

— Bine. *Stella,* ce vrei?

Stellan zâmbi.

— Mado, aş vrea să vă cer mâna fiicei dumneavoastră.

Norbert îşi sufocă viitorul ginere într-o îmbrăţişare, apoi îl sărută zgomotos pe obraji.

Stellan, îngrijorat, îşi privea viitoarea soacră – spera el – care, pentru prima dată, rămăsese fără cuvinte.

— Ştiam eu, Bert, ştiam! exclamă ea brusc. Ştiam că fiica mea se va muta mult mai departe, în nord!

Québec, Montréal, cimitirul Notre-Dame-des-Neiges, joi 24 decembrie 2015, ora 15:00

Emily trase fermoarul canadienei sale şi scoase cutiuţa neagră din buzunarul interior.

Cu câteva săptămâni în urmă, îngenunchea lângă micul petec de pământ aflat lângă zidul de cărămidă din fundul grădinii sale. Acel cimitir unde-şi îngropa cazurile rezolvate, victimele care îşi găsiseră pacea. Cincizeci şi două de cutiuţe negre care o aşteptau pe următoarea.

Acuşica.

Ea deschise cea de-a cincizeci şi treia cutie.

Le privi pe Angela Hemfield. Jeanine Sanderson. Diana Lantar. Katie Atkins. Chloe Blomer. Sylvia George. Clara Sandro. Maria Paulsson. Freja Lund. Într-un buchet toate victimele care încă nu fuseseră identificate. Toate cele care aşteptau încheierea negocierilor cu avocaţii, pentru a li se da un mormânt unde să fie jelite.

Nu fusese surprinsă să-i vadă acolo şi pe călăii lor. Hilda, Sigvard, Karla, Dan, Richard şi Raymond. Şase destine ale unor copii distruşi, maltrataţi, abuzaţi de părinţi, apoi de viaţă. Greşelile fuseseră înşirate ca nişte perle pentru a crea un colier transmis din generaţie în generaţie.

În cele din urmă, toate acele tragedii nu avuseseră nicio legătură cu temutul Jack Spintecătorul, aşa cum sugerase Aliénor. Crimele sale prezentau chipul plin de suferinţă al Angliei victoriene, dar nu erau cele mai rele.

Fulgii de zăpadă se aşterneau pe fundul cutiuţei negre. Emily era gata s-o închidă, când se văzu acolo: o intrusă printre victime. Ea, profilerul care discutase, mâncase alături de un monstru, îşi împărtăşise durerea, fără să-l demaşte.

Emily închise capacul cutiuţei, o puse la loc în buzunar şi-şi trase fermoarul canadienei, sub

mângâierea privirii lui Pearce.

Merseră pe potecă de-a lungul cimitirului, acompaniaţi de sunetul ghetelor care scârţâiau pe zăpadă.

Fiul ei îşi dormea somnul de veci lângă o bunică pe nume Hortense, într-un sicriu alb de mărimea unui leagăn pe care trebuise să-l aleagă singură. Sebastian zăcea acolo, chiar sub picioarele ei.

Emily îndepărtă uşor cu mâna stratul de zăpadă de pe mormânt, până simţi pietrele sub mănuşă. Aşeză o pietricică alungită, neagră-cenuşie, lângă piatra albă pe care o adusese vara trecută.

Îngenunche şi-şi sprijini palmele şi fruntea de mormântul îngheţat.

Îi povesti fiului ei despre toată dragostea pe care şi-ar fi dorit să i-o ofere, despre toate acele bunătăţi pe care le-ar fi putut savura împreună, toate acele râsete, călătorii, conflicte, nelinişti, lacrimi, aniversări, petreceri.

Îi încredinţă lui Sebastian toate regretele sale.

„Important nu este ceea ce au făcut alţii din noi,
ci ceea ce facem noi înşine
din ceea ce au făcut alţii din noi”

Jean-Paul Sartre

Mulţumiri

Abia acum doi ani am lansat în lume primul meu născut, *Block 46.* Am zis întotdeauna că odată ce-o să mă văd publicată, moartea poate să mă ia… Da, ştiu, e foarte tragic, mai curând *à la Racine,* dar sunt din Marsilia, să nu uităm asta! Şi ca să vezi, m-am înşelat, pentru că *Block 46* a venit să vi se arunce în braţe, vouă cititorilor, bibliotecarilor, jurnaliştilor, bloggerilor, autorilor, pasionaţilor de noir. Mulţumesc pentru primirea călduroasă, încurajările voastre, entuziasmul vostru. Nu-mi amintesc de câte ori am izbucnit în lacrimi citind mesajele voastre! Eu care am crezut că în viaţă totul ţine de întâmplare, sunt copleşită!

Mii de mulţumiri pentru Sébastien Aaron, Nathalie Atom, Sandrine Baligand, Alexandra Baron, Laëtitia Baudel, Ludovic Bayart, Gilberte Bernard, Sandra Bonnelie, Isabelle Botti, Noël Boudou, Dominique Carlier, Tata Castor, Bruno Chanson, Anne-Ju Chesneau, Richard Contin, Chloé Cupillard, Amandyne Di Fauris, Anne Dmr, Stef Eleane, Damien Eleonori, Nicolas Élie, Pierre Faverolle, Nathalie Friquet, Amandine Gazeau, Pierre Giacometti, Julien Guerry, Gaëlle Guitard, Maurice Jaky, Pascal Kneuss, Nicolas Koch, Monsieur et Madame Le Corbac, Le Libraire Diabolique, Samantha Le Turcq, Fabrice Liegeois, Lau Lo, Sandrine Lopez, Marie-France MarAdamczewski, Éric Martzloff-Muñoz, Anaïs Micheløn, Marion Minio, Valérie Morinière, Sandrine Novembre, Isabelle Petre, Franck Pittoni, Sonia Pupier Goetz, Indrig Pupuce, Loley Read, Myriam Robert, Clément Schmidt, MarieLaure şi Patrick Sifferlen, Fabienne şi David Smadja, Damien Steiner, Alexcina Surveillant, Suzie, Lamia Toumi, Valérie Tuot, Delphine Vanhersecke, Geneviève Van Landuyt, Hervé Weil şi Annick Wilmet Halbardier. Ştiu că în momentul în care

scriu aceste rânduri, am uitat câteva nume, dar nu am uitat zâmbetele şi generozitatea voastră.

Un *thank you* special din toată inima pentru Émilie Bucheron, Valérie Dätwyler, Yvan Fauth, Bruno Lamarque, Cécile Quidé şi grupului lor genial *Florence Thrillers* pentru formidabilul lor sprijin, începând din vara anului 2015: m-aţi dat aripi!

Un colosal merci pentru Michel Dufranne şi Nicolas Lefort, care au propulsat *Block 46* pe micul ecran. *Vive les tee-shirts parfumés et le thé british!*

Merci à vous, teribili autori de noir, pentru primirea pe care mi-aţi rezervat-o, mie, micuţa nou-venită, cu o menţiune specială pentru Alexis Aubenque, Stéphane Bourgoin, Armelle Carbonel, Sonja Delzongle, RJ. Ellory, Claire Favan, Marc Fernandez, Jordi Llobregat, Sandra Martineau, Nicolas Mathieu, Michaël Mention, Fabio (Johnny?) Mitchelli, Sébastien Mousse, Gaëlle Perrin-Guillet, Guillaume Richez, Sandrine Roy, Jacques Saussey, Ami Thorarinsson şi Mark Zeliweger. Cele mai calde mulţumiri pentru *Dream Team de Bragelonne:* Fanny Caignec, Stéphane Marsan, Guillaume Missonnier, Sébastien Moricard, Alain Névant, Leslie Palant, Carole Ramstein şi Yolande Rochat de la Vallée: *guys, you ROCK!*

Mulţumesc din adâncul inimii preşedintei Asociaţiei *L'Étoile d'Asperger,* Elisabet Guillot, care m-a ghidat cu multă răbdare şi cu o disponibilitate extraordinară în crearea personajului Aliénor Lindbergh.

Mulţumesc celor trei scriitori alături de care am disecat subiectul Jack Spintecătorul: Stéphane Bourgoin, Maxim Jakubowski şi Michel Moatti (de la care Aliénor a împrumutat teoria sa privind identitatea lui Jack).

Mulţumesc lui Richard Migneault care mi-a pasat numele cimitirului unde este înmormântat Sebastian.

Mulţumesc fantasticei echipe de la *Blossom & Co* pentru munca lor în jurul lui *Mör* şi lui Marcel Saucet şi *LCA Consulting* pentru inovativa campanie de marketing pentru *Block 46.*

Gracias-mercis-tackar pentru formidabila mea echipă de şoc: cei doi iubiţi vikingi ai mei, părinţii şi sora mea.

Merci à toi, jumătatea mea, pentru că te-ai adaptat la această nouă viaţă cu bonomia şi surâsul tău etern şi mulţumesc pentru că eşti acest incredibil *papa poule: you are our rock.*

Mon Maxou, *mon grand garçon,* micul meu miracol, mulţumesc pentru adaptabilitatea ta şi pentru bucuria ta neîntreruptă: tu eşti pentru mine poţiunea magică a lui Astérix.

Mulţumesc mamei mele pentru susţinerea necondiţionată, pentru cuvintele ei, pentru răbdarea ei şi pentru umorul ei: Mado Castells s-a născut din delirul nostru mamă-fiică.

Mon papa, mulţumesc mult pentru recitirile răbdătoare şi pline de pasiune. Mulţumesc pentru că ai fost alături de mine: scrisul pentru mine, n-ar putea fi fără tine.

Ma sœurette, îţi mulţumesc pentru că găseşti întotdeauna timp să te arunci în lumile mele îngrozitoare, să analizezi cu ochiul tău de psiholog convulsiile personajelor mele. Mulţumesc pentru că eşti atât de prezentă, în pofida distanţei: eşti de neînlocuit.

Şi Lilas Seewald, Zâna mea a Penei: fără tine, *Mör* n-ar mai fi fost *Mör* şi poate că n-ar mai fi fost deloc… Ce m-aş fi făcut fără tine, a mea Lilas?

Londra, 8 decembrie 2016

Johana Gustawsson

MÖR

O aventură care ne poartă din vremurile tulburi ale lui Jack Spintecătorul până în zilele noastre, din Marea Britanie până în Suedia. O poveste despre rău și despre bine, despre iubire și ură, despre urâțenie și frumusețe. Pe alocuri crud și macabru, romanul Johanei Gustawsson este plin de suspans și răsturnări de situații. Veți zâmbi pe alocuri citind dialogurile dintre personaje sau descoperind obiceiuri și mâncăruri mai puțin cunoscute. Cu siguranță nu veți lăsa romanul din mână și veți devora povestea, pagină după pagină, până la final.

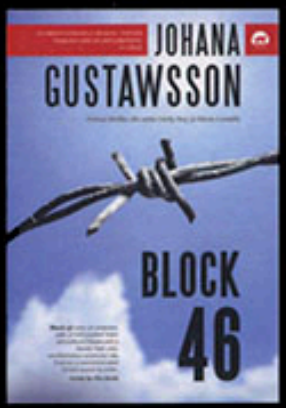

Primul *thriller* din seria
Emily Roy și Alexis Castells

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog
ISBN 978-606-749-535-5

4arte.ro

PRwave

Mystery Thriller & Festival

TRITONIC

Foto coperta 1 © Leung Cho Pan/ Thanaphat Phanmala | Dreamstime.com

[1] Vaniljvisp (în limba suedeză) este un sos de vanilie şi frişcă, servit la anumite prăjituri şi tarte cu fructe.

[2] *Helvete* înseamnă efectiv „iad”, dar în acest context semnifică „Căcat!”

[3] Biscuiţi cu ghimbir.

[4] Vezi *Block 46,* prima anchetă realizată de Emily Roy şi Alexis Castells.

[5] Ramlosa este o marcă suedeză de apă minerală.

[6] Aproximativ 70 de Euro.

[7] Brânză din lapte de vacă din zona Västerbotten, Suedia.

[8] Pâine crocantă.

[9] Rulouri cu scorţişoară.

[10] Tutun de mestecat.

CUPRINS

Vineri 30 octombrie 2015, ora 11:00
Suedia, Halmstad, Torvsjön, joi 16 iulie 2015, ora 04:35
Anglia, Londra, Whitechapel, Buck's Row, vineri 31 august 1888, ora 03:25
Halmstad, Torvsjön, joi 16 iulie 2015, ora 8:00
Suedia, Falkenberg, Arvidstorpsvägen joi 16 iulie 2015, ora 8:00
Londra, Whitechapel, Ten Bells Pub, vineri 31 august 1888, ora 22:00
Falkenberg, sediul poliţiei, joi 16 iulie 2015, ora 11:00
Suedia, Göteborg, Institutul medico-legal, joi 16 iulie 2015, ora 17:30
Vineri 17 iulie 2015
Londra, Kensington Palace Gardens, sâmbătă 8 septembrie 1888, ora 11:00
Londra, Hampstead, Flask Walk, reşedinţa lui Emily Roy, vineri 17 iulie 2015, ora 07:30
Londra, Mayfair, Green Street, reşedinţa familiei Bell, vineri 17 iulie 2015, ora 10:00
Vineri 17 iulie 2015
Londra, Myfair, Green Street, vineri 17 iulie 2015, ora 10:15
Londra, Mayfair, Green Street, reşedinţa familiei Bell, vineri 17 iulie 2015, ora 11:00
Londra, Whitechapel, Buck's Row, sâmbătă 29 septembrie 1888, ora 17:00
Londra, Mayfair, Green Street, vineri 17 iulie 2015, 12:30
Vineri 17 iulie 2015
Londra, New Scotland Yard, vineri 17 iulie 2015, ora 15:00
Londra, Primrose Hill, vineri 17 iulie 2015, ora 14:00
Londra, Kensington Park Gardens luni 1 octombrie 1888, ora 16:30

Aeroportul din Göteborg, vineri 17 iulie 2015, ora 21:00
Falkenberg, Grand Hotel, sâmbătă 18 iulie 2015, 00:30
Halmstad, Torvsjön, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 08:30
Londra, Whitechapel, Dorset Street, vineri 9 noiembrie 1888, ora 10:45
Falkenberg, sediul poliţiei, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 11:45
Sâmbătă 18 iulie 2015
Suedia, Torslanda, reşedinţa lui Jakob Paulsson, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 16:00
Halmstad, reşedinţa familiei Hansen, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 20:00
Falkenberg, sediul poliţiei, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 20:00
Londra, Whitechapel, Dorset Street, luni 2 aprilie 1900, ora 23:00
Falkenberg, reşedinţa lui Stellan Eklund, duminică 19 iulie 2015, ora 12:00
Falkenberg, sediul poliţiei luni 20 iulie 2015, ora 07:00
Londra, Whitechapel, Brick Lane, marţi 22 noiembrie 1921, ora 04:00
Torslanda, L.L, luni 20 iulie 2015, ora 09:00
Luni 20 iulie 2015
Anglia, Berkshire, Crouthorne, spitalul de psihiatrie Broadmoor, luni 20 iulie 2015, ora 10:00
Anglia, Hertfordshire, satul Digswell, luni 20 iulie 2015, ora 15:00
Falkenberg, marţi 14 decembrie 1921, 10:00
Londra, Flask Walk, reşedinţa lui Emily Roy, luni 20 iulie 2015, ora 20:00
Marţi 21 iulie 2015
Londra, New Scotland Yard, marţi 21 iulie 2015, ora 07:00
Falkenberg, duminică 3 februarie 1946, miezul nopţii
Londra, gara Paddington, miercuri 21 iulie 2015, ora 11:00

Falkenberg, duminică 3 februarie 1946, ora 00:30
Crowthorne, spitalul de psihiatrie Broadmoor, miercuri 22 iulie 2015, ora 14:00
Londra, Flask Walk, reşedinţa lui Emily Roy, miercuri, 22 iulie 2015, ora 22:00
Halmstad, joi 23 iulie 2015, ora 07:45
Falkenberg, marţi 11 decembrie 1979, ora 18:00
Londra, Chelsea, Beaufort Street, reşedinţa lui Raymond Bell, joi 23 iulie 2015, ora 11:00
Joi 23 iulie 2015
Londra, Hampstead, reşedinţa lui Alexis Castells, joi 23 iulie 2015, ora 16:00
Falkenberg, sâmbătă 19 mai 1979, ora 18:30
Londra, Putney, Gwendolen Avenue, reşedinţa familiei Hartgrove, joi 23 iulie 2015, ora 17:00
Falkenberg, duminică 20 martie 1980, ora 13:30
Londra, Hampstead Heath, vineri 24 iulie 2015, ora 06:00
Falkenberg, sâmbătă 6 decembrie 1986, ora 10:00
Londra, Hammersmith, Broadway shopping center, vineri 24 iulie 2015, ora 07:30
Halmstad, reşedinţa familiei Hansen, vineri 24 iulie 2015, ora 07:30
Londra, Hampstead, reşedinţa lui Alexis Castells, vineri 24 iulie 2015, ora 12:00
Halmstad, reşedinţa familiei Hansen, vineri 24 iulie 2015, ora 19:30
Vineri 24 iulie 2015
Falkenberg, secţia de poliţie, vineri 24 iulie 2015, ora 22:00
Falkenberg, sâmbătă 25 iunie 1988, ora 01:30
Falkenberg, secţia de poliţie, sâmbătă 25 iulie 2015, ora 08:00
Crowthorne, spitalul de psihiatrie Broadmoor, luni 27 iulie 2015, ora 10:30
Falkenberg, sâmbătă 25 iulie 2015, ora 11:00
Crowthorne, spitalul de psihiatrie Broadmoor, luni 27 iulie 2015, ora 11:30
Londra, Oxford Street, vineri 29 octombrie 2004, ora 20:00

Londra, New Scotland Yard, luni 27 iulie 2015, ora 13:30
Falkenberg, secţia de poliţie, marţi 28 iulie 2015, ora 02:00
Anglia, Hertfordshire, marţi 28 iulie 2015, ora 03:30
Marţi 28 iulie 2015
Falkenberg, secţia de poliţie, marţi 28 iulie 2015, ora 07:00
Londra, spitalul UCLH, marţi 28 iulie 2015, ora 07:00
Falkenberg, sediul poliţiei, marţi 28 iulie 2015, ora 07:15
Londra, spitalul UCLH, marţi 28 iulie 2015, ora 08:30
Falkenberg, sediul poliţiei, marţi 28 iulie 2015, ora 11:45
Londra, New Scotland Yard, marţi 28 iulie 2015, ora prânzului
Falkenberg, sediul poliţiei, marţi 28 iulie 2015, ora prânzului
Londra, New Scotland Yard, marţi 28 iulie 2015, ora 12:30
Falkenberg, sediul poliţiei, marţi 28 iulie 2015, ora 14:00
Tribunalul din Göteborg, vineri 30 octombrie 2015, ora 11:00
Tribunalul din Göteborg, vineri 30 octombrie 2015, ora 15:30
Falkenberg, reşedinţa lui Sigvard Stenson, vineri 30 octombrie 2015, ora 18:30
Halmstad, reşedinţa familiei Hansen, luni 2 noiembrie 2015, ora 09:00
Crowthorne, spitalul de psihiatrie Broadmoor, vineri 13 noiembrie 2015, ora 02:30
Franţa, La Ciotat, reşedinţa lui Mado şi Norbert Castells, joi 24 decembrie 2015, ora 14:00
Québec, Montréal, cimitirul Notre-Dame-des-Neiges, joi 24 decembrie 2015, ora 15:00
Mulţumiri

Table of Contents

Vineri 30 octombrie 2015, ora 11:00 6
Suedia, Halmstad, Torvsjön, joi 16 iulie 2015, ora 04:35 8
Anglia, Londra, Whitechapel, Buck's Row, vineri 31 august 1888, ora 03:25 11
Halmstad, Torvsjön, joi 16 iulie 2015, ora 8:00 13
Suedia, Falkenberg, Arvidstorpsvägen joi 16 iulie 2015, ora 8:00 16
Londra, Whitechapel, Ten Bells Pub, vineri 31 august 1888, ora 22:00 21
Falkenberg, sediul poliţiei, joi 16 iulie 2015, ora 11:00 25
Suedia, Göteborg, Institutul medico-legal, joi 16 iulie 2015, ora 17:30 28
Vineri 17 iulie 2015 32
Londra, Kensington Palace Gardens, sâmbătă 8 septembrie 1888, ora 11:00 35
Londra, Hampstead, Flask Walk, reşedinţa lui Emily Roy, vineri 17 iulie 2015, ora 07:30 39
Londra, Mayfair, Green Street, reşedinţa familiei Bell, vineri 17 iulie 2015, ora 10:00 41
Vineri 17 iulie 2015 44
Londra, Myfair, Green Street, vineri 17 iulie 2015, ora 10:15 46
Londra, Mayfair, Green Street, reşedinţa familiei Bell, vineri 17 iulie 2015, ora 11:00 48
Londra, Whitechapel, Buck's Row, sâmbătă 29 septembrie 1888, ora 17:00 52
Londra, Mayfair, Green Street, vineri 17 iulie 2015, 12:30 54

Vineri 17 iulie 2015 59
Londra, New Scotland Yard, vineri 17 iulie 2015, ora 15:00 61
Londra, Primrose Hill, vineri 17 iulie 2015, ora 14:00 65
Londra, Kensington Park Gardens luni 1 octombrie 1888, ora 16:30 69
Aeroportul din Göteborg, vineri 17 iulie 2015, ora 21:00 73
Falkenberg, Grand Hotel, sâmbătă 18 iulie 2015, 00:30 77
Halmstad, Torvsjön, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 08:30 81
Londra, Whitechapel, Dorset Street, vineri 9 noiembrie 1888, ora 10:45 84
Falkenberg, sediul poliţiei, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 11:45 88
Sâmbătă 18 iulie 2015 92
Suedia, Torslanda, reşedinţa lui Jakob Paulsson, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 16:00 94
Halmstad, reşedinţa familiei Hansen, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 20:00 99
Falkenberg, sediul poliţiei, sâmbătă 18 iulie 2015, ora 20:00 102
Londra, Whitechapel, Dorset Street, luni 2 aprilie 1900, ora 23:00 107
Falkenberg, reşedinţa lui Stellan Eklund, duminică 19 iulie 2015, ora 12:00 110
Falkenberg, sediul poliţiei luni 20 iulie 2015, ora 07:00 114
Londra, Whitechapel, Brick Lane, marţi 22 noiembrie 1921, ora 04:00 117
Torslanda, L.L, luni 20 iulie 2015, ora 09:00 120
Luni 20 iulie 2015 125

Anglia, Berkshire, Crouthorne, spitalul de psihiatrie Broadmoor, luni 20 iulie 2015, ora 10:00 127
Anglia, Hertfordshire, satul Digswell, luni 20 iulie 2015, ora 15:00 132
Falkenberg, marţi 14 decembrie 1921, 10:00 137
Londra, Flask Walk, reşedinţa lui Emily Roy, luni 20 iulie 2015, ora 20:00 139
Marţi 21 iulie 2015 142
Londra, New Scotland Yard, marţi 21 iulie 2015, ora 07:00 143
Falkenberg, duminică 3 februarie 1946, miezul nopţii 148
Londra, gara Paddington, miercuri 21 iulie 2015, ora 11:00 151
Falkenberg, duminică 3 februarie 1946, ora 00:30 154
Crowthorne, spitalul de psihiatrie Broadmoor, miercuri 22 iulie 2015, ora 14:00 156
Londra, Flask Walk, reşedinţa lui Emily Roy, miercuri, 22 iulie 2015, ora 22:00 160
Halmstad, joi 23 iulie 2015, ora 07:45 166
Falkenberg, marţi 11 decembrie 1979, ora 18:00 169
Londra, Chelsea, Beaufort Street, reşedinţa lui Raymond Bell, joi 23 iulie 2015, ora 11:00 173
Joi 23 iulie 2015 176
Londra, Hampstead, reşedinţa lui Alexis Castells, joi 23 iulie 2015, ora 16:00 177
Falkenberg, sâmbătă 19 mai 1979, ora 18:30 181
Londra, Putney, Gwendolen Avenue, reşedinţa familiei Hartgrove, joi 23 iulie 2015, ora 17:00 183
Falkenberg, duminică 20 martie 1980, ora 13:30 187
Londra, Hampstead Heath, vineri 24 iulie 2015, ora 06:00 191

Falkenberg, sâmbătă 6 decembrie 1986, ora 10:00 193
Londra, Hammersmith, Broadway shopping center, vineri 24 iulie 2015, ora 07:30 195
Halmstad, reşedinţa familiei Hansen, vineri 24 iulie 2015, ora 07:30 199
Londra, Hampstead, reşedinţa lui Alexis Castells, vineri 24 iulie 2015, ora 12:00 202
Halmstad, reşedinţa familiei Hansen, vineri 24 iulie 2015, ora 19:30 206
Vineri 24 iulie 2015 210
Falkenberg, secţia de poliţie, vineri 24 iulie 2015, ora 22:00 211
Falkenberg, sâmbătă 25 iunie 1988, ora 01:30 215
Falkenberg, secţia de poliţie, sâmbătă 25 iulie 2015, ora 08:00 218
Crowthorne, spitalul de psihiatrie Broadmoor, luni 27 iulie 2015, ora 10:30 225
Falkenberg, sâmbătă 25 iulie 2015, ora 11:00 230
Crowthorne, spitalul de psihiatrie Broadmoor, luni 27 iulie 2015, ora 11:30 234
Londra, Oxford Street, vineri 29 octombrie 2004, ora 20:00 238
Londra, New Scotland Yard, luni 27 iulie 2015, ora 13:30 239
Falkenberg, secţia de poliţie, marţi 28 iulie 2015, ora 02:00 242
Anglia, Hertfordshire, marţi 28 iulie 2015, ora 03:30 244
Marţi 28 iulie 2015 246
Falkenberg, secţia de poliţie, marţi 28 iulie 2015, ora 07:00 248
Londra, spitalul UCLH, marţi 28 iulie 2015, ora 07:00 250

Falkenberg, sediul poliţiei, marţi 28 iulie 2015, ora 07:15 252
Londra, spitalul UCLH, marţi 28 iulie 2015, ora 08:30 256
Falkenberg, sediul poliţiei, marţi 28 iulie 2015, ora 11:45 260
Londra, New Scotland Yard, marţi 28 iulie 2015, ora prânzului 263
Falkenberg, sediul poliţiei, marţi 28 iulie 2015, ora prânzului 264
Londra, New Scotland Yard, marţi 28 iulie 2015, ora 12:30 265
Falkenberg, sediul poliţiei, marţi 28 iulie 2015, ora 14:00 270
Tribunalul din Göteborg, vineri 30 octombrie 2015, ora 11:00 273
Tribunalul din Göteborg, vineri 30 octombrie 2015, ora 15:30 275
Falkenberg, reşedinţa lui Sigvard Stenson, vineri 30 octombrie 2015, ora 18:30 276
Halmstad, reşedinţa familiei Hansen, luni 2 noiembrie 2015, ora 09:00 279
Crowthorne, spitalul de psihiatrie Broadmoor, vineri 13 noiembrie 2015, ora 02:30 284
Franţa, La Ciotat, reşedinţa lui Mado şi Norbert Castells, joi 24 decembrie 2015, ora 14:00 286
Québec, Montréal, cimitirul Notre-Dame-des-Neiges, joi 24 decembrie 2015, ora 15:00 289
Mulţumiri 292